

ΝΕΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ

ΜΕΣΣΙΑ

Περιεχόμενα

ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΜΕΣΣΙΑ.....	5
Η Κάλι Γιούγκα στον Ινδουισμό.....	5
Οι εσχατολογικές Προσδοκίες στο Βουδισμό.....	6
Ο Μεσσίας της Θεοσοφίας.....	8
ΤΟ NEW AGE ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ «ΜΕΣΣΙΑ».....	10
“Η επιστροφή του Χριστού”	10
Ένα σχέδιο για τον Κόσμο	11
Η Εωσφορική Μύηση	12
Ο Εωσφόρος «ο σωτήρας του κόσμου»;.....	13
ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ Η	
ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΙΣΛΑΜ	13
Ιερός Πόλεμος (τζιχάντ), σύμφωνα με το θρησκευολογικό Λεξικό:.....	15
Οι αυταπάτες των χριστιανών	15
ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΚΑΙ Ο «ΜΕΣΣΙΑΣ» ΤΟΥΣ	16
Ο Κύριος και ο «Περιούσιος λαός» του.....	16
Ο Ιησούς και οι Φαρισαίοι.....	18
Ο λόγος της απιστίας των ναϊτών	18
<i>Απάντηση του Ιησού στην αντίδραση των Φαρισαίων</i>	18
<i>Ο Ιησούς κατακεραυνώνει τους Φαρισαίους και τους νομοδιδασκάλους</i>	18
<i>Η συνωμοσία για τη θανάτωση του Ιησού</i>	18
<i>Θεραπεία το Σάββατο.....</i>	18

Η Αδελφότητα του Όφεως	19
<i>Ο Ιησούς Χριστός κατακρίνει, τους γραμματείς και Φαρισαίους</i>	19
<i>Ποιοι είναι οι Φαρισαίοι</i>	20
Το Μέλλον του Ναού	23
Οι λόγοι που οι Ναΐτες πολέμησαν τον Ιησού.....	24
VI/8-10 Ο Μωσής και ο Ηλίας εμφανίζονται μετά από πρόσκληση του Κυρίου και κατηγορούν τους Φαρισαίους, το κατηγορώ των Φαρισαίων ενάντια στον εαυτό τους.....	25
<i>Το Μέλλον της Ιερουσαλήμ και της διδασκαλίας του Χριστού</i>	29
Ο Ιούδας	30
1/114-119 Σχετικά με το πνεύμα του Καιν μέσα στον Ιούδα.....	30
Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ	35
Διαφορές στις θρησκευτικές πεποιθήσεις των Ισραηλινών	37
Η Πυριτιδαποθήκη της Υφελίου.....	38
<i>Η διασπορά των Ισραηλιτών</i>	38
<i>Ο λαϊκός Σιωνισμός</i>	39
<i>Η αντίσταση των Αράβων</i>	39
<i>Αντίθεση Σιωνισμού και Ιουδαϊκής Ορθοδοξίας</i>	40
Εξτρεμιστές θρησκόληπτοι ξεκινούν από προχθές για να προκαταλάβουν το μεθαύριο	42
First we take Manhattan, then we take Berlin	45
Ο θρησκευτικός Σιωνισμός, ένα όλο μεγαλύτερο Εμπόδιο για την Ειρήνη στη Μέση Ανατολή.....	45
<i>Οι Πεποιθήσεις των Ορθόδοξων της Ιουδαϊκής Παράδοσης</i>	45
<i>Η νίκη του 1967 πυροδότησε τον ΘΣ</i>	46
<i>Επιβράβευση της τρομοκρατίας</i>	47
Η Σέκτα Λούμπαβιτς.....	48
<i>Η ρατσιστική ιδεολογία της σέκτας</i>	48
<i>Θρησκευτική Μισαλλοδοξία</i>	49

Γιατί οι Εβραίοι δεν πιστεύουν στον Ιησού;.....	50
ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΔΕΝ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΣΑΝ ΜΕΣΣΙΑ ΓΙΑΤΙ:.....	50
Το απαρχαίντ των «νωαχιδικών νόμων»	51
Ποιοι είναι οι Νόμοι του Νώε και είναι βιβλικοί;	51
Μια Μελέτη της Κάμπαλα	55
Οι Νωαχιδικοί Νόμοι	55
<i>Η αποστολή του κράτους του Ισραήλ</i>	55
<i>Η ήττα των νικητών</i>	56
Ο μεσσίας Sabbatai Zevi.....	56
Οι Ρεπουμπλικάνοι και η Έσχατη Εποχή.....	56
Το ισραηλινό λόμπυ στις ΗΠΑ.....	57
Τα όπλα της Έσχατης Ημέρας	58
Ο αντισημιτισμός στο Ισραήλ	59
<i>Καμία σωτηρία από τους χριστιανούς</i>	60
<i>Καταφύγιο στην Παταγωνία</i>	61
ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ.....	62
<i>Ο συμβολισμός και η διδασκαλία των αντιστοιχιών</i>	62
ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ	64
<i>Οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης</i>	65
<i>Η Επιστήμη των Αντιστοιχιών</i>	66
Μπορεί αυτός να είναι ο Θεός μας;.....	67
Τι λέει αντίθετα ο Χριστός για τους εχθρούς;.....	68
Η εκδίκηση	68
Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.....	69
«Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» 1/62-64 Συζητήσεις για τη φύση του Μεσσία..	69
<i>Οι διατάξεις των Ιουδαίων σε αντίθεση με τις διατάξεις του Μωυσή</i>	72
<i>Τα χαμένα βιβλία του Μωυσή</i>	73

<i>Ο παλαιός και ο νέος Λόγος του Θεού</i>	75
ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ	76
Ο Λίθος του Προσκόμματος	79
Το Σχέδιο του Θεού	81
ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ	81
<i>Η επιβεβλημένη θεοκρατία</i>	88
Η ΝΕΑ ΖΩΗ.....	90
Ένας Ορατός Θεός και ένας Νέος Ουρανός	90
<i>Μεσάζοντος και συμφιλιοτήης</i>	91
<i>Το πιο μεγάλο απ' όλα τα ονόματα</i>	91
<i>Ο Θεός είναι Ένας!</i>	92
<i>Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός</i>	92
Ενεργή αγάπη: ο αληθινός δρόμος προς την τελείωση	93
Υπηρετώντας ο ένας τον άλλον	94
Χάρη ή μέσα χάριτος	95
Χάρη και αυτολύτρωση	97
Η εκκλησιαστική διδασκαλία για τη θεία χάρη.....	97
<i>Αυτοκαλλιέργεια και θεϊκή καθοδήγηση</i>	99
Η ΕΣΧΑΤΗ ΕΠΟΧΗ.....	100
<i>Ο αντίχριστος και η παγκόσμια δικτατορία του</i>	101
<i>Η εμφάνιση του αντίχριστου ηγέτη</i>	102
<i>Μηνύματα δύναμης και ελπίδας</i>	104

ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΜΕΣΣΙΑ

Όλες οι μεγάλες θρησκείες και τα παρακλάδια τους προσδοκούν τη σωτηρία από ένα μελλοντικό Λυτρωτή που θα οδηγήσει την ανθρωπότητα σε μία νέα, πνευματική εποχή ειρήνης. Και κάθε θρησκεία πιστεύει για τον εαυτό της ότι αυτή θα είναι η μόνη τότε που θα κυριαρχήσει. Έτσι οι ιουδαϊστές περιμένουν το δικό τους «μεσσία», οι χριστιανοί την επιστροφή του Ιησού Χριστού, οι μωαμεθανοί τον «Μάχντι», οι βουδιστές τον «Μαϊτρέγια», οι ινδουιστές ελπίζουν να έρθει το τέλος της Κάλι Γιούγκα, της Μαύρης Περιόδου, σύγχρονα δε κινήματα όπως το New Age μιλούν για την ειρηνική εποχή του Υδροχόου.

Στη συνέχεια θα δούμε τι πρεσβεύει καθεμιά θεωρία, γιατί υπάρχουν οι διαφορές μεταξύ των «μεσσιανικών» οραμάτων κάθε θρησκείας και τέλος τι θα συμβεί στην πραγματικότητα τόσο πνευματικά όσο και παγκόσμια.

Η Κάλι Γιούγκα στον Ινδουισμό

Ο Ινδουισμός χαρακτηρίζεται από πληθωρισμό αντιλήψεων και πίστεων και δεν είναι μία ενιαία, ομοιογενής θρησκεία. Γι' αυτό υπάρχουν πάνω από τρία εκατομμύρια θεότητες, πληθώρα μυθολογικών παραδόσεων κλπ. Το αυτό ισχύει και για την προσδοκία μίας Νέας Ιστορικής Περιόδου και για το πότε έχει/θα έρθει. Ως εκ τούτου εδώ θα παρουσιαστούν περιληπτικά, λόγω χώρου, τα κύρια σημεία αυτής της πίστης. Ένα από τα τέσσερα στάδια ανάπτυξης που διέρχεται κυκλικά ο κόσμος, είναι η Κάλι Γιούγκα, η χειρότερη περίοδος απ' όλες. Αναφέρεται ως η σκοτεινή περίοδος, γιατί ο άνθρωπος βρίσκεται όσο πιο μακριά γίνεται από τον Θεό. Οι περισσότερες ερμηνείες των ινδουιστικών γραφών πιστεύουν ότι η Γη είναι ήδη στην Κάλι Γιούγκα, ενώ άλλοι πιστεύουν ότι βρίσκεται στην αρχή της Ντβαπάρα Γιούγκα. Η Ντβαπάρα Γιούγκα είναι συγκριτικά καλύτερη, σε σχέση με την Κάλι Γιούγκα, αφού οι κύριοι πυλώνες της είναι η συμπόνια και η ειλικρίνεια.

Για μία μεγαλύτερη εμβάθυνση στον Ινδουισμό και στις άλλες θρησκείες ο αναγνώστης μπορεί ν' ανατρέξει στο ιντερνετικό βιβλίο: «Οι Παγκόσμιες Θρησκείες και τα Μεγάλα Ρεύματά τους» η αποκάλυψησήμερα.gr.

Οι εσχατολογικές Προσδοκίες στο Βουδισμό

Για το Βούδα ο άνθρωπος είναι αιχμάλωτος στον αέναο τροχό των μετενσαρκώσεων επειδή τον διακατέχει ακόρεστη δίψα για τη ζωή. Αυτή η επιθυμία να ζήσει είναι τα δεσμά που τον κρατούν δεμένο πάνω στον τροχό από τη μία γέννηση στην άλλη. Και επειδή αυτή η επιθυμία είναι ακόρεστη και ανικανοποίητη, τη ζωή την χαρακτηρίζει ο πόνος. Για το Βούδα η ζωή είναι συνώνυμη με τη δυστυχία. Όταν το συνειδητοποιήσει αυτό κάποιος, κάνει το πρώτο βήμα προς το φωτισμό. Μόνο από τη στιγμή που αναγνωρίζει τη ματαιότητα της ύπαρξής του, μπορεί να σπάσει τα δεσμά του και να λυτρωθεί. Η συνειδητοποίηση ότι η ζωή είναι πόνος οδηγεί στη δεύτερη αλήθεια, ότι δηλαδή με τη συνειδητοποίηση αυτήν παύει η δίψα για ζωή. Εάν συνειδητοποιήσει ότι η γέννηση συνεπάγεται γερατειά, κατάρρευση και θάνατο και ξεπεράσει τα αισθήματα που τον συνδέουν με όλα αυτά, τότε έχει βρει το δρόμο για τη λύτρωση από τη samsara.

Από τη στιγμή που σβήσει η δίψα για ζωή, παύει ο κάθε πόνος, οπότε ο άνθρωπος φθάνει στο τέλος των μετενσαρκώσεων και παράλληλα στη νιρβάνα, μία κατάσταση τέλειας ψυχικής γαλήνης υπεράνω κάθε αίσθησης πόνου ή οτιδήποτε άλλου, κατακτώντας έτσι την ανεξαρτησία του από τον κόσμο της ύλης.

Αυτές είναι οι γενικές γραμμές της βουδιστικής διδασκαλίας. Ωστόσο ο βουδισμός δεν είναι μία ενιαία θρησκεία με ένα συγκεκριμένο σύστημα θεωρίας και πράξης, αλλά με πολλές και αντικρουόμενες όψεις. Έτσι για παράδειγμα ο Βούδας δεν δίδαξε κανένα μεταφυσικό εποικοδόμημα ούτε για τη μεταθανάτια ζωή ούτε για το δημιουργό θεό. Για το Βούδα δεν υπάρχει μία συγκεκριμένη ψυχή που συνεχίζει την πορεία της από τη μία ζωή στην άλλη. Στη συνέχεια όμως, στη βάση της αλληλεπίδρασης των κατά τόπους πεποιθήσεων των λαών που ασπάστηκαν το βουδισμό, αυτός μολιάστηκε με διάφορες παραδοσιακές πίστεις, τελετουργίες, λατρείες προγόνων κλπ.

Αυτές οι ιδιομορφίες διαφοροποιούν τα τρία κύρια ρεύματα του βουδισμού: Το Μεγάλο Όχημα ή Mahayana, το Μικρό Όχημα ή Hinayana και το Διαμαντένιο Όχημα ή Vajrayana, το θιβετιανό λαμαϊσμό.

Γενικά πιστεύουν ότι υπάρχουν πολλοί βούδες, πριν και μετά τον Γκαουτάμα, όμως ο πιο σημαντικό, είναι ο Maitreya, ο βούδας που θα εισαγάγει τη Χρυσή Εποχή της Ειρήνης, μετά τον Αρμαγεδδώνα εναντίον των απίστων που θα προηγηθεί. Την πιο εξειδικευμένη θεωρία σχετικά την έχει η Vajrayana, ο θιβετιανός λαμαϊσμός.

Οι υπερασπιστές του βουδισμού δεν παύουν να τονίζουν ότι ο ταντρικός βουδισμός Vajrayana είναι μία θρησκευτική πρακτική που υπηρετεί αποκλειστικά την ειρήνη. Ο ισχυρισμός αυτός φαίνεται πραγματικά παράλογος αφού ολόκληρο το σύστημα δεν αρνείται την καταστροφική του φύση και αντλεί όλη του τη δύναμη από τη βίωση ακραίων καταστάσεων βλ. Οι Παγκόσμιες Θρησκείες και τα Μεγάλα Ρεύματά τους,

Στη Δύση όμως οι εικόνες του Θιβετιανού Βουδισμού (ΘΒ) παρουσιάζονται στο ευρύ κοινό σαν μία συμβολική γλώσσα που πρέπει να ερμηνεύεται με εργαλεία της ψυχολογίας, με την αιτιολογία ότι παριστάνει εσωτερικές ψυχικές καταστάσεις.

Το τάντρα Kalachakra

Ο απώτατος σκοπός της μύησης στο kalachakra είναι μία «παγκόσμια ειρήνη» ειδικού τύπου. Σκοπός της είναι να εγκαθιδρυθεί μία παγκόσμια βουδιστική μονοκρατορία υπό την ηγεσία του βούδα Adi. Ο βούδας Adi είναι ο ίδιος με τον θεό Kalachakra, που είναι ο θεός του χρόνου και της ιστορίας. Πρώτα θα προηγηθεί ένας

παγκόσμιος πόλεμος και ύστερα θα έρθει ο χρυσός αιώνας του βασιλείου Shambhala, όπου κεντρική μορφή θα είναι ο Δαλάι Λάμα.

Το τάντρα Kalachakra περιλαμβάνει ένα εξωτερικό, ένα εναλλακτικό και ένα εσωτερικό μέρος. Το εξωτερικό περιγράφει τη γένεση και την καταστροφή του σύμπαντος. Εδώ παίζει κεντρικό ρόλο το μαγικό βασίλειο Shambhala. Το βασίλειο Shambhala θα εγκαθιδρυθεί στα τέλη των καιρών μετά από έναν εξοντωτικό πόλεμο που θα σβήσει όλες τις άλλες θρησκείες. Όλοι οι μεγάλοι γκουρού ελπίζουν να επανενσαρκωθούν ως πολεμιστές που θα πολεμήσουν για το Shambhala.

Το εσωτερικό Kalachakra πραγματεύεται την ενεργειακή ανατομία του μυστικού σώματος. Στο Kalachakra ο γιόγκι μαθαίνει τεχνικές με τις οποίες μπορεί να επικαλεστεί, να ελέγξει ή να εξουδετερώσει αυτά τα εσωτερικά ενεργειακά ρεύματα. Η μύηση διεξάγεται σε δεκαπέντε ιεραρχικά δομημένες βαθμίδες.

Ο Δαλάι Λάμα εισάγει δημόσια τις ευρείες μάζες στους επτά κατώτερους βαθμούς. Στους οκτώ ανώτερους έχουν πρόσβαση μόνο λίγοι εκλεκτοί. Στο τέλος της πορείας αυτής βρίσκεται ο βούδας Adi, ο κυρίαρχος του σύμπαντος. Το σύμπαν ταυτίζεται με το σώμα ενός τέτοιου γκουρού (του Δαλάι Λάμα). Στην τελική πράξη ο βούδας Adi καταστρέφει το σύμπαν και το αφομοιώνει στο εσωτερικό του. Έτσι γίνεται η υπέρτατη Αρχή του χώρου και του χρόνου. Ο Δαλάι Λάμα είναι ταυτόχρονα σε ένα πρόσωπο αυτοκράτορας και πάπας, αρχηγός κράτους και Θεός, είναι το ζωντανό ιερό κέντρο της «βουδοκρατίας».

Όσο ο Δαλάι Λάμα ασκεί το τάντρα Kalachakra επικυρώνει ακριβώς αυτές τις εξουσίες. Κατά συνέπεια οι ισχυρισμοί του ότι είναι ένας «κοινός, απλός μοναχός», είτε είναι αναληθείς είτε παίζει θέατρο μπροστά στο λαό του και σε όλο το βουδιστικό κόσμο.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι για τις δηλώσεις του Δαλάι Λάμα ισχύει ο ταντρικός «νόμος της αντιστροφής». Ο «απλός μοναχός από το Θιβέτ» μπορεί τάχιστα να γίνει ο πανίσχυρος ιεράρχης του σύμπαντος. Για έναν ταντριστή όπως αυτός η μέγιστη μετριοφροσύνη και η μέγιστη εξουσία αποτελούν τις δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος.

Άλλωστε ο λαμαϊσμός βλέπει θετικά τον πόλεμο εφόσον εξυπηρετεί την εξάπλωση του βουδισμού. ...Όπως σε κάθε άλλη θρησκεία, έτσι και στο ΘΒ διεξάγονται πόλεμοι προκειμένου να εξοντωθούν οι «εχθροί του δόγματος». Τα όρια μεταξύ «πολεμιστή» και «αγίου» είναι ρευστά.

Το τελικό όραμα της θιβητικής πολιτικής για την έσχατη ιερή πραγματικότητα είναι άκρως αιμοσταγές. Μιλάει για έναν Αρμαγεδδώνα όπου θα σφαγιαστούν οι άπιστοι.

Αυτός ο εξοντωτικός πόλεμος θα γίνει σε 300 περίπου χρόνια και ο Δαλάι Λάμα θα ηγείται αυτοπροσώπως στις τρομακτικές στρατιές των πολεμιστών... Ο τωρινός Δαλάι Λάμα κάνει πάντοτε διφορούμενες δηλώσεις γι' αυτό το φασιστικό-πολεμικό (Trimondi) όραμα.

Από τη μία πλευρά εξηγεί αυτό το εσχατολογικό δράμα με ψυχολογικούς όρους, ενώ από την άλλη αφήνει το πραγματικό ενδεχόμενο ανοικτό. Ο απώτερος στόχος του ΘΒ προβλέπει μία θεοκρατική βασιλεία που θα αποτελεί το κέντρο όλου του κόσμου. Σε αυτό το παγκόσμιο θεοκρατικό κράτος ύπατοι άρχοντες θα είναι ο Δαλάι Λάμα και οι θιβητιανοί μοναχοί. Έτσι το Θιβέτ θεωρεί ότι αποτελεί θρησκευτικά το επίλεκτο έθνος. Η θιβητιανή εθνοσυνέλευση το 1946 διακήρυξε ότι το έθνος του Θιβέτ είναι το μοναδικό έθνος που έχει επιλεγεί για τη σωτηρία της ανθρωπότητας λόγω του ότι έχει διατηρήσει τη σύζευξη θρησκείας και κράτους.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα του 14ου Δαλάι Λάμα κάθε τελετουργία Kalachakra προωθεί την παγκόσμια ειρήνη. Ο θιβητολόγος Donald Lopez γράφει με λεπτή

ειρωνεία: «Αυτή η ειρήνη πρέπει να έχει μία εντελώς ειδική έννοια γιατί όσοι μούνται σε αυτήν εξασφαλίζουν ότι θα επανενσαρκωθούν στη Shambhala, τη μυθική χώρα στα απάτητα όρη όπου διατηρείται ο αγνός βουδισμός. Το έτος 2245 τα στρατεύματα του βασιλιά θα εφορμήσουν από τη Shambhala για να εξολοθρεύσουν τους βαρβάρους σε ένα βουδιστικό Λρμαγεδδώνα, προκειμένου να επιβάλουν το βουδισμό στον κόσμο και να εισάγουν την παγκόσμια ειρήνη».

Ο Μεσσίας της Θεοσοφίας

Στο β' τόμο του «Ισις» η Μπλαβάτσκι (HPB) γράφει: «ο κόσμος δεν χρειάζεται σχισματικές εκκλησίες ούτε του Βούδα ούτε του Ιησού του Μωάμεθ ούτε του Σβέντενμποργκ ούτε του Καλβίνου ούτε κανενός άλλου».

Η Θεοσοφία όμως βλέπει αλλιώς το ρόλο του Εωσφόρου – Σατανά κι έτσι προωθεί την εσωτερικιστική αποκατάσταση του Εωσφόρου. Για παράδειγμα ο Φρ. Χάρτμαν, επικαλούμενος τη «Μυστική Διδασκαλία», γράφει: «...η “πτώση του Εωσφόρου” στην πραγματικότητα σημαίνει κατάβαση στην ύλη για τον Φορέα του Φωτός. Μόνον έτσι μπορεί η ύλη να φωτιστεί και να την διαπεράσει η πνευματική συνείδηση. Χωρίς την “πτώση” ενός αγγέλου δεν θα υπήρχε λύτρωση για τον άνθρωπο...».

Με άλλα λόγια, εδώ σαφώς ο Εωσφόρος αντικαθιστά τον Ι. Χριστό. Χάρη σ' αυτόν αιχμαλωτιστήκαμε στην ύλη, επειδή υποτίθεται ότι μόνον εδώ μπορούμε ν' αποκτήσουμε αυτοσυνειδησία και ν' αναπτυχθούμε προς το Φως. Συνεπώς ο Σατανάς είναι εκείνος «που κάνει το γήινο άνθρωπο θείο... που του δίνει το Νόμο της Ζωής του Πνεύματος και τον ελευθερώνει από την αμαρτία της άγνοιας, δηλαδή από το θάνατο» (Μυστική Διδασκαλία Λογικά λοιπόν, αφού στη Μ.Δ. ο Εωσφόρος - Σατανάς είναι ο *λυτρωτής θεός*, άρα κατ' ακολουθία, όταν ο άνθρωπος γίνει θεός, γίνεται σατανικός! Η αναστροφή των - εννοιών αντίθετα με την κοινά αποδεκτή σημασία τους κρύβεται συχνά πίσω από τις «κρυφές αλήθειες» του εσωτερισμού.

Επομένως είναι αποκαλυπτικό το γεγονός ότι για τη Θεοσοφία και για πολλούς Εσωτεριστές ο Εωσφόρος παριστάνει τον λυτρωτή της ανθρωπότητας.

Από την αυγή της ανθρωπότητας το κακό προσωποποιείται με δύο μορφές. Μπορεί να αποκαλείται με διάφορα ονόματα, όμως κατά βάση έχει αυτά τα δύο πρόσωπα: αφενός φανερά ως Σατανάς, ο άρχων του σκότους, του χάους, της καταστροφικότητας και λιγότερο φανερά αφετέρου ως Εωσφόρος, που παραπλανά και παρασύρει με εκτυφλωτικό, ψεύτικο φως.

Η «Μυστική Διδασκαλία» παραχαράσσει ή συγκαλύπτει αυτήν τη διπλοπροσωπία.

Εδώ γίνεται επανειλημμένα λόγος για «Κύριους της Φλόγας» και της «Σκοτεινής Σοφίας» με αρχηγό τον Εωσφόρο - Σατανά, τον οποίο «άδικα» δαιμονοποίησε η εκκλησία. Αντίθετα εδώ είναι «ο Λόγος» (Μ.Δ., δηλ. υποκαθιστά το Χριστό!) και ο θεμελιωτής της Ιεραρχίας Μυστών του πλανήτη μας («Μικρό Λεξικό της Θεοσοφικής Κοσμοθεωρίας» της Β. Flemming). Καλό πιστοποιητικό πράγματι για την «Ιεραρχία των Διδασκάλων» και την πραγματική καταγωγή τους! Και μάλιστα ο Σατανάς - Εωσφόρος δεν είναι απλώς ο Κύριος του Κάτω Κόσμου, αλλά και «ο Κύριος αυτού του κόσμου, ο θεός του πλανήτη μας και ο μοναδικός Θεός!...

Και για να γίνει σαφές μια για πάντα: αυτός που το ιερατείο κάθε δογματικής θρησκείας και ιδίως της χριστιανικής, ονομάζει Σατανά ή εχθρό του θεού, στην πραγματικότητα είναι το ύψιστο θεϊκό Πνεύμα, η απόκρυφη Σοφία». («Μυστική Διδασκαλία»).

Μια αξιοσημείωτη όψη της Θεοσοφικής Εταιρίας (ΘΕ) υπήρξε η φαινομενική στροφή προς τον χριστιανισμό, τον οποίον κατηγορούσε επί μακρόν. Η ΗΡΒ ήταν η πρώτη διδάξασα όταν έγραψε τον «Εσωτερισμό των Ευαγγελίων», όμως εκεί ο μοναδικός λυτρωτής της ανθρωπότητας ήταν ο Εωσφόρος. Βέβαια γίνεται λόγος και για τον Χριστό, όχι όμως ως ιστορική προσωπικότητα αλλά ως χριστική αρχή μέσα στον άνθρωπο. Παράλληλα ο Λεντμπήτερ και η Μπέζαντ υποστήριζαν ότι ο Ιησούς των ευαγγελίων δεν υπήρξε ποτέ, οι δε εξιστορήσεις στην Κ. Διαθήκη είναι ψευδολογίες μοναχών από τον 1^ο ή 2^ο αιώνα. Υπήρξε μόνο ένας Παγκόσμιος Διδάσκαλος, ο Akyone, ο οποίος έζησε με τ' όνομα Ιησούς στην Παλαιστίνη το 105 π.Χ. Αυτός ο Ιησούς λιθοβολήθηκε στη διάρκεια μίας στάσης, αλλά δεν είχε σχέση με τον γνωστό Ιησού.

Αντί για άλλο σχόλιο, εδώ θα παραθέσουμε το λήμμα «Ιησούς» από το «Λεξικό της Απόκρυφης Γνώσης» (ΛΑΓ) του Miers: «Σε ορισμένες εσωτερικές ομάδες υιοθετείται το όνομα του Ιησού Χριστού, προκειμένου να δημιουργηθεί η εντύπωση ότι η διδασκαλία τους είναι χριστιανική ή φιλική προς το χριστιανισμό. Ωστόσο ο χριστιανισμός είναι αποκλειστικά η πίστη στη λύτρωση διά του Ιησού Χριστού. Αλλά ακριβώς αυτήν την πίστη απορρίπτουν οι σχετικές ομάδες. Μάλιστα στη Θ.Ε. Adyar ο Ιησούς θεωρείται ένας εκ των Διδασκάλων, μολονότι από την άλλη πάρα πολλά θεοσοφικά κείμενα υποστηρίζουν ότι ο Ιησούς δεν έζησε ποτέ. Ο δε Ρ. Στάινερ, τον χωρίζει σε δύο πρόσωπα».

Στην καλύτερη περίπτωση ο Ιησούς είναι ένας μύστης που έχει υπερβεί το κατώτερο Εγώ του. Η δε διδασκαλία του είναι απλώς ένα παράδειγμα και μία προτροπή γι' αυτογνωσία. Αυτό του επέτρεψε δε να γνωρίζει τις προηγούμενες ενσάρκώσεις του. Η γέννηση, τα πάθη και η ανάσταση συμβολίζουν αλληγορικά την πνευματική αναγέννηση του ανθρώπου και δεν έχουν καμία λυτρωτική δύναμη, αφού για τον άνθρωπο «δεν υπάρχει καμία άλλη λύτρωση εκτός από την αυτογνωσία». Η εκκλησία ήταν που μετέτρεψε τον Ιησού Χριστό σε «μεσολαβητή» και «αποδιοπομπαίο τράγο» για τις αμαρτίες των ανθρώπων (Χάρτμαν).

Αλλά «ο αληθινός, αρχικός χριστιανισμός μόνο μέσω της Θεοσοφίας μπορεί να γίνει φανερός και να εφαρμοστεί. Αντίθετα οι εκκλησίες και οι ομολογίες γίνονται δεκτές μόνο σαν «δεκανίκια για τους υπανάπτυκτους» και σαν «οδοδείκτες προς την παγκόσμια θρησκεία». Αυτήν την ιδέα της παγκόσμιας θρησκείας υιοθέτησε και προωθεί στις μέρες μας το New Age ή Νέα Εποχή (NE).

ΤΟ NEW AGE ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ «ΜΕΣΣΙΑ»

«Μέρος της μελλοντολογικής - τελεολογικής προσδοκίας του New Age αφορά στην επιστροφή ενός διδάσκαλου – λυτρωτή (ενός “Χριστού” ή μεσσία), ο οποίος παρουσιάζεται είτε ως η αποκορύφωση της εξελικτικής διαδικασίας είτε ως η επανενσάρκωση παλαιότερων μεγάλων διδασκάλων».

Στους κύκλους του New Age κυκλοφορεί από πολύ καιρό η φήμη ότι ο νέος «Χριστός» (Μαϊτρέγια), ο «Διδάσκαλος της Σοφίας», είναι ήδη ενεργός επί Γης και μάλιστα από το 1977 ήδη κατοικοεδρεύει στο Λονδίνο.

Η πνευματική μητέρα αυτού του θρύλου υπήρξε μία διάδοχος της Helena Petrovna Blavatsky (HPB), η Alice Ann Bailey (AAB, 1880 - 1949).

Η πολύ παραγωγική AAB αποσχίστηκε από τη Θ.Ε. Adyar και ίδρυσε τη δική της εταιρεία, η οποία το 1923 μετονομάστηκε σε «Αρκανική Σχολή» (ΑΣ) από το λατινικό όρο Arcanum=μυστήριο.

Εκτός αυτού η AAB ίδρυσε και τις οργανώσεις

α) «Νέοι Παγκόσμιοι Υπηρέτες» (ΝΠΥ),
β) τη «World-Goodwill» («Παγκόσμια Καλή Θέληση» - ΠΚΘ), και γ) την «Triangels», τα Τρίγωνα, διάσπαρτες τριάδες από άτομα που συνδέονται σε έναν κύκλο διαλογισμού για να προωθήσουν τη «θετική σκέψη» παγκοσμίως με σκοπό τη μεταμόρφωση του κόσμου για την Εποχή του Υδροχόου.

Στις 11-11-1922 ιδρύθηκε η «Lucifer Publishing Company», μια εταιρεία με σκοπό τη διάδοση των βιβλίων και των ιδεών της AAB. Τόσο η Μπλαβάτσκι όσο και ο Στάινερ της Ανθρωποσοφίας αρχικά είχαν επίσης ονομάσει με το όνομα του Εωσφόρου τις περιοδικές τους εκδόσεις, αργότερα όμως προτίμησαν να μην τραβήξουν με τόσο οφθαλμοφανή τρόπο την προσοχή. Η AAB όμως προφανώς θεωρούσε σημαντικό να τον έχει στον τίτλο της κι έτσι απλώς το μετονόμασε σε «Lucis Trust».

Ο σκοπός όλων των δραστηριοτήτων της «Lucis Trust» είναι η δημιουργία μίας ενιαίας παγκόσμιας θρησκείας για την επικείμενη Εποχή του Υδροχόου στη βάση της θεοσοφικής διδασκαλίας, δηλαδή με βάση τη γνώση του «Σχεδίου» και της «Μήσης» της ανθρωπότητας στα μυστικά της «Πνευματικής Ιεραρχίας» που την καθοδηγεί και την προστατεύει.

“Η επιστροφή του Χριστού”

Όπως και πολλοί άλλοι «προφήτες», η AAB προαγγέλλει επίσης την επιστροφή του Χριστού, η οποία είναι και ο τίτλος βιβλίου της από το 1948. Πάντως ο Ιησούς, ο οποίος συμμετέχει σε μία ιεραρχία διδασκάλων, είναι για την AAB κάτω από τον Βούδα, (και πάλι καλά, γιατί στο πνευματικό της απότοκο, το New Age, ο Ιησούς βρίσκεται πιο χαμηλά)

Ομολογουμένως ο «Χριστός» της AAB και της Νέας Εποχής είναι διαμετρικά διαφορετικός απ’ τον βιβλικό Χριστό του χριστιανισμού. «Δεν έρχεται για να λυτρώσει την ανθρωπότητα από τις συνέπειες των αμαρτιών της, παρά έρχεται για να τους δείξει γι’ άλλη μία φορά πώς θα σώσουν οι ίδιοι τον εαυτό τους». Με άλλα λόγια πρόκειται πάλι για την αυτολύτρωση που διδάσκουν οι ασιατικές θρησκείες σε νέα εκδοχή. «Ο άνθρωπος είναι σήμερα ώριμος ν’ αναγνωρίσει το γεγονός ότι ο ίδιος είναι ο Χριστός», λέει ο Spangler για τα Χριστούγεννα. Για ν’ αυτολυτρωθεί δε ο άνθρωπος χρειάζεται απλώς να πάρει την ατραπό της μήσης και του διαλογισμού, άρα δεν χρειάζεται τον Θεό, τουλάχιστον με τη χριστιανική έννοια της θεϊκής συμπαράστασης και του ελέους.

Δίχως αμφιβολία το σχέδιο της AAB είναι το πιο καλοσχεδιασμένο σύστημα ή πρόπλασμα για μία ενιαία παγκόσμια θρησκεία, προς την οποία οδηγείται η σύγχρονη ανθρωπότητα, τόσο καλά που έχει εισχωρήσει ακόμη και στον ΟΗΕ. Έτσι ένα σύστημα που ξεκίνησε με απλές ασκήσεις διαλογισμού και πολλή «καλή θέληση», *μπορεί να καταλήξει όργανο ενός ακραίου δογματικού πνευματισμού.*

Εύλογα ανακύπτουν ερωτηματικά λόγω του αντιχριστικού χαρακτήρα του συστήματος της AAB, από τη στιγμή που υποτάσσει τον Χριστό στο πλέγμα της «Πνευματικής Ιεραρχίας» και προπαγανδίζει την αυτολύτρωση στο πλαίσιο μίας ισοπεδωτικής ενιαίας παγκόσμιας θρησκείας.

Ο «Χριστός» αυτός δεν είναι ένας από τους πολλούς Χριστούς που σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη θα παρουσιαστούν την έσχατη εποχή; [H. Rupert, New Age] και ποιο πνεύμα ενσαρκώνει αυτός ο νέος Χριστός;

Η AAB το 1949 πήγε να συναντήσει τους άρατους διδασκάλους της, αλλά τα ^Z βιβλία της σημαδεύουν σήμερα την ιδεολογία της Νέας Εποχής.

Οπωσδήποτε η AAB ήταν η πιο προσεκτική σε σύγκριση με τις προκατόχους της, την HPB και την Annie Besant. Είχε δώσει οδηγίες στους οπαδούς της να εργάζονται λίγο ως πολύ μυστικά σχηματίζοντας υπόγεια «δίκτυα». Σύμφωνα με την επιθυμία των «Διδασκάλων» η υπόγεια δραστηριότητα θα έπρεπε να διαρκέσει ως το 1975, την εκατοστή επέτειο της ίδρυσης της Θ.Ε. Adyar. Στη συνέχεια οι διδασκαλίες θα έπρεπε να γίνουν ευρύτατα γνωστές δημοσίως και πρώτα - πρώτα *η αναγγελία για τον Χριστό Μαϊτρέγια που έχει ήδη έρθει για να λυτρώσει την ανθρωπότητα.*

Πράγματι στις 25-4-1982 άρχισε μία διεθνής προπαγανδιστική εκστρατεία στις εφημερίδες σύμφωνα με την οποία ο «Χριστός» ή «Κύριος Μαϊτρέγια δρα από το 1977 ως κοινός άνθρωπος στη Γη για να βοηθήσει την ανθρωπότητα.

Μάλιστα το «Lucis Trust» καταχώρησε σε κάθε χώρα στην τοπική έκδοση του Reader's Digest, τη «*Μεγάλη Επίκληση προς τον Κύριο Μαϊτρέγια για την εκδίπλωση του «Σχεδίου» στη Γη.*»

Στη συνέχεια επισημαίνεται ότι οι χριστιανοί και οι εβραίοι περιμένουν το Χριστό ή Μεσσία, οι βουδιστές τον πέμπτο Βούδα τους, οι μωαμεθανοί τον μιάμ Μάχντι τους και οι ινδουιστές τον Κρίσνα τους. Στην πραγματικότητα όμως είναι ι απλώς διαφορετικά ονόματα για το ίδιο πρόσωπο, το Χριστό - Μαϊτρέγια. Αργότερα θα δούμε πού αποσκοπεί στην πράξη αυτό το κατά τα άλλα υπέροχο όνειρο της συναδέλφωσης των θρησκειών...

Επομένως, ο δεδηλωμένος στόχος της NE είναι η επιβολή μίας υποχρεωτικά οικουμενικής θρησκείας και η προετοιμασία της ανθρωπότητας για τον ερχομό ενός «Παγκοσμίου Διδάσκαλου». Όλες οι επιμέρους συνισταμένες της «New Age Spirituality» αποβλέπουν σε αυτόν το στόχο.

Ένα σχέδιο για τον Κόσμο

Το σχέδιο αυτού του παγκόσμιου κινήματος και βεβαίως όχι μόνον αυτού... περιλαμβάνει: **την εγκαθίδρυση μίας νέας παγκόσμιας τάξης, μίας νέα παγκόσμιας κυβέρνησης και μίας νέας παγκόσμιας θρησκείας.** Ο κύριος πολιτικός σκοπός του κινήματος είναι η επικράτηση σε όλο τον πλανήτη.

Γι' αυτό προπαγανδίζει ανοιχτά «τη διάλυση ή και την κατάλυση των μεμονωμένων αυτόνομων κρατών προς το συμφέρον της ειρήνης και της επιβίωσης της ανθρωπότητας».

Όταν το κίνημα αυτό έκανε τη δημόσια εμφάνισή του το 1975 παρουσίασε τα προκαταρκτικά στάδια για την επίτευξη των σκοπών του που περιλαμβάνουν τα παρακάτω προγραμματικά σημεία' Συγκεκριμένα εξήγγειλε: ότι θα εγκαθιδρυθεί ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, ότι ο τραπεζικός τομέας, ο κλάδος των μεταφορών

και της παραγωγής βιομηχανικών προϊόντων θα περάσουν στην ιδιοκτησία και υπό την επιτήρηση ενός παγκόσμιου διευθυντηρίου, ότι όλα τα θέματα υγείας και πληθυσμιακού ελέγχου θα υπόκεινται σε παγκόσμιο προγραμματισμό και επιτήρηση, ότι θα εξασφαλιστεί παγκοσμίως ένα ελάχιστο όριο ελευθερίας και ευημερίας, ότι η προσωπική ζωή του κάθε ατόμου θα υπόκειται υποχρεωτικά στις αποφάσεις και στις επιδιώξεις ενός παγκόσμιου διευθυντηρίου.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εκδ. Πύρινος Κόσμος

Η «ανεξιθρησκεία» και «η οικουμενική ένωση των θρησκειών» θα πρέπει να οδηγήσουν στο ενιαίο παγκόσμιο κράτος με ένα ενιαίο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα και μία ενιαία παγκόσμια θρησκεία. Ειδικά η Μπέιλη εκπόνησε σχέδια για μία νέα παγκόσμια τάξη, μία παγκόσμια πιστωτική κάρτα και μία κατανομή των τροφίμων σε παγκόσμιο επίπεδο. Η ίδια ανέπτυξε επίσης ένα θεολογικό σύστημα για μία νέα οικουμενική θρησκεία και ζήτησε την εξάλειψη όλων των θρησκειών που υποστηρίζουν ότι κατέχουν τη μοναδική αλήθεια, όπως ο ιουδαϊσμός, ο χριστιανισμός και το Ισλάμ, υποδηλώνοντας προφανώς ότι εκεί είναι τα όρια της ανοχής των υπερασπιστών της «ανεξιθρησκείας» απέναντι στους άλλους.

Πολλοί μελετητές υποστηρίζουν ότι αν παρατηρήσει κανείς προσεκτικά, διαπιστώνει ότι οι σκοποί τόσο της Θεοσοφικής Εταιρείας όσο και της θυγατρικής της Νέας Εποχής συμπίπτουν εξόφθαλμα σχεδόν στα περισσότερα σημεία με τα χαρακτηριστικά του μελλοντικού παγκόσμιου αντιχριστικού συστήματος για το οποίο μιλάει η Γραφή και κυρίως η Αποκάλυψη του Ιωάννη. Θα αναφέρουμε τα τρία βασικά σημεία: α. Ένα παγκόσμιο πολιτικό σύστημα και κράτος όπου όλοι θα έχουν αναγκαστικά την ίδια γνώμη (Αποκ. 17,13). β. Ένα ενιαίο οικονομικό σύστημα στο οποίο θα μπορεί να αγοράζει και να πουλά μόνο όποιος θα φέρει ένα ιδιαίτερο γνώρισμα. Στη συμβολική γλώσσα της κατά Ιωάννη Αποκάλυψης το γνώρισμα αυτό είναι το όνομα του θηρίου ή ο αριθμός που αντιστοιχεί στο όνομά του, δηλαδή το γνωστό 666 (Αποκ. 13,17 κ. εξ.), γ. Μία παγκόσμια θρησκεία στην οποία όλοι θα λατρεύουν το δράκοντα και το θηρίο που βγαίνει από τη θάλασσα, δηλαδή τον Αντίχριστο (Αποκ. 13,8).

Η Εωσφορική Μύηση

Παρόμοια ο Ντέιβιντ Σπράνγκλερ (David Spangler), ιδεολόγος του New Age, γνωστός από την κοινότητα Findhom, η οποία «φωτίζεται επίσης από το φως του Εωσφόρου», γράφει το 1978 στο *Reflections on Christ* (παράθεμα από την C. Cumbe):

«Η οντότητα που βοηθάει τον άνθρωπο να φτάσει στη θέωση είναι ο Εωσφόρος... ο άγγελος της ανθρώπινης εξέλιξης ... Το αληθινό φως του Εωσφόρου δεν μπορεί να γίνει αισθητό όταν κανείς το αρνείται. Το αληθινό φως αυτής της μεγάλης οντότητας μπορεί κανείς να το αναγνωρίσει, όταν τα μάτια του βλέπουν με το φως του Χριστού. Ο Εωσφόρος ενεργεί μέσα στον καθένα από μας για να μας εισάγει στην τελειότητα. Όταν περάσουμε σε μία νέα Εποχή, την Εποχή της Τελείωσης του ανθρώπου, ο καθένας μας θα φτάσει με κάποιον τρόπο στο σημείο της εωσφορικής μύησης.

« Ο Εωσφόρος έρχεται για να μας δώσει οριστικά το χάρισμα της τελειότητας. Εάν την δεχθούμε, είμαστε και εκείνος και εμείς ελεύθεροι. Πολλοί άνθρωποι βιώνουν ήδη τώρα την εωσφορική αυτή μύηση και πολλοί θα την βιώσουν στις μελλοντικές ημέρες γιατί είναι μία μύηση για τη Νέα Εποχή...».

Ο Εωσφόρος «ο σωτήρας του κόσμου»;

Ο Ρούντολφ Πάσιαν (Rudolf Passian) στο βιβλίο του Licht und Schatten der Esoterik παρατηρεί: «Κατ' αυτόν τον τρόπο επηρεάζεται η σκέψη καλοπροαίρετων ανθρώπων και παίρνει λάθος προγραμματισμό. Τους υπόσχονται μία υπεροχή νέα Εποχή με μία νέα παγκόσμια θρησκεία, τους συνιστούν να επαναλαμβάνουν συχνά τη Μεγάλη Επίκληση και τον αριθμό 666 κι άλλα συναφή... Είναι τραγικότατο πόσων ατόμων η πολύτιμη βούληση και ενέργεια οδηγούνται σε λάθος δρόμους. Ομολογουμένως πάρα πολλοί από τους σκοπούς του New Age είναι σωστοί και άξιοι επιδίωξης. Όμως ορισμένα προειδοποιητικά σημάδια και ανησυχητικά συνοδά φαινόμενα - όπως η μανία με τον Εωσφόρο και με την παγκόσμια κυριαρχία - δημιουργούν σοβαρές υπόνοιες»...

Ωστόσο το «όραμα» της μονοκρατορίας και της απόλυτης επικράτησης της δικής τους κοσμοθεωρίας, υπάρχει στα κεφάλια φανατικών σε κάθε θρησκεία. Όπως παρατηρεί ο πολιτειολόγος - δημοσιογράφος Βόλφγκανγκ Έγκερτ (Wolfgang Eggert) στο εμπειριστατωμένο, εντελώς ξένο προς τη διαδεδομένη συνωμοσιολογία βιβλίο του Μεσσιανικά Δίκτυα Προωθούν το Τέλος του Κόσμου: «Πολλοί «Ιουδαίοι» χασιντίμ. «χριστιανοί» ελευθεροτέκτονες, «μουσουλμάνοι» σούφι και «βουδιστές-ινδουιστές» ταντριστες σπρώχνουν σήμερα προς έναν αποκαλυπτικό τζιχάντ ο οποίος περνώντας από έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο θα καταλήξει στην επικράτηση μιας μυστικιστικής παντοκρατορίας. Είναι όλοι τους ακραίοι φονταμενταλιστές που ευαγγελίζονται την τρέλα του πολέμου. Όλοι τους προωθούν τον πόλεμο μεταξύ των πολιτισμών προκειμένου να θέσουν τέρμα στη Μαύρη Κοσμική Εποχή, την Kali Yuga την οποία ζούμε, μέσω ενός Αρμαγεδδώνα που τον θεωρούν αναπόφευκτο. Ο στόχος τους είναι να ανοίξουν τις πύλες στη «Χρυσή Εποχή», το ιερό βασίλειο που θα ακολουθήσει, υποτίθεται, ύστερα».

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ Η ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΙΣΛΑΜ*

«Όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει, εξετάζεται από τους αγγέλους Μούνκαρ και Νακίρ και σε περίπτωση που χρειάζεται τιμωρείται τρώγοντας ξύλο. Κατά την κυριαρχούσα γνώμη, οι απλοί θνητοί κατοικούν από τότε στον τάφο απ' όπου οι καλοί μπορούν να διευθύνουν το βλέμμα τους προς τον παράδεισο - ενώ οι κακοί υφίστανται βασανιστήρια. Σύμφωνα με μια διαδεδομένη αντίληψη, οι προφήτες, οι μάρτυρες, οι αγωνιστές της πίστεως και άλλα προνομιούχα πρόσωπα μπορούν παρ' όλα αυτά, αμέσως μετά τον θάνατό τους να μπουν στους ουράνιους κήπους. Οι μάρτυρες πρέπει να περιμένουν την ανάσταση στην γούσα πράσινων πουλιών που γεύονται τις χαρές και το νερό του παραδείσου. Αυτές οι αντιλήψεις ωστόσο δεν είναι γενικά διαδεδομένες. Έτσι πολλοί πιστεύουν πως περιμένοντας το τέλος του κόσμου οι ψυχές των Πιστών ζουν στην πηγή του Ζεμζέν στην Μέκκα, και των Απίστων στην

* Από το θρησκευολόγο Χ. Γκλάζεναπ

πηγή του Μπαραχút στο Χαντραμάουτ. Άλλοι πιστεύουν πως διαλέγουν πρόσκαιρα κατοικία στα δεξιά και τ' αριστερά του Αδάμ στον κατώτερο ουρανό. Η Κρίση, στην κυριολεξία της δεν θα γίνει παρά στο τέλος των ημερών.

Η προσέγγιση του τέλους του κόσμου θα γίνει αντιληπτή γιατί οι γενικές συνθήκες ζωής δε θα πάνουν να χειροτερεύουν και ο Ισλαμικός νόμος δεν θα είναι σεβαστός. Με την εμφάνιση ενός «Μάχντι» (δηλαδή ενός ανθρώπου «όδηγουμένου» από τον θεό) η τάξη δικαίου της χρυσής εποχής των χαλιφών θα αναστηλωθεί πρόσκαιρα και η απιστία θα απωθηθεί. Με τον καιρό όμως η κατάρπτωση δεν θα μπορεί να σταματήσει. Ένας Αντίχριστος Αλ Νταζάλ θα εμφανισθεί και θα οδηγήσει πολλούς ανθρώπους στην πλάνη. Ένα τέρας της αποκαλύψεως θα φανερωθεί και οι φιλοπόλεμοι λαοί Γωγ και Μαγώγ θα προκαλέσουν μεγάλες καταστροφές. Η επιστροφή του Ιησού θα φέρει θα φέρει τη λύτρωση:

Ο Ιζά (Ιησούς) ο οποίος μετά την ανάληψή του παρέμεινε στον ουρανό, θα κατεβεί και θα σκοτώσει τον Αντίχριστο με την λόγχη του, θα εκμηδενίσει τον Γωγ και τον Μαγώγ και θα εγκαταστήσει για μια σειρά ετών το βασίλειό του της Ειρήνης και της δικαιοσύνης. «Η επιστροφή του Χριστού, στο τέλος των χρόνων, δεν σημαίνει την κατάργηση του Ισλαμικού Νόμου γιατί ο Χριστός θα παραδεχτεί τον Ισλαμισμό θα παντρευτεί, θα κάνει παιδιά, θα λείει την ισλαμική προσευχή, θα σφάζει όλους τους χοίρους και έπειτα θα ακυρώσει τους κεφαλικούς φόρους όσων δεν είναι Μουσουλμάνοι. Επάνω σ' αυτό, αυτοί (οι Ιουδαίοι και οι Χριστιανοί) θα τεθούν μπροστά στο δίλημμα του να εκλέξουν ή τον Ισλαμισμό ή τον πόλεμο. Επομένως όλοι οι εν ζωή άνθρωποι θα δεχθούν τότε ή θα έχουν δεχθεί τον Ισλαμισμό».

Ο Χριστός θα παραμείνει σαράντα χρόνια στην γη έπειτα θα πεθάνει και θα ταφεί στην Μεδίνα δίπλα στον Μωάμεθ.

Η προσέγγιση της τελικής Κρίσεως θα αναγγελθεί από τον άγγελο Ισραφήλ με τον ήχο σάλπιγγας. Όλες οι υπάρξεις θα χαθούν τότε και ο κόσμος θα καταστραφεί. Τότε ο Θεός θα αποκαταστήσει την τάξη, θα ξυπνήσει τους αγγέλους σε μια νέα ζωή και ο Ισραφήλ θα κάνει πάλι την σάλπιγγα να ηχήσει. Έτσι, όλες οι υπάρξεις θα κληθούν στη ζωή και η ψυχή τους θα ενωθεί με το προηγούμενο σώμα τους. Όλες θα συγκεντρωθούν τότε στον τόπο της Κρίσεως, «στην μεταμορφωμένη γη της Ιερουσαλήμ». Η τελική Κρίση, αρχίζοντας έτσι θα διαρκέσει μέχρις ότου μπου στον ουρανό όλοι οι μακάριοι και στην κόλαση όλοι οι καταδικασμένοι, τότε ο θεός θα κατέβει από τον ουρανό στην γη και θα φαίνεται τόσο καθαρά όσο ή Πανσέληνος τη νύχτα.

Κάθε άνθρωπος, λοιπόν θα πάρει το βιβλίο του που σ' αυτό οι άγγελοι θα έχουν καταγράψει τις καλές και τις κακές του πράξεις (Κ, 17/ 14). Ο Θεός θα ζητήσει λογαριασμό από κάθε ον. Τα έργα τού καθενός θα ζυγισθούν σε μια μεγάλη ζυγαριά (Κ. 7,7), και η πίστη θα είναι αντίβαρο όλων των αμαρτιών. Όταν ο Θεός αναγγείλει την κρίση του όσοι θα έχουν κριθεί θα διαβούν το μεγάλο γεφύρι που είναι πάνω από την κόλαση. Οι καταδικασμένοι θα πέσουν στις κολάσεις ενώ οι δίκαιοι θ' ανέβουν στα ουράνια, όπου θα αναπαυθούν στην αρχή πίνοντας στο «ρυάκι του Προφήτη». Ενώ οι Άπιστοι και οι υποκριτές θα είναι αιώνια στην κόλαση (Κ. 2, 75 & 157) πολλοί από τους αμαρτωλούς θα μπορούν να ελευθερωθούν και πάλι, αφού περάσει ένας ωρισμένος χρόνος καθαρμού. Όσοι θα είναι στις κολάσεις θα βασανίζονται από τη φωτιά, το κρύο, τα φίδια, τους σκορπιούς, τα χτυπήματα, τις δυσωδίες. Οι καλοί θα περάσουν, για πάντα, στον παράδεισο όπου τρέχουν δροσεροί χείμαρροι και όπου φυτρώνουν θαυμάσια καρποφόρα δέντρα. Θα πίνουν εκεί κρασί που δεν θα τους μεθάει και θα χαρούν παρθένες με μεγάλα στήθη (Κ. 78, 33), πού λέγονται ουρί, και που την αιδώ τους κανείς δεν την επείραξε πρωτίτερα (Κ. 55, 72).

Ανάμεσα στην κόλαση και τον παράδεισο είναι κάτι διάμεσοι χώροι

(«Α'ραφ»· χάρισμα), διαμονή των παιδιών και των ταραγμένων πνευμάτων, πού δεν έκαναν ούτε καλό ούτε κακό. Για πολλούς αυτό το διάμεσο βασίλειο είναι κάτι σαν καθαρτήριο όπου οι άνθρωποι πού έζησαν σε χρόνια που δεν είχαν προφήτες και όσοι έκαναν αφέσιμα αμαρτήματα εξαγνίζονται πριν να περάσουν, οριστικά, στον παράδεισο.

Οι χονδροειδείς υλιστικές αναπαραστάσεις της ευτυχίας των πιστών συνέτειναν όχι λίγο στο να αυξήσουν την ορμή των μουσουλμάνων πολεμιστών. Ωστόσο, δεν ερμηνεύονται κατά γράμμα απ' όλους τους Μωαμεθανούς αυτές οι επαγγελίες. Οι μυστικιστές, τις ερμηνεύουνε σαν συμβολικές μορφές των όσων χαρίζει η ευσπλαχνία του Θεού.

Ιερός Πόλεμος (τζιχάντ), σύμφωνα με το θρησκευολογικό Λεξικό:

Πολλοί συγγραφείς, ιδιαίτερα σίιτες, διαχωρίζουν αυτό τον τύπο τζιχάντ. τον οποίο ονομάζουν «πνευματικό» ή «μεγάλο τζιχάντ». από το «φυσικό» ή «μικρότερο τζιχάντ», στο οποίο κατά κύριο λόγο αναφερόμαστε.

Σύμφωνα με τις κλασικές θεολογικές απόψεις, το «φυσικό τζιχάντ» ή απλώς τζιχάντ αναφέρεται στη στρατιωτική δράση για την εξάπλωση του Ισλάμ καθώς και στη διαφύλαξή του από εξωτερικούς εχθρούς,

Το τζιχάντ έχει την έννοια του καθήκοντος και της υποχρέωσης σε κοινωνικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Πηγάζοντας από την παγκοσμιότητα του Ισλάμ και τη ρητή θέση ότι η θρησκεία αυτή, καθώς και η κοινωνική και πολιτική οργάνωση που τη συνοδεύει, οφείλει να εξαπλωθεί σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, η μάχη εναντίον των απίστων με σκοπό τον προσηλυτισμό τους, την υποταγή ή τον αφανισμό τους, σε περίπτωση που τα δύο προηγούμενα δεν μπορούν να εφαρμοσθούν, είναι ιερό καθήκον της μουσουλμανικής κοινότητας. Με αυτή την έννοια το τζιχάντ δεν είναι ένα ατομικό καθήκον για κάθε μουσουλμάνο αλλά ένα καθήκον που αφορά ολόκληρη την κοινωνία.

Το καθήκον του τζιχάντ στηρίζεται σε συγκεκριμένα χωρία του Κορανίου (2,186, 214, 215· 4.76-79· 8,39-42· 9.5, 6. 29) καθώς και σε παραδόσεις του Προφήτη.

Οι αυταπάτες των χριστιανών

Είναι προφανές ότι όλες αυτές οι τρελές, αρρωστημένες πεποιθήσεις στις διάφορες θρησκείες για το τέλος αυτού του κόσμου και τον ερχομό ενός καλύτερου αύριο, δεν μπορεί παρά να προέρχονται από σκοτεινές, δαιμονικές δυνάμεις.

Σ' αυτό δυστυχώς δεν αποτελούν εξαίρεση ούτε τα κύρια ρεύματα της χριστιανοσύνης. Οι μεν διαμαρτυρόμενοι βέβαια αποφεύγουν κάθε νύξη για την προσεχή επιστροφή του Ιησού Χριστού, για το λόγο ότι η πίστη τους είναι τόσο ψυχρά ορθολογιστική - εγκεφαλική και «μοντέρνα», που αισθάνονται έξω από τα νερά τους αντιμέτωποι με μεταφυσικά - εσχατολογικά θέματα. Από την άλλη πλευρά ορθόδοξοι και καθολικοί ονειρεύονται ακόμη παλιές δοξασμένες εποχές και ελπίζουν να τις αναβιώσουν με οποιοδήποτε κόστος. Ως αποτέλεσμα, για παράδειγμα στους κόλπους της ορθοδοξίας εμφανίζονται όλο και περισσότεροι υποτιθέμενοι προφήτες, που προφητεύουν ότι η Κωνσταντινούπολη θα γίνει πάλι το κέντρο της ορθοδοξίας και ότι θα την ασπαστεί όλη η οικουμένη, και άλλες τέτοιες εξωπραγματικές, "κουφές» προφητείες, προϊόντα ευσεβών πόθων. Έτσι λ.χ. γνωστή ημερήσια εφημερίδα έγραφε πρόσφατα ότι «έρχεται το ποθούμενο! Ο Αρμαγεδδών θα μας δώσει πάλι την Πόλη!» Και αυτό χωρίς να σκέφτονται ως όφειλαν ως χριστιανοί,

πόσο αίμα και πόνο μπορεί να σημαίνει κάτι τέτοιο για όλες τις πλευρές... Και άλλα τέτοια «φιλάνθρωπα» μπορεί να διαβάσει κανείς καθημερινά από τους σχετικούς κύκλους... Με τις πλάνες των χριστιανών φονταμενταλιστών, που δραστηριοποιούνται κυρίως στις ΗΠΑ, θα ασχοληθούμε εκτενέστερα αργότερα. Και όλοι αυτοί οι «χριστιανοί», ανεξάρτητα από ποιο δόγμα και ομολογία, ξεχνούν ότι το «βασίλειό Μου δεν είναι αυτού του κόσμου»...

ΟΙ ΙΟΥΔΑΙΟΙ ΚΑΙ Ο «ΜΕΣΣΙΑΣ» ΤΟΥΣ

Στη συνέχεια θ' ασχοληθούμε με τις μεσσιανικές προσδοκίες του Ιουδαϊσμού εκτενέστερα. Γιατί δεν αφορούν μόνο πνευματικά θέματα, αλλά έχουν και παγκόσμιες πολιτικές συνέπειες. Αυτή η πραγματικότητα διαπιστώνεται στις τωρινές εξελίξεις, αλλά ακόμη περισσότερο σε αυτά που θα συμβούν στο άμεσο μέλλον. Επειδή δε σήμερα πολύ εύκολα μπορεί να προκύψει η κατηγορία για αντισημιτισμό, όταν κάποιος αναλύει βαθύτερα τα του Ιουδαϊσμού, ο λόγος θα δοθεί κυρίως σε εβραίους ή φιλοεβραίους.

Κατ' αρχάς παίρνει το λόγο ο μεγαλύτερος και διασημότερος όλων των Ιουδαίων, ο Κύριος Ιησούς Χριστός.

Ο Κύριος και ο «Περιούσιος λαός» του

Ο Κύριος στο Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 10/186, του Αυστριακού προφήτη Γ. Λόρμπερ, που κατέγραψε θεόπνευστα μέσω του Εσωτερικού Λόγου τη ζωή του Ιησού Χριστού, απαντάει σε μία παρατήρηση μαθητών του ότι ευνοεί περισσότερο τους εθνικούς από τους εβραίους

«...Σας λέω επιπλέον ότι σύντομα θα πάρω το κύριο Φως από τους σκληροκέφαλους ιουδαίους και θα το δώσω πλουσιοπάροχα στους εθνικούς».

Σχολίασε τότε ένας μαθητής του Ιωάννη του Βαπτιστή: «Κύριε και Δάσκαλε! Αυτά τα λόγια από το άγιο στόμα Σου δεν μπορούν να χαροποιήσουν εμάς τους ιουδαίους, παρά μόνον να μας θλίψουν. Γιατί εμείς είμαστε σύμφωνα με τη Γραφή ο περιούσιος λαός του Θεού και Εσύ ο Ίδιος προήλθες από το λαό μας. Αλλά τώρα θα δείχνεις την προτίμησή Σου στους Εθνικούς, ενώ εμείς με κάποιον τρόπο θα διασκορπιστούμε σε όλα τα έθνη της Γης δεν θα κατέχουμε πια ούτε γη ούτε σπίτι ούτε θα υπάρξει πια διάδοχος του βασιλιά Δαβίδ!»

Ο Κύριος: «Φίλε Μου, μιλάς και κρίνεις ακόμη όπως ένας τυφλός! Ασφαλώς οι ιουδαίοι ήταν ο εκλεκτός λαός του Θεού, όμως ήταν τέτοια η διαγωγή τους και αργότερα, ώστε να είναι και να παραμείνουν έτσι όπως ήταν η κλήση τους από την εποχή του Αβραάμ; Ασφαλώς προς τα έξω τηρούσαν εντελώς τυπικά το Νόμο και με το στόμα δοξολογούσαν τον Θεό, αλλά στις καρδιές τους έμεναν πεισματάρηδες και μακριά απ' τον Θεό.

Αμέτρητες φορές πολλοί προφήτες και άλλοι σοφοί δάσκαλοι τους νουθετούσαν, λέγοντάς τους πώς όφειλαν να φέρονται απέναντι στον Θεό, μα υπάκουσαν έστω και κατ' ελάχιστο αυτές τις νουθεσίες;

Μόνιμα βρίσκονταν σε διχόνοια μεταξύ τους και έκαναν πολέμους για ν'

αποκτήσουν υλικά αγαθά. Γι' αυτόν τον λόγο τους τιμώρησα μία φορά με τη αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα και μάλιστα υποδουλώθηκαν από το ξίφος του μέγιστου ειδωλολάτρη βασιλιά Ναβουχοδονόσορα' τους άφησα δε εκεί, προκειμένου να βελτιωθούν, σαράντα ολόκληρα χρόνια στο όνειδος και στα βάσανα, μα παρ' όλα αυτά δεν τους άφησα χωρίς προφήτες και δασκάλους.

Όταν άρχισαν να γίνονται πάλι καλύτεροι, τους επέτρεψα πάλι να επιστρέψουν στη χώρα τους και να ξανακτίσουν την Ιερουσαλήμ και το Ναό και ξαναέγιναν ένας αξιοσέβαστος λαός.

Αλλά μόλις άρχισαν να περνάνε καλύτερα σταδιακά ξεχνούσαν όλο και πιο πολύ την ύπαρξή Μου, δεν άκουγαν πια προφήτες και δασκάλους, παρά τους κυνηγούσαν και πολλούς μάλιστα τους λιθοβόλησαν.

Όταν είδα ότι ο λαός άρχισε πάλι να παρακούει τις νουθεσίες Μου, ξεσήκωσα τους Ρωμαίους και ήρθαν με ισχυρό στρατό και δεν κατέκτησαν μόνο τη Γη της Επαγγελίας, μα κι ένα ακόμη τμήμα της Ασίας. Ύστερα επέβαλαν σκληρούς πακτωτές βασιλιάδες να κυβερνάνε τους ιουδαίους και τους άλλους λαούς, αλλά τους άφησαν να κρατήσουν τις γραφές τους και τη θεία λατρεία τους.

Τέλος ήρθα κι Εγώ ο Ίδιος, πήγα πολλές φορές στην Ιερουσαλήμ, δίδαξα στο Ναό και ήθελα σαν Πατέρας να πάρω το λαό υπό την προστασία της αγάπης, της δύναμης και της σοφίας Μου, όπως κάνει η κλώσσα με τα κλωσσόπουλά της. Όμως τι κατόρθωσαν μέχρι τώρα η παρουσία Μου, η διδασκαλία και οι πράξεις Μου; Το μόνο που έγινε είναι ότι Με μισούν ολόένα και περισσότερο μέρα με τη μέρα, Με κυνηγάνε όπου σταθώ και όπου βρεθώ μ' εμμονή επιδιώκουν να σκοτώσουν το σώμα Μου. Και αυτό θα το καταφέρουν προσεχώς, ούτως ώστε να εκπληρωθεί πάνω τους η θεία δίκη, όπως τους έχει προειδοποιήσει απειλητικά η Γραφή.

Η παλιά συμφωνία της Διαθήκης με τον θεό θα πάψει να ισχύει, όπως είχε ήδη προφητέψει και ο Δανιήλ, και στη θέση της θα γίνει ένας νέος σύνδεσμος, κατά τον οποίο όλοι οι εθνικοί θα γίνουν κι αυτοί κληρονόμοι και κάτοχοι της Βασιλείας του Θεού. Γιατί όταν οι Ρωμαίοι κατέκτησαν την πρώτη φορά τη Γη της Επαγγελίας, δεν κατέστρεψαν τίποτα' όμως σύντομα μετά από Μένα θα την κατακτήσουν εκ νέου, μα τούτη τη φορά θα την καταστρέψουν τόσο πολύ που δεν θα μείνει πέτρα για πέτρα σε πολλές πόλεις, συμπεριλαμβανομένης και της Ιερουσαλήμ. Μάλιστα μετά από λίγο καιρό δεν θα μπορεί πια κανένας να προσδιορίσει σε ποιο σημείο βρισκόταν προηγουμένως η μία ή η άλλη πόλη.

Όταν λοιπόν λέω τώρα ότι οι ιουδαίοι θα χάσουν το Φως και ότι θα δοθεί στους εθνικούς, είμαι άδικος; Ή πήγαινε εσύ να κερδίσεις όλους τους ιουδαίους για Μένα ώστε να Με πιστέψουν και τότε Εγώ θα ματαιώσω την Έσχατη Κρίση που τους περιμένει, θ' ανανεώσω την παλιά Διαθήκη μαζί τους και θα την τηρήσω έως τα τέλη των καιρών.

Μα πρόσεχε τι θα πάθεις εάν επιχειρήσεις κάτι τέτοιο! Σε βεβαιώνω ακόμη χειρότερα και από το δάσκαλό σου τον Ιωάννη που στην έρημο έκανε κήρυγμα για μετάνοια και άφεση αμαρτιών, αλλά μετά από λίγο ο Ηρώδης τον έριξε στη φυλακή και τον αποκεφάλισε κατ' επιθυμίαν της μοιχαλίδας Ηρωδιάδας.

Νομίζεις λοιπόν ότι εσύ θα είχες καλύτερη μοίρα, άμα θα άρχιζες στο Όνομά Μου να αποτρέψεις από τις αμαρτίες τους τους υψηλά ιστάμενους και ξιπασμένους ιουδαίους και να τους κάνεις παρατηρήσεις για τ' αμέτρητα βίτσια τους;

Εάν τα δεις όλ' αυτά έστω και με λίγο φως στο μυαλό σου, θα πρέπει να συνειδητοποιήσεις ότι ο λαός αυτός έχει ξεπεράσει κάθε μέτρο αμαρτίας, ακριβώς όπως τον καιρό του Νώε οι Χανωχίτες είχαν ξεπεράσει κάθε μέτρο αμαρτίας, οπότε ήρθε ο κατακλυσμός και έπνιξε όλους τους εχθρούς του Θεού.

Ή μήπως οι ιουδαίοι στην Ιερουσαλήμ είναι άραγε φίλοι του Θεού, τη στιγμή

που το μόνο που έχουν στο μυαλό τους είναι να συλλάβουν και να σκοτώσουν στο πρόσωπό Μου τον Θεό, Κύριο και Πατέρα τους; Είναι σωστό να συνεχίσει να υφίσταται ένας τέτοιος λαός;

Κοίτα, αυτό δεν γίνεται, προς χάριν των πολλών άλλων εκλεκτών Μου· γι' αυτόν το λόγο θέλω να συντομέψω δραστικά το χρόνο που απομένει μέχρι την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του λαού της και ν' αφήσω να τους βρει η θεία δίκη!».

Ο Ιησούς και οι Φαρισαίοι

Ο λόγος της απιστίας των ναϊτών

Τότε ο Ιησούς μίλησε στο πλήθος: «Τη θέση του Μωυσή ως δασκάλου», τους είπε, «την πήραν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Όσα λοιπόν σας λένε να τηρείτε, να τα τηρείτε και να τα πράττετε· να μην κάνετε όμως κατά τα έργα τους, γιατί λένε μόνο και δεν πράττουν. Φτιάχνουν φορτία βαριά, που δύσκολα σηκώνονται, και τα φορτώνουν στους ώμους των ανθρώπων, ενώ οι ίδιοι δε θέλουν ούτε με το δάκτυλό τους να τα κινήσουν. Όλα τα έργα τους τα πράττουν για να κάνουν καλή εντύπωση στους ανθρώπους. Πλαταίνουν τα φυλαχτά τους και φαρδαίνουν τις άκρες από τα ιμάτιά τους. Τους αρέσουν οι καλύτερες θέσεις στα δείπνα και τα πρώτα καθίσματα στη συναγωγή, να τους χαιρετούν με σεβασμό στην αγορά και να τους φωνάζουν οι άνθρωποι “δάσκαλέ μου”».(Ματθ.23,1-7)

Απάντηση του Ιησού στην αντίδραση των Φαρισαίων

Όλα αυτά τα άκουγαν οι Φαρισαίοι, που ήταν φιλάργυροι, και τον χλεύαζαν. Ο Ιησούς τους είπε: «Εσείς θέλετε να παριστάνετε τον δίκαιο μπροστά στους ανθρώπους, ο Θεός όμως γνωρίζει τι κρύβετε στις καρδιές σας· γιατί αυτό που τιμούν οι άνθρωποι ο Θεός το σιχαίνεται. (Λουκάς 16, 14-15)

Ο Ιησούς κατακεραυνώνει τους Φαρισαίους και τους νομοδιδασκάλους

Ο Κύριος όμως του είπε: «Εσείς οι Φαρισαίοι καθαρίζετε το εξωτερικό του ποτηριού και του πιάτου, ενώ το εσωτερικό σας είναι γεμάτο πλεονεξία και πονηριά. (Λουκάς 11,39)

Η συνωμοσία για τη θανάτωση του Ιησού

Συγκάλεσαν τότε οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι συμβούλιο και έλεγαν: τι θα κάνουμε; Πολλά σημεία κάνει αυτός ο άνθρωπος. Αν τον αφήσουμε να συνεχίσει έτσι, όλοι θα πιστέψουν σ' αυτόν, και τότε θα επέμβουν οι Ρωμαίοι και θα καταστρέψουν και το ναό μας και το έθνος μας». Τότε ένας απ' αυτούς, ο Καϊάφας, που ήταν αρχιερέας για κείνη τη χρονιά, τους είπε: «Μιλάτε σαν να μην καταλαβαίνετε τίποτα. Και δε σκέφτεστε πως είναι συμφέρον μας να πεθάνει ένας άνθρωπος για χάρη του λαού, για να μην αφανιστεί ολόκληρο το έθνος». (Ιωάννης 11, 47-50)

Θεραπεία το Σάββατο

Τότε βγήκαν έξω οι Φαρισαίοι και ύστερα από σύσκεψη αποφάσισαν να

τον εξοντώσουν. (Ματθ. 12,14)

Η Αδελφότητα του Όφεως

Ήδη τον 7^ο αι. π.Χ. ο προφήτης Σοφονίας έλεγε για την Ιερουσαλήμ, το Ναό και τους ιερείς:

«Ουαί η ανυπακοή, η μολυσμένη και τυραννική πόλη! Δεν υπάκουσε στη φωνή ούτε δέχθηκε να διορθωθεί· δεν εμπιστεύεται τον Κύριον ούτε πλησίασε στον Θεό της. Οι άρχοντές της είναι λέοντες ωρυόμενοι, οι κριτές της λύκοι στο λυκόφως της εσπέρας, που δεν αφήνουν τίποτα για το πρωινό. Οι προφήτες της είναι προπετείς και δόλιοι· οι ιερείς της βεβηλώνουν το αγιαστήριο και ανοσιουργούν ενάντια στο Νόμο». (κεφ. γ' 1-4)

Και άλλοι προφήτες πριν χιλιάδες χρόνια κατήγγειλαν τη δαιμονική διαστροφή των ισχυρών του «περιούσιου λαού» όπως ο Ησαΐας:

«Αλίμονο σ' εκείνους που κάνουν άδικους νόμους και στους γραμματείς που γράφουν άδικες κρίσεις, για να καταδυναστεύσουν τους ενδεείς και για ν' αρπάξουν το δίκαιο των πτωχών του λαού μου, για να είναι οι χήρες λάφυρό τους και τα ορφανά θύματά τους!» (10, 1-2)

Από τους αρχαίους ήδη χρόνους η «Αδελφότητα του Όφεως» επηρέαζε τα πράγματα στην Ιερουσαλήμ. Πολλοί νομομαθείς Γραμματείς και Φαρισαίοι βρίσκονταν από τότε στην υπηρεσία του Σατανά, όπως και σήμερα πολλοί εκκλησιαστικοί και πολιτικοί παράγοντες. Μπορεί με το στόμα να κάνουν κήρυγμα περί Θεού κι αγάπης, όμως στην καρδιά τους έχουν το μισθό του Εωσφόρου: φιλαυτία, εξουσία, δόξα χρήμα και θάνατο. Γι' αυτό λέγεται στο Κατά Ματθαίο 15,8:

«Αυτός ο λαός Με τιμά με τα χείλη όμως η καρδιά του είναι μακριά Μου».

Για να διατηρήσουν πάση θυσία τα κοσμικά τους προνόμια, δεν δίσταζαν ποτέ να κυνηγήσουν και να δολοφονήσουν τους θεόπνευστους προφήτες. Πριν τον Χριστό τα τελευταία θύματά τους ήταν ο Πρόδρομος και πριν απ' αυτόν ο πατέρας του ο Ζαχαρίας. Παρ' όλο που ήταν αρχιερέας στο Ναό και πλήρης Αγίου Πνεύματος, η συνωμοτική Αδελφότητα τον σκότωσε μέσα στον ίδιο το Ναό, ανάμεσα στο θυσιαστήριο και στ' Άγια των Αγίων. Με αυτήν την πράξη οι ιερόσυλοι βεβήλωσαν τελειωτικά το Ναό, που έτσι κι αλλιώς ήταν ήδη άντρο αμαρτίας.

Η Κιβωτός της Διαθήκης με τις πέτρινες πλάκες του Μωσαϊκού Νόμου είχε χαθεί ήδη από το 586 π.Χ., όταν οι Βαβυλώνιοι κατέστρεψαν το Ναό του Σολομώντα, αν και δεν υπάρχουν αξιόπιστες ιστορικές πηγές γι' αυτό.

Το Πνεύμα του Θεού, ούτως ή άλλως δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς (βλ. Πράξεις Αποστόλων), παρά μόνον στην καρδιά εκείνων που τη μεταμορφώνουν σε ναό και κατοικία του Θεού. Μετά τα ανόσια δραματικά γεγονότα, το θείο Πνεύμα εγκατέλειψε οριστικά τους τοίχους του Ναού, για τους οποίους ο Ιησούς προφήτησε ότι δεν θα έμενε όρθια πέτρα για πέτρα. Και αυτό το έκαναν ούτε καν σαράντα χρόνια μετά το Χριστό οι Ρωμαίοι, όταν εξεγέρθηκαν εναντίον τους οι Εβραίοι.

Ο Ιησούς Χριστός κατακρίνει, τους γραμματείς και Φαρισαίους

Τότε ο Ιησούς εμίλησε εις τα πλήθη και εις τους μαθητάς του και είπε, “Εις την έδραν του Μωϋσέως εκάθησαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Όλα λοιπόν όσα σας πουν να τηρήσετε, τηρήσατέ τα, αλλά μη κάνετε σύμφωνα με τα έργα τους. Διότι

λέγουν και δεν κάνουν. Δένουν φορτία βαρεία και δυσβάστακτα και τα βάζουν εις τους ώμους των ανθρώπων, αλλ' αυτοί οι ίδιοι δεν θέλουν ούτε με το δάκτυλό τους να τα κινήσουν. Όλα τους τα έργα τα κάνουν, διά να φανούν εις τους ανθρώπους. Πλαταίνουν τα φυλαχτά τους και μεγαλώνουν τα άκρα των ενδυμάτων τους. Τους αρέσει δέ να έχουν την πρώτην θέσιν εις τα δείπνα και τα πρώτα καθίσματα εις τας συναγωγάς, και τους χαιρετισμούς εις τας αγοράς και να ονομάζονται από τους ανθρώπους Ραββί, Ραββί. Σεις όμως μη ονομαστήτε Ραββί διότι ένας είναι ο διδάσκαλός σας, ο Χριστός, όλοι δε σεις είσθε αδελφοί. Και κανένα μή ονομάσετε πατέρα σας εις την γην, διότι ένας είναι ο Πατέρας σας, εκείνος, που είναι εις τους ουρανούς. Ούτε να ονομαστήτε καθηγηταί, διότι καθηγητής σας είναι ένας, ο Χριστός. Αλλ' ο μεγαλύτερος σας, αυτός να είναι υπηρέτης σας. Εκείνος που θα υψώση τον εαυτόν του, θα ταπεινωθή, και εκείνος που θα ταπεινώση τον εαυτόν του, θα υψωθή. Αλλοίμονον σ' εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι κατατρώγετε τας περιουσίας των χηρών και για πρόφασι κάνετε μακρές προσευχές. Διά τούτο θα κατακριθήτε περισσότερο. [Αλλοίμονον σ' εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι κλείνετε την βασιλείαν των ουρανών εμπρός στους ανθρώπους. Σεις οι ίδιοι δεν μπαίνετε, αλλά και εκείνους που θέλουν να μπουν δεν τους αφήνετε]. ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 23. 1-23.16

Και αλλού:

«Προφυλαχθείτε από το προζύμι των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων».

Γιατί λίγο από το προζύμι ξυρίζει όλη τη ζύμη. Με άλλα λόγια, υποδείκνυε την κακή σπορά από ψεύδη, που όπως τα ζιζάνια ανάμεσα στο στάρι μπορούν να καταστρέψουν τη σοδειά της θεϊκής αλήθειας.

Ποιοι είναι οι Φαρισαίοι

Είναι γνωστό τοις πάσι τι ήταν οι Φαρισαίοι. Ωστόσο στη σημερινή εποχή της ισοπεδωτικής ανεκτικότητας σ' ένα λεξικό διαβάζουμε γι' αυτούς:

Οι Φαρισαίοι θεωρούνται γενικά υποκριτές και αυτάρεσκοι άνθρωποι, που είναι προσανατολισμένοι περισσότερο στο εξωτερικό νόημα παρά στο πνεύμα των Γραφών. Στην πραγματικότητα πίστευαν πολύ αυστηρά και τηρούσαν πολύ ευσυνείδητα την Παράδοση. Ακριβώς επειδή την τηρούσαν κατά γράμμα και ζούσαν χωρίς να κάνουν συμβιβασμούς, βοήθησαν να διατηρηθεί η ιουδαϊκή πίστη. Φαρισαίοι σημαίνει κατά λέξη «οι ξεχωριστοί», δηλαδή εκείνοι που ξεχώριζαν από τους υπόλοιπους λόγω της πολυμάθειάς τους. Συνιστούσαν ένα είδος λαϊκής κίνησης που συνυπήρχε με τους ιερείς. Από τους Φαρισαίους προήλθαν αργότερα οι ραββίνοι (δάσκαλοι), οι πνευματικοί ταγοί των ιουδαίων.

Ας δούμε τώρα τι έλεγε γι' αυτούς ο Ιησούς:

Κεφ. VI/203, αφηγείται ο Κύριος: [1] «Καθώς ήμασταν στο τραπέζι και τρώγαμε, οι / τριάντα Ρωμαίοι συζητούσαν το ένα και το άλλο για Μένα. Κάποια στιγμή ο Αγρίκολας Με ρώτησε πως εξηγείται ότι οι Ιουδαίοι δεν πιστεύουν πως είμαι ο υπεσχημένος Μεσσίας των Γραφών τους, ενώ άλλοι, όπως οι ίδιοι, αν και ανίδεοι, το έχουν πιστέψει.

[4] **Εγώ** είπα: «Αυτό οφείλεται στην εγωπάθειά τους, την υπέρμετρη αλαζονεία τους και την απεριόριστη αρχομανία τους. Κατά την δική τους άποψη, ο Μεσσίας πρέπει να κατέβει από τους ουρανούς, μέσα από κεραυνούς και βροντές, με απερίγραπτη ουράνια μεγαλοπρέπεια. Ύστερα οφείλει να έρθει με πομπές και

μεγαλεία στο ναό και να παραχωρήσει κάθε δυνατή ισχύ και δόξα σε αρχιερείς, Φαρισαίους και νομομαθείς.

Επιπλέον, οφείλει να διώξει τους Ρωμαίους από τη χώρα και ταυτόχρονα να δώσει όλη τη δύναμη και την εξουσία στους ναΐτες που θα έχει στο πλευρό του για να μπορούν κατόπιν να κυριαρχούν σε όλο τον κόσμο.

[5] Εγώ όμως, ήρθα με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο, που είχε καθοριστεί πολύ πριν δημιουργηθεί αυτός ο κόσμος, μέσα σε μεγάλη φτώχεια και απλότητα. Γι αυτόν τον λόγο αυτοί οι τυφλοί δεν πιστεύουν ότι είμαι ο υπεσχημένος Μεσσίας, απεναντίας, Με μισούν, επειδή αντιλαμβάνονται ότι Εγώ είμαι η αιτία που η υπόληψη, το κύρος και η δύναμή τους καταρρέουν ταχύτατα.

[6] Ο λαός έχει αρχίσει τώρα να τους μαθαίνει από την καλή και από την ανάποδη και δεν τους σέβεται πια καθόλου. Επειδή αυτοί βέβαια το καταλαβαίνουν, αναζητούν συνεχώς τρόπο να Με σκοτώσουν. Εάν το σκεφθείτε, θα καταλάβετε γιατί το ιερατείο δεν πιστεύει σε Μένα».

[9] Οι Ρωμαίοι έμειναν ικανοποιημένοι με αυτή την εξήγηση και ο **Αγρίκολας** είπε: «Παντού στον κόσμο η κάστα των ιερέων υπηρετεί τον Πλούτωνα (το διάβολο). Θα έπρεπε να τους καταργήσουμε εντελώς και στη θέση τους να διδαχθούν όλοι οι λαοί την αληθινά θεϊκή διδασκαλία Σου».

Κεφ. VI/204 [1] **Εγώ** είπα: «Φίλε Μου, αυτό που θέλεις θα γίνει, μα ομολογουμένως όχι τόσο εύκολα όσο το φαντάζεσαι εσύ. Γιατί το ιερατείο έχει πιάσει από παλιά πολύ βαθιές ρίζες, που δεν κόβονται από τη μια μέρα στην άλλη. Θα χρειαστούν αιώνες και πάλι θα είναι πολύ δύσκολο. Ακόμη και μετά από χιλιετίες, δεν θα έχει απαλλαγεί εντελώς η Γη από το ιερατείο και ακόμη λιγότερο από τη λανθασμένη πίστη και θρησκεία.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» 10, 244 του Ιάκωβου Λόρμπερ, ένας Ρωμαίος Πανδοχέας στην Παλαιστίνη έρχεται σε λεκτική αντιπαράθεση μ' ένα Φαρισαίο που κατακρίνει τον Ιησού, λέγοντάς του τα εξής:

«Οφείλω να παρατηρήσω σ' αυτά που είπες, ότι εμείς οι γνήσιοι Ρωμαίοι, που εσείς μας χαρακτηρίζετε ειδωλολάτρες, δεν έχουμε ακούσει ποτέ τίποτα καλό για σας τους ιερείς της Ιερουσαλήμ. Γιατί έχετε πολύ μεγάλη αλαζονεία, φιλαυτία και φιλαρχία και δεν αφήνετε σε χλωρό κλαρί οποιονδήποτε τολμήσει να σας πει κατά πρόσωπο την αγνή αλήθεια. Μάλιστα θεωρώ πέραν κάθε αμφιβολίας, ότι οι προφήτες σας, τους οποίους οι ίδιοι εσείς λιθοβολήσατε μέχρι θανάτου, επειδή σας έλεγαν την αλήθεια, δεν είχαν άδικο όταν προφήτευαν το χαμό σας λόγω των όχι και τόσο αξιέπαινων ιδιοτήτων σας.

Γιατί πολλά απ' όσα είχαν προφητέψει για σας, έχουν συμβεί πράγματι, απ' όσο γνωρίζω. Και σας περιμένουν ακόμη πολλά που κι αυτά θα συμβούν πραγματικά. Γιατί το μόνο που έχετε να επιδείξετε σαν θεία λατρεία είναι ένα Ναό, παραστολισμένο με διάφορα πολύτιμα αντικείμενα, ένα βωμό για θυσίες και ένα αποκαλούμενο Ιερό, όπου φυλάσσεται η αποκαλούμενη Κιβωτός της Διαθήκης· αυτή υποτίθεται ότι προέρχεται από το Μωυσή και τον Ααρών, όμως εσείς πετάξατε την παλιά και φέρατε στη θέση της μία νέα, που ωστόσο δεν έχει καμία δύναμη ούτε ενέργεια, πράγμα που το γνωρίζουν ακόμη και πολλοί Ρωμαίοι. Ρωτάω λοιπόν ως ένας Ρωμαίος που αγαπάει την αλήθεια: Γιατί δεν δείχνετε την αλήθεια, παρά εξαπατάτε και λέτε ψέματα στο λαό, τον ωθείτε δια της βίας στο σκοτάδι μιας ωμής δεισιδαιμονίας, ενώ εσείς οι ίδιοι δεν πιστεύετε ούτε μία λέξη απ' όσα τον διδάσκετε;

Δεν θα ήταν πιο σώφρον από μέρος σας, εάν από τη στιγμή που καταλάβατε ότι το Άγιο Φως της παλιάς Κιβωτού έχει χάσει την ενέργειά του, λέγατε στο λαό: “Ο Θεός μας απέσυρε το έλεός Του από μας εξαιτίας των πολλών αμαρτιών μας. Γι’ αυτό ας μετανοήσουμε όλοι μας ουσιαστικά και ας Τον παρακαλέσουμε μέχρι να μας ελεήσει πάλι;” Αλλά εσείς δεν το κάνατε· για χάρη της εγκόσμιας καλοζωίας και της κοσμικής σας δόξας προτιμήσατε να εξαπατήσετε το λαό, αντί να επιστρέψετε μαζί του πάλι στον Θεό σας!

(...) Άμα όμως συγκρούονται κοινωνικές ομάδες συμφερόντων, που από έπαρση, φιλαρχία, αυταρέσκεια αλλά και οκνηρία, αντιτάσσονται με όλα τα διαθέσιμα μέσα ενάντια σε κάθε καλό και αληθινό, είναι ευνόητο ότι τέτοιοι άνθρωποι και μαζί και ο λαός που τους ακολουθεί, βυθίζονται από μέρα σε μέρα όλο και πιο βαθιά στο σκοτάδι. Και επιπλέον κυνηγούν εκείνους τους θεόσταλτους άντρες που τολμάνε να τους αντιμετωπίσουν με την αλήθεια. Και μάλιστα έχω τη γνώμη, δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό μ’ εσάς τους ιουδαίους· αλλά εδώ και πολύ καιρό δυστυχώς η πραγματικότητα είναι ότι καταδιώξατε όλους εκείνους που ήθελαν να εισαγάγουν πάλι τις παλιές θείες αλήθειες.

Εάν εμείς οι Ρωμαίοι δεν ήμασταν τόσο ισχυροί, θα μας είχατε διώξει από καιρό από τη χώρα σας, από την έπαρση και τη φιλαρχία σας. Μα εμείς είμαστε σήμερα ένας μεγάλος και γενναίος λαός και επιπλέον τιμούμε το Μωσή και τους προφήτες σας. Αλλά εσάς δεν σας φοβόμαστε και καταφρονούμε ό,τι αξιοκαταφρόνητο σας χαρακτηρίζει από παλιά. Και επιπρόσθετα θέλω να σας πω, ότι δεν θα υπομένουμε για πολύ ακόμα και σας και τις απάτες σας. Και όταν έρθουμε πάλι με τα όπλα στο χέρι, δεν θα πέσετε στα μαλακά, όπως έγινε την πρώτη φορά που εισβάλαμε στη χώρα σας και σας υποτάξαμε.

Γιατί όταν έρθουμε ξανά, δεν θα λυπηθούμε τις πόλεις και τις συναγωγές σας, όπως κάναμε στο παρελθόν. Γι’ αυτό σε συμβουλεύω να μη διώκετε τους σοφούς και φιλαλήθεις ανθρώπους, αλλά να τους δέχεστε μ’ αγάπη, να τους ακούτε και να συμμορφώνεστε με αυτά που σας λένε. Και έτσι θα ομοφρονήσουμε εύκολα μεταξύ μας”.

Το Μέλλον του Ναού

Στο ΜΕΙ 6, 203 ένας μετριοπαθής Φαρισαίος συνομιλεί με τον Ιησού:

«...Οι Αποκαλύψεις του Θεού ούτως ή άλλως δείχνουν τελειότητα πώς οφείλουν να ζουν και να ενεργούν οι άνθρωποι σύμφωνα με τη βούληση και την αμετάβλητη τάξη Του. Γιατί λοιπόν ο Θεός επιτρέπει να κυβερνούν άρχοντες, βασιλείς και τώρα ακόμη κι αυτοκράτορες, που είναι τελείως μα τελείως αρχομανείς και άπληστοι»;

Ο Κύριος του απάντησε: “Αυτό αρχικά δεν το όρισε ούτε το διέταξε ο Θεός με κάποια αποκάλυψή Του γιατί έδινε στους ανθρώπους απλώς ηγέτες και κριτές που ήταν αφυπνισμένοι ως προς το πνεύμα, φιλαλήθεις και δίκαιοι. Μα με την πάροδο του χρόνου, καθώς ο λαός ευημερούσε και πλούτισε από κάθε υλικό αγαθό, δεν ήταν πια ευχαριστημένος με τους απλούς και μετριόφρονες ηγέτες και δικαστές. Άρχισαν τότε να παραπονιούνται και απαίτησαν από τον πιστό Σαμουήλ να τους δώσει ένα βασιλιά, που θα διακρινόταν για τη λαμπρότητά του όπως οι βασιλείς των άλλων ειδωλολατρικών λαών που τους προσκυνούσαν σαν είδωλα.

...Και οι ηγεμόνες κατάλαβαν εξ αρχής ότι ένας λαός φωτισμένος από τον Θεό πολύ γρήγορα θα τους γύριζε την πλάτη.

Γι’ αυτό, με τη βοήθεια ψευτοπροφητών, σαν εσάς τώρα που είσαστε ένα θλιβερό κατάλοιπο, επιδίωξαν να μαγεύσουν το λαό και να τον τυφλώσουν, ώστε να μη βλέπει τον έναν αληθινό Θεό. Και επειδή είναι τυφλός, δεν μπορεί πια να βρει το σωστό δρόμο για τον Θεό από μόνος του, χωρίς βοήθεια από θεόπνευστους ανθρώπους. Αλλιώς συνεχίζει να ζει μέσα στην ειδωλολατρία που είχε συνηθίσει, και από το βασιλιά ή τους ευνοούμενούς του το μόνο που ζητάει είναι εγκόσμια προνόμια καταφεύγοντας σε κάθε μέσο, και ας είναι και το πιο κακό. Εάν παρουσιαστεί τότε ένας αληθινός προφήτης αφυπνισμένος από τον Θεό, όχι μόνο δεν τον αναγνωρίζουν, αλλά και τον καταδιώκουν σαν ιερόσυλο και συχνά μάλιστα τον σκοτώνουν, όπως έχει γίνει επανειλημμένα και από σας”.

Λέει ο Φαρισαίος: “Δάσκαλε, μας κατηγορείς πάντα σαν να είχαμε εμείς οι ίδιοι λερώσει τα χέρια μας με το αίμα των προφητών! Τι φταίμε εμείς για όσα έκαναν οι τυφλοί πατέρες μας; Εάν ζούσαμε την εποχή των προφητών με τη σημερινή μας επίγνωση, ασφαλώς δεν θα τους είχαμε λιθοβολήσει! Ούτε ήμασταν εμείς που ζητήσαμε από το Σαμουήλ ένα βασιλιά. Αλλά εφόσον έπρεπε να έχουμε ένα βασιλιά σαν τιμωρία, θα προτιμούσαμε όμως έναν ιουδαίο και όχι έναν εθνικό (σ.τ.μ. ο Ηρώδης ήταν Έλληνας). Αλλά εγώ βασικά ήθελα από σένα να μου εξηγήσεις απλώς γιατί εμείς οι ιουδαίοι σήμερα είμαστε αναγκασμένοι να μας κυβερνούν οι νόμοι των εθνικών”.

Λέει ο Κύριος: “Γιατί εσείς εδώ και πολύ καιρό απορρίψατε τους νόμους του Μωσέ και των προφητών και στη θέση τους βάλατε τις δικές σας κάκιστες και παράλογες διατάξεις. Προτιμήσατε τις κοσμικές διατάξεις από τις σοφές εντολές του Θεού και ως εκ τούτου κι Αυτός επέτρεψε να εισπράξετε στο μέγιστο βαθμό αυτό που οι ίδιοι θέλατε και θέλετε ακόμη. Γιατί εάν προτιμούσατε τις εντολές του Θεού και τις διδαχές των προφητών από τους νόμους του κόσμου, τότε θα Μ’ ακούγατε, θα Με πιστεύατε και θα εφαρμόζατε τις διδασκαλίες Μου. Γιατί κι Εγώ δεν σας κηρύσσω άλλο από τον αρχαίο Λόγο του Θεού, όμως εσείς έχετε απομακρυνθεί απ’ αυτόν τόσο πολύ, σε βαθμό που σας είναι αδύνατο να τον αναγνωρίσετε από το στόμα Μου. αντίθετα, μόνο Με μισείτε και Με καταδιώκετε σαν να ήμουν ένας κοινός αμαρτωλός και εγκληματίας και γι’ αυτό το μαστίγιο και το ξίφος των εθνικών μένει από πάνω σας.

Άλλωστε είναι γραμμένο: Να, Εγώ σας στέλνω προφήτες και σοφούς και γραμματείς. Απ' αυτούς, άλλους θα σκοτώσετε και θα σταυρώσετε ακόμη σαν τους εθνικούς· άλλους θα μαστιγώσετε στις συναγωγές σας και θα τους καταδιώξετε από τη μία πόλη στην άλλη, για να έρθει πάνω σας κάθε αθώο αίμα που χύθηκε στη γη, από τον ευσεβή Άβελ έως το αίμα του Ζαχαρία, που τον σκοτώσανε μεταξύ του ναού και του θυσιαστηρίου. Αλήθεια σας λέω, τώρα σε σας: επειδή έτσι κάνατε και κάνετε ακόμη και τώρα, γι' αυτό πάθατε όλ' αυτά και θα έρθουν ακόμη χειρότερα πάνω σας. Γιατί εσείς οι ίδιοι έτσι θέλετε κι έτσι κάνετε και αυτά ετοιμάζετε!

Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, που σκοτώνεις του προφήτες και λιθοβολείς τους απεσταλμένους σε σένα. Πόσες φορές θέλησα να μαζέψω τα παιδιά σου, όπως η όρνιθα τα μικρά της κάτω απ' τα φτερά της, αλλά δεν θέλατε να μαζευτείτε κάτω από τα προστατευτικά φτερά Μου. Γι' αυτό το σπίτι σας θα εγκαταλειφθεί τώρα έρημο σε τέτοιο βαθμό που δεν θα κατοικούν πια εκεί ούτε κουκουβάγιες και κοράκια. (Ματθ. 23,36)

Σημειώστε το αυτό, ώστε όταν προσεχώς θα ενσκήψουν όλ' αυτά πάνω σε σας και στα παιδιά σας, να μπορείτε να θυμηθείτε ότι Εγώ σας τα είχα πει από πριν.”»

Οι λόγοι που οι Ναΐτες πολέμοσαν τον Ιησού

Στο ΜΕΙ 8,87 του Λόρμπερ ένας πρεσβύτερος Ναΐτης εξηγεί σ' ένα Ρωμαίο μαθητή του Ναζωραίου τους λόγους που οι Ναΐτες τον πολεμούν:

«Κοίτα, όταν κάποιος έχει ένα θησαυρό, δεν του δίνει τόσο πολλή σημασία όσο ένας που δεν έχει και πρέπει να κοπιάσει για να τον αποκτήσει. Όταν ακούμε για αλλοδαπούς προφήτες και σοφούς λιμπιζόμαστε τη σοφία τους, αλλά στους ημεδαπούς προφήτες και σοφούς δεν δίνουμε σημασία, επειδή τους γνωρίζουμε εκ γενετής και όταν παρουσιαστούν τότε λέμε: “Από πού βρήκε αυτός τώρα τη σοφία και τη θαυματουργική ικανότητα;” Με λίγα λόγια, οι άνθρωποι και ιδίως εμείς οι πιο ηλικιωμένοι Ιουδαίοι γίναμε οκνηροί και αδιάφοροι απέναντι σ' ο,τιδήποτε καινούριο εμφανίζεται ανάμεσά μας, όσο εξαιρετικό κι αν είναι. Γιατί έχουμε συνηθίσει στη βολική ζωή και φυγοπονούμε εάν χρειάζεται να κοπιάσουμε και να εργαστούμε κι άλλο. Αυτός είναι και ο μοναδικός λόγος που εχθρευόμαστε οποιονδήποτε αρχίζει να μας ενοχλεί και μας βγάζει από την ησυχία μας και τη συνηθισμένη βολή μας.

Το αντιλαμβανόμαστε πολύ καλά ότι εμείς είμαστε που έχουμε άδικο, παρ' όλ' αυτά δεν μπορούμε ν' απαλλαγούμε από μία ορισμένη οργή κι έχθρα γι' αυτόν που μας ταρακουνάει. Και τι φταίει γι' αυτό; Ασφαλώς οι παλιές μας συνήθειες που έχουν παγιωθεί από καιρό χωρίς να τις ενοχλεί κανείς! Όσο πιο θεαματικά λοιπόν παρουσιάζεται ένα τέτοιο φαινόμενο που μας ενοχλεί στη βολική απραξία μας, τόσο πιο πολύ μας δυσαρεστεί και μας προκαλεί ν' αντισταθούμε.

Υπάρχουν περιπτώσεις όπου ο άνθρωπος δεν αναρωτιέται τι είναι αληθινό και σωστό, αλλά ενεργεί με τυφλή οργή κι έχθρα ενάντια σ' εκείνον που τον έχει ενοχλήσει στην υποτιθέμενη ησυχία του, μολονότι μέσα του συνειδητοποιεί άριστα ότι από καιρό είχε άδικο σε όλα και ότι για χάρη της ησυχίας και της βόλεψής του εκπροσωπούσε μόνιμα τα ψεύδη και την απάτη!

Αυτό ισχύει τώρα για τους περισσότερους Ναΐτες. Μέσα τους και μεταξύ τους συνειδητοποιούν ότι από καιρό καταπατούν το Νόμο του Μωυσή και αδικούν το λαό και ότι ο μεγάλος δάσκαλος από τη Ναζαρέτ έχει σ' όλα δίκιο. Όμως τους ενοχλεί στην εγκόσμια ησυχία και βόλεψή τους και γι' αυτό το λόγο Τον μισούν και θέλουν να Τον εξοντώσουν.

**VI/8-10 Ο Μωυσής και ο Ηλίας εμφανίζονται μετά από
πρόσκληση του Κυρίου και κατηγορούν τους Φαρισαίους,
το κατηγορώ των Φαρισαίων ενάντια στον εαυτό τους.**

(Κεφ. VI/8 [1]) (Αφηγείται ο Κύριος:) Τότε στράφηκα προς τους Ιουδαίους και τους είπα: «Δεν θέλατε να το πιστέψετε ότι πριν λίγο καιρό ήταν μαζί Μου ο Μωυσής και ο Ηλίας. Γι' αυτό το λόγο θα έρθουν τώρα αυτοπροσώπως και φανερά ποιοι είναι και οι ίδιοι θα σας πουν ποιος είναι ο πνευματικός σας πατέρας».

[2] Την ίδια στιγμή και οι δύο προφήτες παρουσιάστηκαν ανάμεσά μας και πρώτα από όλα υποκλίθηκαν βαθιά μπροστά Μου.

[3] **Ο Ηλίας** είπε δυνατά: «Μπροστά σε Σένα και στο όνομά Σου θα πρέπει να υποκλίνονται όλα τα γόνατα και οι καρδιές στον ουρανό, στη Γη και κάτω από τη Γη».

[4] Ύστερα **ο Μωυσής** απευθύνθηκε στους Ιουδαίους: «Ιερόσυλοι άνθρωποι που έχετε καταλάβει το ναό του Σολομώντα, τέκνα του όφους, ποιος διάβολος σας γέννησε και μπορείτε να λέτε ότι ο Αβραάμ είναι πατέρας σας και ότι κάθεστε στο θρόνο το δικό μου και του Ααρών; Αλλά δεν φτάνει που καθίσατε αυθαίρετα στο θρόνο μου για να διδάξετε στους λαούς το νόμο που μου έδωσε ο Θεός, ενώ δεν σας κάλεσε ποτέ κανένας να το κάνετε, παρά έχετε το θράσος επιπλέον να μην αναγνωρίζετε τον Ύψιστο, αυτόν που στο Σινά μου έδωσε το νόμο πάνω σε δύο πλάκες!

[5] Εσείς λέτε πως έπρεπε πρώτα να έρθω εγώ μαζί με τον Ηλία, ορίστε λοιπόν, είμαστε και οι δύο εδώ. Αλλά ποιος από σας μας αναγνώρισε και ποιος μας πίστεψε; Και δεν μας κάνατε τα ίδια που κάνατε σχεδόν σε όλους τους προφήτες και τους αγίους του Κυρίου; Ασύστολοι υποκριτές, τι νόημα έχει που μπροστά στο όνομά μου υποκλίνεστε μέχρι το χώμα, μα εμένα τον ίδιο με καταδιώκετε και στο τέλος με δολοφονείτε ανάμεσα στο βωμό και στα άγια των αγίων; Εμπρός, μιλήστε και δώστε απάντηση!»

[6] Είπε τότε **ένας** με τρεμάμενη φωνή: «Μεγάλε - μας - προφήτη, - μα - εκείνος - που - δολοφονήθηκε - λεγόταν - Ζαχαρίας».

Μίλησε ο **Μωυσής** τότε: «Αλλά εσύ κακούργε που τώρα γέρασες, τότε ήσουν αυτόπτης μάρτυς σε αυτά που είπα στη συνάθροιση των ιερέων όταν βγήκα από τα άγια των αγίων. Είπα κατά λέξη: «Ακούστε, αδελφοί, ο Κύριος ο Θεός από την ευσπλαχνία και το έλεος Του άνοιξε το εσωτερικό μου και ήρθε μέσα μου το πνεύμα του Μωσή' τώρα η ψυχή μου και το πνεύμα του Μωσή είναι ένας άνθρωπος, που τώρα στέκεται μπροστά σας όπως στεκόταν κάποτε μπροστά στον Φαραώ και μπροστά στον Θεό πάνω στο Σινά. Ήμουν ο πρώτος που εγκαθίδρυσε αυτό το θρόνο και κατ' εντολή του Θεού κάθισε πάνω του και τώρα είμαι ο τελευταίος που κάθεται κατά τη βούληση του Κυρίου. Γιατί στο μέλλον μόνον ο Κύριος, που τώρα ως θαύμα θαυμάτων έχει πάρει ανθρώπινη σάρκα, θα κάνει με το θρόνο αυτό ό,τι θέλει, σύμφωνα με τις ανεξερεύνητες βουλές Του». Τότε εσείς εξοργιστήκατε με αυτή την προφητεία μου και αρπάζοντάς με κάτω από το θρόνο σκοτώσατε το σώμα μου. Έτσι δεν έγιναν τα πράγματα;»

[8] Είπε τότε ένας άλλος, επίσης **ηλικιωμένος Ιουδαίος**, ακόμη πιο μουδιασμένα «Πραγματικά - έτσι ήταν, αλλά ποιος μπορούσε - να πιστέψει - κάτι τέτοιο;»

[9] Είπε ο **Μωυσής**: «Γιατί το πίστεψαν όμως αρκετοί άλλοι ευσεβείς τους οποίους για αυτό ακριβώς το λόγο τους στείλατε στην εξορία μακριά από εδώ, στους ειδωολάτρες; Πολλοί από αυτούς ζουν ακόμη και μπορούν να μαρτυρήσουν εναντίον σας».

[10] Είπε τότε **ένας άλλος ηλικιωμένος Ιουδαίος**: «Αυτό δεν αποκλείεται, μα εκείνοι εκεί πρέπει να είδαν κάποιο όραμα' εμείς δεν είδαμε ποτέ κανένα όραμα».

[11] Είπε ο **Μωυσής**: «Λες ψέματα και διαψεύδεις τον ίδιο σου τον εαυτό. Διότι το γεγονός αυτό παρουσιάστηκε σαφώς και κατανοητά σε διαυγή αποκαλυπτικά όνειρα επτά συνεχόμενες φορές σε όλους σας, ως και στον πιο κατώτατο υπηρέτη του ναού. Και όλοι σας ασχολιόσασταν για ολόκληρες εβδομάδες αναζητώντας μεταξύ σας την ερμηνεία τους τον καιρό που εγώ είχα βουβαθεί. Πώς λες λοιπόν ότι δεν είχατε κανένα όραμα γι' αυτό το γεγονός;»

[12] Είπε πάλι ο ίδιος Ιουδαίος: «Μα ήταν οράματα εκείνα τα όνειρα; Πώς μπορούσαμε να το ξέρουμε τότε;»

[13] Είπε ο Μωυσής: «Παμπόνηρες αλεπούδες του κόσμου, το ξέρετε πολύ καλά από πολλά παραδείγματα στη Γραφή τι σημαίνουν τα διαυγή αποκαλυπτικά όνειρα. Για παράδειγμα το όνειρο του Ιακώβ, του Ιωσήφ, του Φαραώ και πολλά άλλα παρόμοια σας ψιθύριζαν στο αυτί τι σήμαιναν τα επταπλά οράματά σας. Μα η αφοσίωσή σας στον κόσμο, η ιερατική αλαζονεία σας, η όρεξή σας για τρυφηλή ζωή και απολαύσεις, για τεμπελιά και ασωτία κάθε είδους, σας έκαναν τυφλούς, κουφούς και αναισθητους. Γι αυτό ακούγοντας την προφητεία μου φοβηθήκατε στο έπακρο ότι θα χάνατε όλα τα απολαυστικά και ευχάριστα γήινα πλεονεκτήματά σας και αντί να υποταχθείτε στη βούληση του Θεού, κάνατε τα πάντα για να Του αντισταθείτε και ακόμη και τώρα, ως και αυτό το λεπτό, εξεγείρεστε κατά του Θεού. Πως σας φαίνεται λοιπόν αυτή η απολύτως αληθινή ιστορία;

[14] Ο Ύψιστος και Υπερτέλειος, που δεν θα είμαι ποτέ άξιος να αντικρύσω το πρόσωπό Του, σας το είπε ο Ίδιος στο ναό: “Δεν θα σας κατηγορήσω Εγώ στον Πατέρα, παρά ο Μωυσής στον οποίον στηρίζετε τις ελπίδες σας.” Δεν έχει περάσει από τότε ούτε μία ημέρα και η πρόρρηση του υπέρτατου Κυρίου εκπληρώνεται ήδη. Εγώ δε, ο Μωυσής, ο κύριος προφήτης όλων σας στο όνομα του Κυρίου, σας κατηγορώ τώρα μπροστά Του για όλα αυτά τα επαίσχυντα για τα οποία είσαστε οφθαλμοφανέστατα ένοχοι. Τι μπορείτε να πείτε τώρα για να δικαιολογηθείτε;»

[15] Τότε οι Ιουδαίοι που είχαν πια μείνει χωρίς καμία άλλη διέξοδο, άρχισαν από το φόβο και τη φρίκη τους να τραυλίζουν τρέμοντας αλλά χωρίς να αρθρώνουν μία κατανοητή λέξη με τα μουνδιασμένα χείλια τους.

[16] Μόνο ένας νεότερος Ιουδαίος ανάμεσά τους είπε λιπόψυχα: «Κύριε και Θεέ, σήμερα αρχίζει κιόλας η φοβερή ημέρα της κρίσης;» [17] Είπε ο Μωυσής: «Το κατηγορώ μου εναπόκειται οποιαδήποτε στιγμή σε μένα, όμως η οργή και η εκδίκηση εναπόκεινται στον παντοδύναμο Κύριο. Η ημέρα της κρίσης έχει πλησιάσει για σας πιο κοντά, ωστόσο τα πάντα εξαρτώνται αποκλειστικά από τον Κύριο. Μιλήστε λοιπόν και πέστε τι καταλαβαίνετε!»

[18] Είπε ένας ηλικιωμένος Ιουδαίος με δόντια που κροτάλιζαν από τον τρόμο: «Πες μας, μεγάλε προφήτη Μωυσή, είναι βέβαιο ότι δεν έχουμε σωτηρία από την κόλαση; Και πες μας, κάθε άνθρωπος έχει να περάσει την προσωπική του ημέρα της κρίσης;»

[19] Είπε ο Μωυσής: «Όσον αφορά την κόλαση, όπως ζείτε τώρα δεν χρειάζεται καν να αναρωτιέστε για το εάν θα καταλήξετε στην κόλαση. Γιατί με τον τρόπο που σκέφτεστε και πράττετε ήσασταν ήδη στην κόλαση και επιπλέον κάνατε τα πάντα που ταιριάζουν στην κόλαση. Επομένως δεν μπορείτε πια να περάσετε στην κόλαση, αφού στην πραγματικότητα βρίσκεστε κιόλας εκεί. [20] Όσον αφορά ωστόσο στην ημέρα της κρίσης, όταν αφήσετε το σώμα σας, στον άλλο κόσμο θα κριθείτε όπως θα κριθείτε και εδώ. Με τη διαφορά ότι όσο ζείτε σε αυτό τον κόσμο, εάν θέλετε, μπορείτε να βρείτε εύκολα μία διέξοδο από την κόλαση, ένεκα του ότι ανάμεσά σας βρίσκεται ο μεγάλος οδηγός και λυτρωτής. Ακούστε Τον και πράξτε

αναλόγως. Εγώ είπα ό,τι είχα να πω ενώπιον Σου, Κύριε, και τώρα μπορεί να πάρει ο Ηλίας το λόγο στη θέση μου».

Κεφ. VI/9 [1] Είπα Εγώ: «Ηλία, εσύ που προετοίμασες και εξομάλυνες το δρόμο για Μένα, τι έχεις να καταλογίσεις σε αυτούς τους υπηρέτες του ναού;»

[2] Είπε ο Ηλίας: «Κύριε, ο Μουσής τα είπε όλα. Μετά από εκείνον ο ναός έπαψε να είναι οίκος του Θεού και τώρα δεν είναι άλλο από άντρο ληστών και δολοφόνων. Σε αυτούς εδώ τα είχα πει λεπτομερώς στον Ιορδάνη και τους το απέδειξα χωρίς να αφήσω περιθώρια αμφιβολίας. Τότε διαπίστωσαν ότι δεν ήταν σε θέση να με αντικρούσουν με κανένα ευσταθές επιχείρημα και επίσης είδαν ότι τους ξεσκέπαζα εμπρός στα πλήθη κατηγορώντας τους για κάθε δυνατή αδικία ενάντια σε Σένα και ενάντια στο λαό. Γι' αυτό με περιγέλασαν ανοιχτά και με χαρακτήρισαν σαν ένα ευσεβή τρελό που μπορεί να τον ακούσει κανείς ένα - δύο ώρες για να διασκεδάσει. Στα μυστικά όμως απειλούσαν το λαό για να μην τολμήσει να θεωρήσει τη διδασκαλία μου άλλο από το γελοίο παραλήρημα ενός τρελού.

[3] Αλλά στα κρυφά ήταν γεμάτοι οργή επειδή καταλάβαιναν πως ο λαός παρ' όλα αυτά με θεωρούσε και με τιμούσε σαν αληθινό προφήτη, μετανοούσε και ερχόταν να τον βαπτίσει. Αυτοί οι κακούργοι και ιερόσυλοι στο ιερό του Θεού δεν άργησαν να καταλάβουν ότι με μένα πλησιάζει το τέλος τη φάυλης εξουσίας τους. Τότε προσέγγισαν τον Ηρώδη και βυσσοδομώντας με κάθε είδους συκοφαντίες και σκευωρίες, του απέδειξαν ότι εγώ αποτελώ δήθεν τη μεγαλύτερη απειλή για την εξουσία του. Ο Ηρώδης δεν συμφωνούσε για το λόγο ότι είχε υπογράψει δεσμευτική συμφωνία με τη Ρώμη, την οποία ο ίδιος τηρούσε πάντοτε κατά γράμμα, ένας απαράβατος όρος δε της συμφωνίας τους ήταν πως για οποιαδήποτε αντίξοα γεγονότα θα μπορούσε να υπολογίζει στη ρωμαϊκή προστασία. Αλλά κι αυτό ακόμη δεν ωφέλησε καθώς οι Ιουδαίοι πολιορκούσαν στενά τον Ηρώδη μέχρι να ενδώσει και να με συλλάβει.

[4] Από τη στιγμή που με συνέλαβε, αν και οι μαθητές μου έρχονταν ελεύθερα να με δουν, δεν μπορούσαν πια να ενοχλούν τον Ηρώδη, διαπίστωσαν όμως ότι η διδασκαλία μου εξαπλωνόταν ραγδαία χάρη στους μαθητές μου. Τότε η χολή και η οργή τους μεγάλωνε ώρα με την ώρα. Έτσι παρακίνησαν τη διεφθαρμένη μητέρα της όμορφης Ηρωδιάδας να πείσει την κόρη της να ζητήσει μία μόνο χάρη από τον Ηρώδη, τον αποκεφαλισμό μου, και να τον βάλει να πάρει όρκο στη βασιλική του τιμή. Για ανταμοιβή θα έδιναν στη μητέρα κρυφά δέκα χιλιάδες χρυσά νομίσματα από τους θησαυρούς του ναού. Βέβαια στην όμορφη Ηρωδιάδα η απαίτηση αυτή φάνηκε απαράδεκτη, επειδή γνώριζε ότι ενδόμυχα ο Ηρώδης με συμπαθούσε. Αλλά ένα κακό πνεύμα μπήκε στη γριά μητέρα της και της φανέρωσε ότι δεν εγκρίνω αυτή την άνομη σχέση και ότι θέλω να τον πείσω να την διακόψει. Έτσι αυτό έκανε και την Ηρωδιάδα να στραφεί εναντίον μου και όταν στη γιορτή της υπέβαλε πάλι την ιδέα η μητέρα της που είχε δωροδοκηθεί, ζήτησε τότε το κεφάλι μου. Αυτό στεναχώρησε φυσικά τον Ηρώδη, αλλά επειδή είχε δώσει τον όρκο του έπρεπε να τον κρατήσει και έτσι με αποκεφάλισαν στη φυλακή. [5] Όταν το πληροφορήθηκαν οι ναΐτες θριαμβολογούσαν και άρχισαν αμέσως να καταδιώκουν το λαό που με πίστευε, όπου μπορούσαν. Αφήνοντας κατά μέρος όλες τις λεπτομέρειες που τις γνωρίζεις έτσι κι αλλιώς, Κύριε, αυτή είναι σε γενικές γραμμές η μοχθηρία και η φανυλότητά τους και εγώ τους εγκαλώ τώρα γι' αυτήν εδώ μπροστά Σου. Εσύ που είσαι ο μόνος προαιώνιος Δέσποτας κρίνε τους με βάση την άπειρη ισχύ, τη σοφία και τη δικαιοσύνη Σου και ας γίνει το άγιο θέλημά Σου».

Το ίδιο θέμα αναφέρεται σε ένα άλλο τόμο του ΜΕΙ:

(VII/163 [1])¹Κατόπιν ο Κύριος καλεί τους Φαρισαίους να επιλέγουν όποιον άλλο μάρτυρα θέλουν από τον κόσμο των πνευμάτων, προκειμένου να τους

καθησυχάσει δίνοντάς τους τη βεβαίωση ότι ο Γαλιλαίος είναι όντως ο Μεσσίας, αρχικά των Ιουδαίων και έπειτα όλων των ανθρώπων. Οι δύο Φαρισαίοι επιλέγουν τότε τους δύο μεγαλύτερους προφήτες, το Μωυσή και τον Ηλία. Όταν όμως οι δύο προφήτες παρουσιάζονται μπροστά τους, οι Φαρισαίοι διαπιστώνουν ότι ο Ηλίας ήταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και αμφότεροι είχαν συμβάλει τα μέγιστα για τη φυλάκιση και τον αποκεφαλισμό του.

[6] Ο Ηλίας όμως είπε: «Τώρα που είδατε το χάρο με τα μάτια σας, συνειδητοποιείτε ότι επικρέμαται η καταδίκη σας. Ήταν η ύστατη ώρα και η τελευταία σας ευκαιρία να μεταστραφείτε και αφού ο Παντοδύναμος σας έδωσε χάρη, σας συγχωρώ και εγώ για το ανοσιούργημα που κάνατε εις βάρος Μου.

Όμως χίλιες φορές αλίμονο σε εκείνους που θα απλώσουν τα μιανρά χέρια τους στο σώμα του Κυρίου.

Η καταδίκη και το ανάθεμα είναι ήδη χαραγμένα στο μέτωπό τους».

[7] Ο ένας Φαρισαίος συγκεντρώνοντας όλο του το θάρρος δικαιολογήθηκε με τρεμάμενη φωνή: «Ποιος μπορούσε να φανταστεί πως σε σένα κρυβόταν το πνεύμα του Ηλία»;

[8] Ο Ηλίας απάντησε: «Δεν είναι γραμμένο πως ο Ηλίας θα έρθει πρώτα για να προετοιμάσει τις οδούς του Κυρίου; Δεν έχετε διαβάσει: “Ίδού, η φωνή του βοώντος εν τη ερήμω: Ετοιμάστε το δρόμο για τον Κύριο! Πριν από Σένα στέλνω τον άγγελό Μου για να ισιώσει τα μονοπάτια Σου”!

[9] Αφού τα γνωρίζατε αυτά, γιατί δεν πιστεύατε; Γιατί με κυνηγούσατε και κυνηγάτε μέχρι τώρα και τον Κύριο»;

Οι δύο τρομαγμένοι Φαρισαίοι δικαιολογούνται τότε προβάλλοντας ως υπαίτια τη μεγάλη τους τυφλότητα.

[11] Ο Ηλίας είπε: «Ό,τι σας συγχώρεσε ο Κύριος θα σας το συγχωρέσουμε κι εμείς. Όμως προσέχετε πάρα πολύ να μην σας τυφλώσει πάλι κάποιος νέος πειρασμός. Γιατί, εάν πέσετε σε ένα νέο βάραθρο θα είναι δύσκολο πια να σηκωθείτε και να επανέλθετε στο φως».

Μετά από αυτά τα λόγια οι δυο προφήτες χάθηκαν πάλι και οι Φαρισαίοι παρακάλεσαν τον Κύριο να μην τους δείξει άλλες τέτοιες μαρτυρίες, γιατί είχαν ήδη τρομάξει αρκετά.

[13] Εγώ είπα: «Εάν αυτό σας τρόμαξε ήδη τόσο πολύ, τι θα νιώθατε εάν σας παρουσίαζα το τεράστιο πλήθος όλων εκείνων που έφυγαν με φρικτό τρόπο από αυτόν τον κόσμο, χάρη στο τρομερό μένος με το οποίο τους καταδιώκατε και ζητούσατε εκδίκηση»;

[14] Οι Φαρισαίοι είπαν: «Μην μας το κάνεις αυτό Κύριε, και Δάσκαλε, γιατί θα σήμαινε το θάνατό μας».

[15] Εγώ είπα: «Αυτό αποκλείεται, όσο είμαι μαζί σας χάρη στην πίστη σας. Σκεφτείτε ωστόσο ότι στον άλλο κόσμο, θα συναντήσετε ασφαλώς κάποια στιγμή όλες εκείνες τις ψυχές. Τι απάντηση θα τους δώσετε όταν θα σας ζητήσουν τον λόγο μπροστά από τον πανίσχυρο θρόνο του Θεού»;

[16] Εκείνοι είπαν: «Θα κάνουμε τα πάντα σε αυτόν τον κόσμο, οτιδήποτε μας διατάξεις, Κύριε της Αιωνιότητας. Αλλά μην αφήσεις να βρεθούμε σε τέτοια θέση στην άλλη ζωή, γιατί στις χίλιες κατηγορίες δεν θα είχαμε ούτε ένα ελαφρυντικό ή μία δικαιολογία να υπερασπίσουμε τον εαυτό μας. Εσύ με την καλοσύνη και την ευσπλαχνία Σου, δώσε μας μία συμβουλή, τι οφείλουμε να κάνουμε ακόμη για να αποφύγουμε έναν τέτοιο φόβο και επονείδιστο μαρτύριο στον άλλο κόσμο».

[17] Εγώ είπα: «Σας έχω ήδη πει τι οφείλετε να κάνετε ώστε να βρείτε το φως και τη ζωή. Μα σας λέω εκτός αυτού, πως είναι καλό για σας να εξετάσετε επακριβώς τη συνείδησή σας για να συνειδητοποιήσετε όλο το μέγεθος των

αμαρτημάτων και των παθών σας.

[19] Βλέποντας κατά πρόσωπο τις παλιές αμαρτίες έρχεται η αποστροφή, η μεταμέλεια, η απόφαση να μην επαναληφθούν και η επανόρθωση των κακών που έχουν γίνει, όπου αυτή είναι ακόμη δυνατή. Ασφαλώς δεν θα μπορέσετε να επανορθώσετε όλα τα κρίματά σας, ιδίως με εκείνους που έχουν ήδη αποδημήσει. Όμως θα εκλάβω την καλή, σταθερή θέληση σαν ήδη τετελεσμένη πράξη και θα επανορθώσω για λογαριασμό σας όλα τα κακά που έχετε κάνει.

[19] Όμως αυτό που σας λέω πρέπει να το ενστερνιστείτε καλά, καθώς διαφορετικά μπορεί να σας συμβεί αυτό που σας είπε ο Ηλίας, διότι θα έχετε πολλές δοκιμασίες να περάσετε ακόμη. Το παλαιό σαρκίο δεν αποβάλλει τις παλιές του συνήθειες τόσο εύκολα, όσο νομίζει κάποιος, όταν πρωτοδηλώνει τις καλές του προθέσεις. Θα έρθετε μεν μαζί Μου, όμως όσο θα βρίσκομαι στη Γη στο πλευρό Μου θα αντιμετωπίσετε πολλές δοκιμασίες, όπως οι υπόλοιποι μαθητές Μου. Τότε θα φανεί πόσο ασθενής είναι ακόμη η σάρκα σας, παρ' όλο που το Πνεύμα σας θα έχει δυναμώσει αρκετά. Γι' αυτόν τον λόγο είναι τόσο αναγκαίο να κάνετε το παν προκειμένου να ξεφύγει η ψυχή σας από την παλαιά δουλεία της σάρκας, πράγμα που μπορεί να γίνει μόνον άμα κάνετε ό,τι σας συμβούλεψα. Διότι η ψυχή απαλλάσσεται από την αμαρτία στο βαθμό που την αναγνωρίζει, μετανιώνει, την απεχθάνεται και παύει να την διαπράττει».

Και αλλού στο ΜΕΙ, η απιστία των Ναϊτών συνδέεται με το σταυρικό θάνατο:

Ο Επιφανής δηλώνει ότι καταλαβαίνει το σκεπτικό τον Ιησού, νομίζει όμως ότι ένα θαύμα σαν αυτό που έγινε στο χωριό τους θα αρκούσε για να μετατρέψει το μίσος των Ιουδαίων γι' αυτόν σε αγάπη και για να αναγνωρίσουν ποιος είναι πραγματικά και άρα θα μπορούσε να αποφευχθεί επονείδιστος θάνατος στο σταυρό. Όμως ο Κύριος του απαντάει: [6] «Εάν ήταν έτσι τα πράγματα, θα είχες απόλυτο δίκιο' δυστυχώς όμως δεν είναι έτσι, παρά εντελώς αντίθετα. Οι άνθρωποι του Ναού είναι εντελώς ξεροκέφαλοι, τυφλοί και κουφοί στην καρδιά τους, ενώ συγχρόνως τους διακατέχει μία απεριόριστη αλαζονεία, απληστία και φιλαρχία. Σε τέτοια πλάσματα δεν μπορείς να κηρύξεις το Ευαγγέλιο ούτε να κάνεις θαύματα. Διότι τόσο η διδασκαλία Μου όσο και τα θαύματά Μου εκμηδενίζουν το παλιό τους κύρος και τινάζουν στον αέρα τα τεράστια εισοδήματά τους' ως εκ τούτου όχι μόνο δεν τα θέλουν αλλά είναι και οι πιο άσπονδοι εχθροί Μου. [7] Ασφαλώς έχω τη δύναμη να τους εξαφανίσω από προσώπου γης μέσα σε ένα λεπτό. Αυτό έχει γίνει ήδη στο παρελθόν, όταν το ζήτησε το πνεύμα του Πατέρα που κατοικεί μέσα Μου, τον καιρό του Νώε όπως και τον καιρό του Αβραάμ στα Σόδομα, στα Γόμορρα και σε άλλες δέκα γειτονικές πόλεις. Σε τι ωφέλησε όμως; [8] Επομένως όταν έτσι έχουν τα πράγματα, η μόνη εναλλακτική λύση είναι να γίνει όπως σας το εξήγησα προηγουμένως. Γι' αυτούς τους αδιόρθωτους διαβολικούς ανθρώπους θα είναι η καταδίκη τους, ενώ για τους δικούς Μου θα είναι το αποκορύφωμα της αγάπης Μου και η ανάστασή Μου θα είναι μία ανάσταση για όλους όσους είναι του πνεύματός Μου και της βούλησής Μου.»

Το Μέλλον της Ιερουσαλήμ και της διδασκαλίας του Χριστού

Στη συνέχεια ο Κύριος διατυπώνει προβλέψεις για τη μετέπειτα μοίρα της Ρώμης, που «θα μείνει για πολύν καιρό το καλύτερο μέρος για τη διδασκαλία και τη χάρη Μου. Στη συνέχεια δυστυχώς και σ' αυτή την κυρίαρχη πόλη η διδασκαλία Μου θα καταντήσει ένα είδος ειδωλολατρείας ενώ αργότερα το πνεύμα της διδασκαλίας Μου

θα χαθεί ολότελα από κει και οι άνθρωποι δεν θα πιστεύουν στα σωστά πράγματα γιατί θα αναμασούν τα εξωτερικά τυπικά και θα νομίζουν ότι αυτά είναι ο πνευματικός άρτος της ζωής. Τότε όμως Εγώ θα την επαναφέρω στον σωστό δρόμο με τα κατάλληλα μέσα. Γενικά θα είναι πάντα εκπρόσωπος της αγάπης, της ταπεινότητας και της υπομονής και γι' αυτό θα της συγχωρηθούν πολλά σε όλες τις εποχές. Πολλές φορές θα συγκεντρώσει τους μεγάλους της Γης που θα δεχθούν να ακούσουν από το στόμα της τον λόγο της σωτηρίας. Ωστόσο γενικότερα ποτέ δεν θα διατηρηθεί οτιδήποτε για πολύν καιρό καθαρό σε αυτή τη Γη, άρα ούτε και η διδασκαλία Μου. Ωστόσο στη Ρώμη θα διατηρηθεί καλύτερα με τη μεγαλύτερη καθαρότητα για τον σκοπό της ζωής και ως ιστορική πηγή!» (9 [4-8]) *Αντίθετα, για τη μοίρα της Ιερουσαλήμ ο Κύριος λέει:* «Η Ιερουσαλήμ θα καταστραφεί τόσο ώστε κανείς δεν θα μπορεί πια να βρει πού βρισκόταν κάποτε. (9 [11]) Οι άνθρωποι θα χτίσουν βέβαια αργότερα μια πόλη με το ίδιο όνομα, αλλά τόσο η τοποθεσία όσο και η μορφή της θα είναι διαφορετική και θα υποστεί πολλά από εχθρούς από ξένες χώρες. [12] Εγώ ήθελα να κάνω αυτήν την παλιά πόλη του Θεού την πρώτη στη Γη, αλλά εκείνη δεν Με αναγνώρισε παρά Με αντιμετώπισε όπως τους κλέφτες και τους δολοφόνους. Γι' αυτό θα χαθεί για πάντα και ποτέ δεν θα μπορέσει να βγει από τα συντρίμια της παλιάς κατάρας, που την αξίζει και μόνη της την προκάλεσε και τη διατύπωσε με το δικό της στόμα!»

Ο Ιούδας

Μέσα από τις σελίδες των Μεγάλων Ευαγγελίων που κατέγραψε θεόπνευστα ο Λόρμπερ, γνωρίσαμε σε βάθος το ψυχογράφημα και τα κίνητρα του Ιερατείου την εποχή του Ιησού. Για να ολοκληρωθεί όλη αυτή η εικόνα, θα παραθέσουμε από το ίδιο έργο αποσπάσματα για το χαρακτήρα και τα κίνητρα του προδότη μαθητή Ιούδα. Αυτό έχει την ιδιαίτερη σημασία του, για το λόγο ότι, όπως διαπιστώνει ένας προσεκτικός αναγνώστης, οι μεσσιανικές προσδοκίες του Ιούδα συμπίπτουν εξόφθαλμα με τις προσδοκίες των σημερινών ορθόδοξων ιουδαίων, που θα οδηγήσουν επίσης σε «αυτοκτονία» και στην καταστροφή.

Ακολουθεί στη συνέχεια μία εκτενέστερη περιγραφή του «δωδέκατου μαθητή», από το ΜΕΙ I/114 όπου συνομιλεί με το συμμαθητή του Ναθαναήλ:

1/114-119 Σχετικά με το πνεύμα του Κάιν μέσα στον Ιούδα

Στο κεφάλαιο 1/114 περιγράφεται η επιστροφή του Κυρίου και των μαθητών Του το βράδυ, κατά την οποία τους συνόδευε ένα μεγάλο πλήθος λαού [7], 3000 άνθρωποι, οι οποίοι είχαν ακούσει για την ανάσταση της κόρης του Ιάειρου. Στο σπίτι της Μαρίας διαδραματίζεται άλλη μια λεκτική αντιπαράθεση με τον Ιούδα. [16] Τότε ο Ναθαναήλ, που συνήθως μιλούσε πολύ σπάνια και λίγο, είπε: «Μέσα σου κατοικεί το πνεύμα του Κάιν, κατάλαβες; Κι αυτό το πνεύμα δεν πρόκειται να βελτιωθεί σ' αυτήν τη Γη, γιατί το πνεύμα του Κάιν είναι ο κόσμος κι από αυτόν δεν έχει νόημα να περιμένουμε βελτίωση.»

[7] Ο Ιούδας απάντησε: «Ναι, ναι, μανία έχεις πια μ' αυτήν την παλιά ιστορία για το πνεύμα του Κάιν! Πού βρίσκεται ο Κάιν και πού είμαστε εμείς; Το γένος του Κάιν χάθηκε. Έμεινε μονάχα ο Νάε και οι απόγονοί του δεν έχουν πια ούτε σταγόνα από το αίμα του Κάιν παρά μόνο το καθαρό αίμα των παιδιών του Θεού

είναι που ρέει στις φλέβες μας. Όπου όμως το αίμα είναι αγνό, είναι αγνή και η ψυχή. Γιατί το πνεύμα του ανθρώπου πάντα προέρχεται από το αίμα του κι έτσι πάντα το πνεύμα είναι τόσο καθαρό όσο και το αίμα!»

[8] Ο Ναθαναήλ είπε: «Λες πάλι τις παλιές σου βλακείες που τις ξέρω και δεν έχουν καμία σημασία για μένα. Πήγαινε στους Σαδδουκαίους! Εκεί μπορείς να εντυπωσιάσεις με τις ανοησίες σου! Για μάς όμως το αίμα είναι ένα σάπιο υλικό ενώ το πνεύμα είναι και θα μείνει αιώνια πνεύμα! Τι σε ωφελεί ωστόσο το αίμα των παιδιών του Θεού που κυλάει στις φλέβες σου αν μέσα σου κατοικεί ένα από τα πιο ακάθαρτα πνεύματα, πράγμα που ισχύει στην περίπτωση σου; Κατάλαβες τι σου λέω;»

Σε ένα σημείο στο ΜΕΙ 11,69, σε μία συζήτηση μεταξύ Ιούδα και Θωμά, εκδηλώνεται σαφέστερα το ουσιαστικό κίνητρο του Ισκαριώτη για την προδοσία.

«Αδελφέ», είπε ο Ιούδας, «εσύ μπορείς να καταλάβεις μήπως γιατί ενεργεί έτσι ο Κύριος; Κοίτα, εμείς οι δυο πάντοτε ξέραμε τι θέλουμε και κάθε φορά που είχαμε βάλει ένα στόχο, τον κυνηγούσαμε με όλες μας τις δυνάμεις! Αλλά εδώ που βρισκόμαστε, εγώ δεν καταλαβαίνω πια καθαρά τι θέλει πραγματικά ο Κύριος ούτε είμαι πια τόσο πεπεισμένος ότι και ο Ίδιος έχει σαφή ιδέα για το ποιος είναι ο τελικός στόχος του.

Και οι δυο μας χτες ήμασταν αυτόπτες μάρτυρες στο θρίαμβό Του, όπου λίγο μόνο έλειπε για να κάνει το λαό να Τον ακολουθεί όπου Εκείνος θέλει, αφού έτσι κι αλλιώς είναι μαζί Του εξ ολοκλήρου. Αλλά αντί να πείσει εκείνη την ώρα όλον τον κόσμο για τη μεσσιανική αποστολή Του, αφήνει το Ναό να Του αρπάξει από τα χέρια όλους τους καρπούς των κόπων Του· δεν κάνει τίποτα από αυτά που προσδοκά ο λαός, μολονότι μέσα Του έχει όντως τόση δύναμη που θα μπορούσε να διαφεντέψει το Ναό κι ολόκληρη τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία, αρκεί να δραστηριοποιόταν!

Τι Του χρησιμεύει όλη η θεϊκή δύναμη με την οποία μπορεί να διατάξει θύελλες, αρρώστιες και κάθε λογής συμφορά, τη στιγμή που για λόγους εσωτερικής αδυναμίας δεν χρησιμοποιεί αυτήν τη δύναμη, εκεί που είναι απαραίτητη; Οι υγιείς που υποφέρουν τα πάνδεινα κάτω από το ζυγό των Ρωμαίων και την απληστία του Ναού, δεν αξίζουν να τους σώσει κι αυτούς; Τι είναι η δυστυχία των λίγων αρρώστων μπροστά στη μεγάλη δυστυχία γενικά όλης της κοινωνίας; Η Ιουδαία, μα και όλος ο κόσμος αναστενάζει υπό το ζυγό του φίλαρχου κατακτητή. Άπληστοι βασιλιάδες και ένας πανίσχυρος αυτοκράτορας που ζουν ζωή χαρισάμενη, έχουν καταλάβει τους θρόνους που κανονικά θα 'πρεπε να καταλαμβάνει ένας σοφός, δίκαιος άρχων με θεϊκή παντοδυναμία. Τι παράδεισος που θα γινόταν ο κόσμος, σε τι χαρά και ευφορία θα μετατρέπονταν κάθε πόνος και βάσανο, η φτώχεια θα μετατρέποταν σε πλούτο, εάν έκανε Αυτός κουμάντο από το θρόνο που κατέχει τώρα ο αυτοκράτορας της Ρώμης!

Η καρδιά μου σκιρτάει από χαρά όταν σκέφτομαι πώς θα μπορούσαν να είναι όλα τα πράγματα αλλά δεν είναι! Και γιατί δεν είναι; Γιατί Αυτός, ο μοναδικός στον οποίο ζει η δύναμη του Θεού, δεν μπορεί να βρει το θάρρος να ενεργήσει γρήγορα και αποφασιστικά!

Αδελφέ μου, κοίτα, αυτό με πονάει και με στεναχωρεί βαθιά. Γιατί εγώ έχω ακόμη μια καρδιά που όντως πονάει για την ανείπωτη δυστυχία του λαού. Όμως μου φαίνεται ότι Αυτός δεν έχει σχεδόν καρδιά, παρά μόνο για τους άρρωστους και τους ανήμπορους!

Ο Θωμάς του απάντησε: «Αδελφέ, πώς μιλάς έτσι! Ο Ίδιος ο Κύριος δεν είπε: “Δεν έχω έρθει στον κόσμο για τους υγιείς, αλλά για τους άρρωστους και τους

ευάλωτους, για να τους βοηθήσω και να τους παρηγορήσω»; Και εσύ ξέρεις καλύτερα από τον Ίδιο για ποιο λόγο έχει έρθει;!»

Ο θερμοκέφαλος Ιούδας του ανταπάντησε: «Και ποιος είναι υγιής σ' αυτόν τον τόπο; Δεν είναι όλοι άρρωστοι και ευάλωτοι; Μόνο οι ναΐτες και οι λίγοι ισχυροί καλοπερνούν και απομυζούν εκβιαστικά το λαό χάρη στην εξουσία τους. Το δε σώμα των ανθρώπων απ' έξω είναι μεν υγιές, μα εσωτερικά είναι δύστυχο, άρρωστο και μολυσμένο από το θυμό και την οργή που τους προκαλεί η ασυδοσία των ισχυρών.

Και γι' αυτούς τους ανθρώπους επίσης έχει έρθει! Δηλαδή ο λαός χρειάζεται αποκλειστικά ένα Μεσσία για τους ασθενείς σωματικά; Ο λαός θέλει και πρέπει να είναι ευτυχισμένος, αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Αλλά για να είναι ευτυχισμένος πρέπει να είναι επίσης εξασφαλισμένος εξωτερικά, όπως ήταν τον καιρό του Σολομώντα. Έτσι θα ζει ειρηνικά και θα προοδεύει συνάμα και ψυχικά καθώς θ' απολαμβάνει ευμάρεια εξωτερικά.

Όχι αδελφέ, η καρδιά μου είναι γεμάτη δυσαρέσκεια! Σε σένα σου την ανοίγω, επειδή ήσουν πάντα ο μόνος του οποίου δούλευε το μυαλό και η κρίση του, όχι όπως οι άλλοι που πιστεύουν άκριτα τα πάντα χωρίς να ξέρουν το γιατί. Όχι, εγώ δεν είμαι σκλάβος της δεισιδαιμονίας, εγώ θέλω να ξέρω πού πάει ο δρόμος! Δεν θέλω να βλέπω παιδιά να παίζουν, θέλω να βλέπω άντρες σε δράση!»

Ο Θωμάς τρόμαξε με τον Ιούδα που του ανοίχτηκε τόσο απροσδόκητα κοιτάζοντας με βλοσυρό ύφος και του είπε προειδοποιητικά: «Αδελφέ, είμαι μεν δύσπιστος, όμως όταν πιστέψω κάτι, είμαι πια απόλυτα πεισμένος! Εάν εσύ τώρα θέλεις να κλονίσεις την πίστη μου στον Κύριο, όπως μου φαίνεται, κάνεις άδικο κόπο, γιατί ξέρω τι να πιστεύω γι' Αυτόν. Γι' αυτό άσε με ήσυχο!»

Ο Ιούδας τον αντέκρουσε τότε εκνευρισμένος: «Δεν έχω καμία τέτοια πρόθεση! Και εγώ είμαι πεισμένος ότι μόνον Αυτός μπορεί να φέρει τη σωτηρία σ' όλον τον κόσμο. Μα είμαι εξίσου απόλυτα πεισμένος ότι πρέπει να συμβεί κάτι για να πραγματοποιηθεί αυτή η σωτηρία. Η ώρα είναι τώρα ή ποτέ! ...Αλλά φοβάμαι ότι και ο Ίδιος ο Θεός θα Του πάρει τη δύναμή Του κάποια στιγμή, εάν αντιστέκεται στη βούληση του Θεού να κάνει ευτυχισμένο το λαό Του.

Εδώ στον Κύριο συνέτρεξαν όλες οι προϋποθέσεις που χρειάζονταν για να αποκτήσει τη θεϊκή δύναμη. Θα χρειαστεί να περιμένουμε αιωνιότητες μέχρι να εμφανιστεί πάλι ένας άνθρωπος ικανός για τόσο μεγάλα πράγματα. Γι' αυτόν το λόγο Αυτός εδώ π ρ έ π ε ι να το κάνει, ή τώρα ή ποτέ, πριν εξαντληθεί η μακροθυμία του Θεού! Αν Αυτός δεν βρίσκει το θάρρος να κάνει ό,τι είναι αναγκαίο, αφού ο Θεός το έχει υποσχεθεί, τότε πρέπει να ε ξ α ν α γ κ α σ τ ε ί να το κάνει!»!

Ο Θωμάς αναπήδησε τρομαγμένος και ψιθύρισε: «Να εξαναγκαστεί; Ποιος θέλει να εξαναγκάσει Αυτόν που από το στόμα Του μιλάει ο Ίδιος ο Παντοδύναμος;»!

«Εάν είναι Αυτός αυτό που δηλώνει ότι είναι, τότε να το αποδείξει! Άμα δεν είναι, τι περιμένουμε τότε για το τίποτα»;!, μουρμούρισε αγριωπά ο Ιούδας.

Ο Θωμάς ψιθύρισε φοβισμένος: «Μα πώς γίνεται να εξαναγκάσει κανείς Α υ τ ό ν ;! Αδελφέ, παράτησε τέτοιες σκέψεις, δεν είναι σωστές. Φρίττω μόνο που τις ακούω»!

Βλοσυρός απάντησε ο Ιούδας: «Ωστε οι μεγαλειώδεις σκέψεις σε κάνουν να φρίττεις φοβισιάρης; Μα κι εγώ δεν ξέρω ακόμη πώς μπορεί να γίνει. Όμως το νιώθω ότι πρέπει να γίνει κάτι, πρέπει»!

Σε μία συζήτηση με τον Ιησού στο ΜΕΙ 11,61 ο Ιούδας του λέει:

«Αχ Κύριε, εάν είχα μέσα μου μόνο ένα δέκατο της δικής Σου δύναμης, θα λαχταρούσα να θέσω σύντομα τέλος στην κατάχρηση εξουσίας από πλευράς των

ισχυρών· θα λαχταρούσα να ελευθερώσω το λαό που μέσα στα δεσμά του ικετεύει φωναχτά τον Ιεχωβά να τον λυτρώσει. Θα ήθελα να κάνω το λαό χαρούμενο κι ευτυχισμένο, ώστε να δοξάζει το όνομα του Κυρίου και Θεού του και ν' αγαλλιάζει από χαρά!

Αχ Κύριε, για πόσο καιρό ακόμη θα διστάζεις και δεν θ' ακούς τις ικεσίες του;

Κοίτα, εδώ είναι ο βασιλιάς, που είναι έτοιμος να υποδεχτεί ο Ισραήλ και Αυτός δεν φανερώνεται! Ο Μεσσίας που περιμένουν με λαχτάρα, ο γιος του Δαβίδ, ο άντρας που έχει μέσα του τη δύναμη του Θεού, κρύβεται ακόμη. Διστάζει να εκδιπλώσει αυτήν τη μεγάλη δύναμη για να σώσει το λαό Του, ενώ ο Ισραήλ πρέπει να πενθεί και να θρηνεί, καθώς είναι πεσμένος σε πολύ βαθιά άβυσσο.

Αχ Κύριε, σπλαχνίσου το λαό, τους φτωχούς και τους βασανισμένους! Οδήγησέ τους στην ευημερία, αφού το βλέπεις, η Σιών περιμένει το βασιλιά της!»

Αυτά τα λόγια έδειξαν φανερά πως ο Ιούδας έλπιζε ότι θα ήμουν ο Μεσσίας που θα ελευθέρωνε τον Ισραήλ και από τα εγκόσμια δεσμά του, ενώ Εγώ είχα επανειλημμένα τονίσει ότι δεν ήταν αυτή η αποστολή Μου. Ακολούθως στην αίθουσα επικράτησε άκρα σιωπή γεμάτη προσδοκίες από την πλευρά των παρευρισκομένων, οπότε Εγώ του απάντησα: «Δεν κάλεσα ανελλιπώς τους φτωχούς να έρθουν σ' Εμένα;! Δεν παρηγόρησα τους βασανισμένους, δεν θεράπευσα τους αρρώστους και δεν πλούτισα τους φτωχούς, στο βαθμό που τους ήταν αναγκαίο;! Επομένως ποιος διστάζει; Όχι Εγώ, ο κόσμος διστάζει, που δεν θέλει να έρθει στη σωτηρία του! Ωστόσο ο Υιός του Ανθρώπου σύντομα θα ανέλθει στην εξουσία, η οποία είναι εφικτή, προκειμένου να δει ο κόσμος ότι Αυτός είναι ικανός να κατακτήσει τη δύναμη που ο κόσμος επιδιώκει και ποθεί. Και αυτό θα γίνει, όχι όμως για να σωθεί ο κόσμος, αλλά για τη σωτηρία στους Ουρανούς Μου! Γι' αυτό κι εσύ αρκέσου σε όσα έχεις δει και σε όσα θα δεις ακόμη πολύ σύντομα!»

Ο Ιούδας σιώπησε τότε και χαϊρόταν μέσα στην καρδιά του γιατί πίστευε ότι με τα τωρινά λόγια του είχε δώσει το έναυσμα για να κάνω ίσως και ένα αποφασιστικό βήμα προκειμένου να ελευθερώσω το λαό από το ρωμαϊκό ζυγό, δεδομένου ότι ήξερε πολύ καλά ότι είχα κάλλιστα τη δύναμη μέσα Μου να το κάνω.

Αλλού στο ΜΕΙ, ο Ιησούς εξηγεί το χαρακτήρα του Ιούδα:

Στο κεφ. VI/47 που έχει μόλις χαρακτηρίσει δημόσια – χωρίς να τον κατονομάσει – ένα μαθητή του ως διάβολο, αναπτύσσει μία πολύ ενδιαφέρουσα ψυχογραφία του Ιούδα του Ισκαριώτη, που ακολουθεί αυτούσια: [1] «Με αυτό το χαρακτηρισμό εννοούσα προφανώς τον Ιούδα τον Ισκαριώτη, του οποίου βέβαια είχα καταλάβει εξ αρχής το ποιόν του. (Ιω. 6, 71) Ωστόσο διέθετε μεγάλο ζήλο, ήταν πολύ δραστήριος και ήξερε να μιλάει καλά και να διαδίδει τη διδασκαλία· συνεπώς τον είχα επιλέξει μαζί με τους άλλους έντεκα για την πρώτη αυτή περίοδο για την καλή πλευρά της προσωπικότητάς του και όχι για την κακή. Μα επειδή με το ζήλο του και με την ευφράδειά του είχε μεγαλύτερη επιτυχία από ό,τι οι άλλοι έντεκα μαζί, είχε αρχίσει να το παίρνει πάνω του.

[2] Λόγω της έπαρσής του όμως συνάντησε αρκετές αντιδράσεις. Ως επακόλουθο άρχισε να τον τρώει όλο και περισσότερο μία κρυφή μνησικακία, με αποτέλεσμα μέρα με τη μέρα να κλείνεται πιο πολύ στον εαυτό του. Ταυτόχρονα δε διαρκώς παρατηρούσε ερευνητικά τους υπόλοιπους έντεκα για να ανακαλύψει κάτι κακό και να τους βάλει να λογοδοτήσουν μπροστά Μου. επειδή δεν συνέβαινε κάτι τέτοιο που θα ξεθύμαινε κάπως τη μνησικακία του, ενδόμυχα γινόταν όλο και πιο πικρόχολος και έψαχνε συνεχώς για μία ευκαιρία να φέρει σε δύσκολη θέση τους αδερφούς του. Γι' αυτό συχνά απασχολούσε το μυαλό του για το ποιο μέσο θα ήταν το κατάλληλο για το σκοπό του αυτόν.

[3] Ήταν δε τσιγκούνης και φιλοχρήματος άνθρωπος, πολλές φορές παρουσίαζε με μεγάλη ευγλωττία το χρήμα σαν κάτι το απολύτως απαραίτητο για τη γήινη ζωή, αφού και οι κοσμικοί άρχοντες το είχαν εισάγει για να διευκολύνουν τις συναλλαγές στη θέση του δυσεφάρμοστου συστήματος της ανταλλαγής προϊόντων.

[4] Μία φορά είπε μάλιστα στο σοφό Ναθαναήλ, με τον οποίο μιλούσε περισσότερο, ότι είναι σαφές πως Εγώ δεν χρειάζομαι καθόλου χρήματα για να ζήσω, καθώς όποιος είναι εφοδιασμένος με τη θεϊκή παντοδυναμία μπορεί να τα βγάλει πέρα παντού χωρίς χρήματα. Όσοι όμως δεν διαθέτουν αυτή τη δύναμη ή την τύχη να είναι μαθητές Μου, είναι υποχρεωμένοι για τη διαβίωσή τους να έχουν χρήματα, όπως και ο ίδιος ο αυτοκράτορας ακόμη που τα χρειάζεται για να πληρώνει τους στρατιώτες και τους υπαλλήλους του.

[5] Βεβαίως ο Ναθαναήλ κάθε φορά του αποδείκνυε πως το χρήμα αποτελεί ένα μεγάλο κακό για τους ανθρώπους, μολονότι όπως κάθε γήινο αγαθό στα χέρια ενός δίκαιου μπορεί να προσφέρει πολλά καλά. Οπωσδήποτε όμως διατηρεί μονίμως τον κακό χαρακτήρα του αφού διεγείρει τη φιλαργυρία στους ανθρώπους και συνιστά την κύρια αιτία για κάθε είδους πάθη και αδικίες σε μικρή ή σε μεγάλη κλίμακα.

[6] Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης το παραδεχόταν μεν αυτό, αλλά χαρακτήριζε το χρήμα ως ένα απαραίτητο κακό, όπως ανάλογα το σώμα είναι ένα απαραίτητο κακό για την ψυχή. Εάν η ψυχή χρησιμοποιεί με σοφία το σώμα, τότε το σώμα γίνεται ένας ναός σωτηρίας για την ψυχή και μόνο μέσω του σώματος μπορεί η ψυχή να αποκτήσει την αιώνια ζωή και την αληθινή πατρότητα του Θεού.

[7] Με την ευφράδειά του "μπορούσε στο κάθε θέμα να βρει να πει ένα σόφισμα και ήταν δύσκολο να του αποδείξει κανείς ότι σφάλει. Έφτανε μάλιστα με τις σοφιστείες του στο σημείο που να υπερασπίζεται την κλοπή, όπως κάνουν οι Σπαρτιάτες και οι Κρητικοί, χαρακτηρίζοντάς την ως δίκαιη και δικαιολογημένη σε περίπτωση που υπάρχει ανάγκη. Γι' αυτό υποστήριζε πως ο Μωυσής ήταν ηλίθιος επειδή στηλίτευε κάθε κλοπή σαν αμαρτία. Δεν σκεφτόταν όμως πως και η επιτρεπτή κλοπή, ακόμη και στην περίπτωση αδυσώπητης ανάγκης, με την πάροδο του χρόνου ωθεί τους ανθρώπους στην απόλυτη οκνηρία. Επιπλέον, κανένας δεν θα εργαζόταν πια ούτε θα αποταμίευε εάν ήξερε ότι το απόθεμα που έχει μπορούν να του το πάρουν οι δεινοπαθούντες. Από τη στιγμή όμως που μια τέτοια πρακτική θα θεωρείτο θεμιτή στην ανθρώπινη κοινωνία, πού θα κατέληγε η αγάπη για το συνάνθρωπο και τι θα γινόταν με την εναρμόνιση με τον Θεό;

[8] Φυσικά ο Ναθαναήλ του απέδειξε ότι η δικαιολόγηση της κλοπής δεν συμβάδιζε με τις θεωρίες του περί χρήματος και ότι εάν επιτρεπόταν η κλοπή τότε ακόμη και η πιο δίκαιη αποταμίευση θα εξαφανιζόταν. Μα ο Ιούδας είχε πάντα να αντιτάξει κάποιο λογικοφανές επιχείρημα και έτσι δεν μπορούσε κανείς να τα βγάλει πέρα μαζί του. Μόνο όταν τον επέληττα Εγώ άφηνε για ένα διάστημα τις ιδέες του και έκανε κρυφά κάποιες καλύτερες σκέψεις. Γι' αυτό το λόγο του έδωσα αυτό το λεκτικό χαστούκι στο σχολείο στην Καπερναούμ, που ο ίδιος ενδόμυχα το κατάλαβε πολύ καλά. Οι υπόλοιποι μαθητές βέβαια έκαναν απλώς υποθέσεις αλλά δεν τολμούσαν να τον δακτυλοδείξουν με σιγουριά επειδή ακριβώς δεν το ήθελα Εγώ, αν και γνώριζα όλα όσα θα έκανε στο μέλλον. Διότι για να φτάσει στην πτώση χρειαζόταν να φτάσει και να ξεπεράσει πρώτα το επιτρεπτό όριο. Έπρεπε τελικά να πειστεί και ο ίδιος ζωντανά στο εσωτερικό του ότι όλες οι κοσμικές επιδιώξεις του ήταν πολύ κακές και αποτελούσαν ένα τρομερό παράδειγμα προς αποφυγήν για όλους τους ανθρώπους, γιατί εάν δεν το συνειδητοποιούσε αυτό ούτε στον άλλο κόσμο θα υπήρχε δυνατότητα καλύτερευσης της ψυχής του.

[9] Αυτός ο χαρακτηρισμός που περιγράφει αυτό το μαθητή παρατίθεται εδώ για να γίνει σαφέστερος ο λόγος που σε εκείνη την περίπτωση τον ονόμασα διάβολο.

Γιατί εκείνος μυστικά πειράχτηκε πιο πολύ από όλους από την ομιλία Μου στο σχολείο στην Καπερναούμ, η οποία σκανδάλισε τόσους πολλούς που ως συνέπεια απομακρύνθηκαν από Μένα. Γιατί στο κεφάλι του είχε καταστρώσει ήδη διάφορα σχέδια πώς να κερδοσκοπήσει σε βάρος τους και πιο πολύ τον νεύριαζε κρυφά που είχαν χαλάσει τα σχέδιά του. Μάλιστα έκανε μυστικά την παρατήρηση στο Ναθαναήλ ότι ενώ στο σπίτι του Πέτρου είχα καταδικάσει με μεγάλη αυστηρότητα τους σκανδαλισμούς, τώρα Εγώ ο Ίδιος είχα σκανδαλίσει χιλιάδες ανθρώπους με τα λεγόμενά Μου και πώς τέλος πάντων συμβιβάζεται αυτό με τη διδασκαλία Μου.

Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

Η εξέγερση των Ιουδαίων εναντίον των Ρωμαίων και η καταστροφή του Ναού οδήγησαν τους περισσότερους να εγκαταλείψουν την «Αγία Πόλη». Ένα μέρος των ραββίνων της Φαρισαϊκής Κίνησης, όσο βρίσκονταν εξόριστοι στη (Γιάβνε) της Παλαιστίνης, συνέταξαν τον κώδικα της Βίβλου του Ιουδαϊσμού και επεξεργάστηκαν νέα δόγματα. Το έτος 90 μ.Χ. καθόρισαν ποια θα ήταν τα κριτήρια του ορθόδοξου ιουδαϊσμού και εξοστράκισαν όσους είχαν διαφορετικά πιστεύω από τα δικά τους. η βασική διαφορά τους με τους πιστούς στον Ιησού Χριστό ήταν και είναι η αντίληψή τους ότι αρκεί η αυστηρή τήρηση των νόμων του τον Μωυσή για να βρουν δικαίωση από τον Θεό και όχι η συμφιλίωση μαζί του που εξασφάλισε η σταυρική θυσία. Ή όπως έγραψε ο Παύλος στους Γαλάτις 2,16, η πίστη στον Ιησού Χριστό σώζει τον άνθρωπο και όχι τα έργα του νόμου.

Σ' αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να δούμε με λίγα λόγια την εξέλιξη του ιουδαϊσμού μετά την εκδίωξη από την Παλαιστίνη. Το Ταλμούδ είναι το σημαντικότερο γραπτό κείμενο μετά το Τανάχ, την εβραϊκή Βίβλο που συντίθεται από την Τορά (Οδηγίες), την Νεμίμ (Προφήτες) και την Κετουμίμ (Γραφές). Το Ταλμούδ θεωρείται «η καρδιά και η ψυχή» της θρησκείας αυτής. Συγκροτήθηκε σχεδόν ταυτόχρονα με την Κ. Διαθήκη τους πρώτους πέντε αιώνες μ. Χ. Από την παράδοση του Ταλμούδ ξεπήδησαν τα ποικίλα ρεύματα του σύγχρονου ιουδαϊσμού. Επομένως το Ταλμούδ αποτελεί τη βάση του ιουδαϊσμού σήμερα, αν και αυτός έχει διασπαστεί σε διάφορες τάσεις όπως ο χριστιανισμός και το Ισλάμ.

Ο ραββίνος Γιεχούντα χα Νάζι ολοκλήρωσε τη σύνταξη του Ταλμούδ, όμως ακόμη και σήμερα θεωρείται ότι δεν έχει μπει η τελευταία λέξη. Το Ταλμούδ αποτελείται από τη Μίσνα (Επανάληψη) και την ανάλυσή της, τη Γκεμάρρα (Διδαχή), γιατί υποτίθεται ότι ο Θεός έδωσε στο Σινά στο Μωυσή όχι μόνο τη γραπτή Τορά, αλλά και την «προφορική διδασκαλία». Ωστόσο αυτός ο ισχυρισμός δεν αληθεύει, όπως γνωρίζουμε από τη Νέα Αποκάλυψη...

Η προφορική Παράδοση συντίθεται από θρησκευτικούς κανόνες για όλους τους τομείς της ζωής και από αφηγήσεις και παραβολές ηθικού είδους. Στις περισσότερες από 10.000 σελίδες απεικονίζονται ο ιουδαϊκός Νόμος και η Παράδοση. Το σημαντικότερο τμήμα από άποψη έκτασης και περιεχομένου είναι το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, το οποίο σύμφωνα με την παράδοση άρχισε να συντάσσεται από το 589 π.Χ. κατά τη βαβυλώνεια αιχμαλωσία. Παράλληλα υπάρχει το λιγότερο σημαντικό Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ που συντάχτηκε στην Παλαιστίνη. Έτσι όταν γίνεται λόγος γενικά περί Ταλμούδ, εννοείται το πρώτο. Η τελική σύνταξη και των δύο έργων έλαβε χώρα περί το 500 – 600 μ.Χ.

Ακολουθούν τυπικά παραδείγματα από το Ταλμούδ, προκειμένου να δοθεί

μία μικρή έστω εικόνα του περιεχομένου του. Ο κριτικά σκεπτόμενος αναγνώστης, που θ' αναρωτηθεί για την προέλευση και την αξία τέτοιων κειμένων, μπορεί από μόνος του να διερευνήσει περαιτέρω στις αντίστοιχες πηγές.

«Εσείς κάνατε Εμένα (τον Γιαχβέ) μοναδικό Κυρίαρχο του Κόσμου, γι' αυτό κι Εγώ θα σου κάνω μοναδικούς κυρίαρχους στον κόσμο» (Ταλμούδ Π/12/3)

«Ο Μεσσίας θα δώσει στους ιουδαίους την κυριαρχία πάνω σ' όλη την οικουμένη. Και όλα τα έθνη θα υποταχτούν σ' αυτούς». (Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, Σαχ, σελ. 120)

«Ο Μεσσίας θα δώσει στους ιουδαίους το σκήπτρο για να βασιλεύουν σε όλον τον κόσμο και όλα τα έθνη θα τους υπηρετούν και όλοι οι λαοί θα είναι υποταγμένοι σ' αυτούς». (Βαβυλ. Ταλμούδ, Συνχεντρίν)

Δεν είναι απορίας άξιο επομένως ότι ορισμένοι εκκλησιαστικοί πατέρες έσταζαν δηλητήριο για τους εβραίους, όπως ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, που χαρακτήριζε τις συναγωγές «οίκους του Σατανά» και «άντρα των θεοκτόνων». Οι εκκλησιαστικοί πατέρες δήλωσαν κατηγορηματικά ότι οι ιουδαίοι είχαν απωλέσει το προνόμιο να θεωρούνται «επιούσιος λαός», γιατί δεν αναγνώρισαν το Μεσσία και τον απέρριψαν. Ως εκ τούτου ο αληθινός Ισραήλ είναι πλέον η χριστιανοσύνη.

«Και θέλω θέσει την δόξαν μου μεταξύ των εθνών, και πάντα τα Έθνη θέλουσιν ιδεί την κρίσι μου την οποία εξετέλεσα, και την χείρα μου την οποίαν επέβαλον επ' αυτά. Και θέλει γνωρίσει ο οίκος Ισραήλ ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός αυτών, από της ημέρας ταύτης και εις το εξής. Και τα έθνη θέλουσι γνωρίσει ότι ο οίκος Ισραήλ ηχημαλωτίσθη διά την ανομία αυτών. Επειδή εστάθησαν παραβάται προς εμέ, διά τούτο έκρυψα το πρόσωπόν μου απ' αυτών, και παρέδωκα αυτούς εις την χείρα των εχθρών αυτών. Και έπεσον πάντες εν μαχαίρα. Κατά τας ακαθαρσίας αυτών, και κατά τας παραβάσεις αυτών, έπραξα εις αυτούς, και έκρυψα απ' αυτών το πρόσωπό μου». Ιεζεκιήλ 39, 21-24

Η περειαίρω πορεία των Ιουδαίων στη διασπορά παρουσιάζεται επαρκώς σε βιβλία θρησκευτικής Ιστορίας. Γι' αυτό το λόγο εδώ θα πιάσουμε πάλι το νήμα της παρουσίασης από τη σύγχρονη εποχή και κυρίως από την ίδρυση του ισραηλινού κράτους. Οι μεσσιανικές προσδοκίες στον ορθόδοξο ιουδαϊσμό είναι το βασικό θέμα σ' αυτό το κεφάλαιο.

Διαφορές στις θρησκευτικές πεποιθήσεις των Ισραηλινών

Όπως σε κάθε θρησκεία, έτσι και στον σύγχρονο ιουδαϊσμό υπάρχουν πολλές αντικρουόμενες ή (κατά καιρούς) συγκλίνουσες τάσεις. Πριν τις παραθέσουμε αναλυτικότερα, από τις καθαρά κοσμικές έως τις ακραιφνείς ορθόδοξες ιουδαϊκές, θα προηγηθεί μία συνοπτική παρουσίαση από το λεξικό Religionen der Welt, εκδόσεις Heyne.

Οι ακραίοι ορθόδοξοι ιουδαίοι τηρούν κατά γράμμα τους θρησκευτικούς νόμους και περιμένουν ότι το αληθινό κράτος του Ισραήλ θα δημιουργηθεί μετά την έλευση του μεσσία. Ανάμεσά τους είναι πολλοί εξτρεμιστές που απαιτούν να γκρεμιστεί το μουσουλμανικό τέμενος που έχει κτιστεί στο Όρος του Ναού για να κτιστεί πάλι εκεί ο Ναός. Έχουν γίνει επανειλημμένα προσπάθειες να καταστραφεί το τέμενος, γεγονός που θα είχε απρόβλεπτες ανεξέλεγκτες συνέπειες.

Οι θρησκευόμενοι – εθνικιστικές ιουδαίοι, είναι επίσης αυστηρά προσηλωμένοι στη θρησκεία τους. Ωστόσο μπόρεσαν ν' αποδεχτούν την υπόσταση ενός λαϊκού κράτους Ισραήλ και το θεωρούν ως προπαρασκευή για τον ερχομό του μεσσία. Αυτοί συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνική ζωή.

Η μεγαλύτερη ομάδα αποτελείται από τους *παραδοσιακούς ιουδαίους*, οι οποίοι συνδυάζουν κοσμικό και θρησκευτικό βίο. Σε αυτούς ανήκουν π.χ. οι συντηρητικοί και οι μεταρρυθμιστές ιουδαίοι· αμφότεροι, με διαφορετικά κέντρα βάρους ζητούν την προσαρμογή των θρησκευτικών νόμων στα δεδομένα της σύγχρονης εποχής.

Όσοι ιουδαίοι δεν ακολουθούν στην πράξη τους θρησκευτικούς νόμους, τους σέβονται μεν, αλλά οι ίδιοι ασπάζονται ένα φιλελεύθερο, δυτικό τρόπο ζωής.

Η Πυριτιδαποθήκη της Υφηλίου*

«Και όταν βγήκε ο Ιησούς από το Ναό, τον πλησίασαν οι μαθητές του και του έδειξαν το οικοδόμημα του Ναού. Ο δε Ιησούς τούς είπε: Δεν τα βλέπετε όλ' αυτά; Αλήθεια σας λέω, ότι δεν θα μείνει ούτε μία πέτρα πάνω στην άλλη που δεν θα γκρεμιστεί».

Ματθ. 24, 1-2

Και όντως σαράντα χρόνια αργότερα, οι Ρωμαίοι κατέστρεψαν το Ναό και δεν έμεινε ούτε μία πέτρα όρθια.

«Και όλος ο λαός αποκρίθηκε, “Το αίμα του ας βαρύνει εμάς και τα παιδιά μας”» (Ματθ.27,25)

Η διασπορά των Ισραηλιτών

Οι δυο εξεγέρσεις των Ιουδαίων εναντίον των Ρωμαίων τούς στοίχισαν περί τα τρία εκατομμύρια ζωές. Μόνο εκατό χιλιάδες περίπου έχασαν τη ζωή τους στο Κολοσσαίο της Ρώμης παλεύοντας με τους μονομάχους για να διασκεδάσει ο λαός.

Με το τέλος του πολέμου το 135 μ.Χ., οι Ρωμαίοι είχαν εκδιώξει και τους τελευταίους Ιουδαίους από την Ιερουσαλήμ και το Ισραήλ έπαψε να υπάρχει. Εκατομμύρια διασκορπίστηκαν προς κάθε κατεύθυνση και αναζήτησαν άσυλο ως πρόσφυγες σχεδόν σε κάθε γνωστή χώρα. Δεν ήταν όμως σε καλύτερη μοίρα από εκείνους που παρέμειναν στην Παλαιστίνη. Στους επόμενους αιώνες οι μεν Χριστιανοί τους δίωκαν ως «θεοκτόνους», οι δε μουσουλμάνοι επειδή ο Μωάμεθ τους είχε χαρακτηρίσει εχθρούς του Αλλάχ.

Οι ίδιοι πίστευαν ότι η καταστροφή του Ναού ήταν θεία δίκη, γιατί ο Ιεχωβά τους είχε προαγγείλει επανειλημμένα μέσω των προφητών ότι θα τους τιμωρούσε για την ειδωλολατρεία τους, εάν δεν επέστρεφαν στη δική τους λατρεία.

Για το λόγο αυτό δεν περνούσε από το μυαλό τους να επιχειρήσουν να κατακτήσουν πάλι τα πατρικά τους χώματα με τη βία των όπλων. Είχαν την επίγνωση ότι για την εξορία ήταν υπεύθυνες πνευματικές δυνάμεις και ότι μόνον αυτές θα έθεταν τέλος στη χιλιόχρονη διασπορά, ούτως ώστε να γίνει κατόπιν η αρχή για την υπεσχημένη εποχή της ειρήνης.

Οι Ιουδαίοι που ήταν πιστοί στην Τορά υπογραμμίζουν ότι ήταν λάθος να ελπίζουν ότι το τέλος της εξορίας τους θα ερχόταν με την ίδρυση ενός κράτους που θα βασιζόταν στην καταπίεση και στην υποδούλωση ενός άλλου λαού. Αντίθετα μάλιστα, ένα τέτοιο κοσμικό κράτος το θεωρούσαν καθ' όλα αντίθετο στην παγκόσμια πνευματικότητα της συναδέλφωσης και της πίστης στον έναν θεό, που θα έβαζε τέλος στη διασπορά τους.

* Από το βιβλίο «Η ουράνια Ιερουσαλήμ στα Τέλη των Καιρών» Sinn Verlag, του Andreas Klinsiek.

Ο λαϊκός Σιωνισμός

Αντίθετος μ' αυτήν την πεποίθηση είναι ο λαϊκός Σιωνισμός, που υποστηρίζει ότι η κατάκτηση από τους Ρωμαίους και η εξορία στη συνέχεια οφείλονταν αποκλειστικά στη στρατιωτική αδυναμία των Ισραηλιτών. Γι' αυτό οι σιωνιστές τους κάλεσαν να πάρουν στα χέρια τους τη μοίρα τους και να θέσουν τέλος στην εξορία με τη βία των όπλων. Έτσι αρχικά πολέμησαν με τους Βρετανούς και στη συνέχεια ενάντια στους Παλαιστίνιους. Σε αυτόν τον αγώνα για αυτολύτρωση και εγκόσμια εξουσία ο Θεός δεν έπαιζε πια κανένα ρόλο.

Ωστόσο χωρίς υποστήριξη από μία μεγάλη δύναμη δεν υπήρχε καμία προοπτική να επικρατήσουν. Η δρομολόγηση για τη νίκη των σιωνιστών ήρθε το 1917 με τη δήλωση του λόρδου Μπάλφουρ, τότε ΥΠΕΞ προς το λόρδο Walte Lionel Rothschild:

«Αγαπητέ λόρδε Ρότσιλντ, με μεγάλη μου χαρά σας ανακοινώνω κατ' εντολή της κυβέρνησης της Αυτού Μεγαλειότητος τη δήλωση συμπαραστάσης προς τις ιουδαϊκές σιωνιστικές επιδιώξεις που ενέκρινε το υπουργικό συμβούλιο. Η κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητος αντιμετωπίζει ευνοϊκά την ίδρυση ενός εθνικού κράτους του εβραϊκού λαού στην Παλαιστίνη και δεν θ' αποφύγει κανέναν κόπο, προκειμένου να προωθήσει επιτυχώς αυτόν το στόχο».

Ως αποτέλεσμα, στη συνέχεια το δικαίωμα αυτοδιάθεσης των Αράβων της Παλαιστίνης αγνοήθηκε εκ προθέσεως όχι μόνον από τους σιωνιστές, μα και από τους Βρετανούς. Αυτό αποκαλύπτει και ένα Υπόμνημα του Μπάλφουρ της 11-8-1919 προς τα άλλα μέλη της κυβέρνησης: «Δεν θεωρούμε καν απαραίτητο να ληφθούν έστω κατ' ελάχιστον υπ' όψιν οι επιθυμίες των σημερινών κατοίκων της Παλαιστίνης (...) Οι τέσσερις μεγάλες δυνάμεις έχουν την υποχρέωση να υποστηρίξουν το Σιωνισμό. Είτε είναι σωστός είτε λάθος, είτε καλός ή κακός, βασίζεται σε μία αρχαία παράδοση, σε αναγκαιότητες του παρόντος χρόνου, σε μελλοντικές προσδοκίες, που είναι πολύ πιο σημαντικές από τις επιθυμίες και τις ζημίες των 700.000 Αράβων, οι οποίοι ζουν τώρα σ' αυτήν την ιστορική χώρα».

Και οι δυο πλευρές, Εβραίοι και Βρετανοί, ευθύνονται κατά συνέπεια εξαρχής για την αδιέξοδη κατάσταση, στην οποία βρίσκονται σήμερα τα πράγματα. Πράγματι ούτε οι Εβραίοι έποικοι ούτε η βρετανική κατοχή επιδίωξαν να φτάσουν σε μία συμφωνία με τους Παλαιστίνιους, οι οποίοι από την πλευρά τους δεν ήταν πρόθυμοι να μοιραστούν την πατρίδα τους με τους Ισραηλίτες.

(Στμ. Για τη συνοπτική επισκόπηση της ιστορίας αρκούν αυτά τα ολίγα. Δεδομένου ότι τα ιστορικά αυτά γεγονότα είναι γνωστά, κάθε ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει σε άλλες πηγές (Διαδίκτυο, εγκυκλοπαίδειες κλπ.) για να τα διαβάσει πιο εξαντλητικά).

Η αντίσταση των Αράβων

Οι Βρετανοί που είχαν υποστηρίξει παλαιότερα (βλ. Λώρενς της Αραβίας) τις αραβικές φυλές στην προσπάθειά τους ν' απελευθερωθούν από τον οθωμανικό ζυγό, υποσχόμενοι την ίδρυση ενός αραβικού κράτους, τώρα υποστήριζαν αναφανδόν τους Ισραηλίτες απέναντι στους Παλαιστίνιους Άραβες. Εύλογα οι τελευταίοι αρνήθηκαν ν' αναγνωρίσουν την απόφαση του ΟΗΕ του 1948 και απαίτησαν αντ' αυτού να ιδρυθεί ένα αραβικό κράτος. Το επιχείρημά τους ήταν ότι επί 1300 χρόνια στην Παλαιστίνη ζούσαν αδιάλειπτα Άραβες. Είχαν 97% της χώρας στην κατοχή τους. Ως εκ τούτου η βρετανική κυβέρνηση δεν είχε κανένα δικαίωμα να αγνοεί την ύπαρξη και τη μοίρα του γηγενούς πληθυσμού.

Στις 14-5-1948, μία μόλις μέρα πριν εκπνεύσει η εντολή του ΟΗΕ στους τοποτηρητές Βρετανούς, οι Ιουδαίοι της Παλαιστίνης ανακήρυξαν την ίδρυση του δικού τους κράτους. Την άλλη μέρα κιόλας έξι στρατοί των Αράβων (Αίγυπτος, Συρία, Ιορδανία, Ιράκ, Λίβανος και Σ. Αραβία) επιτέθηκαν στο Ισραήλ για να καταστρέψουν το νεοσύστατο κράτος, με το γνωστό αποτέλεσμα. Η ήττα και η ταπείνωση τραυμάτισαν βαθιά την αυτοσυνείδηση των μωαμεθανών γενικά και των Αράβων ειδικότερα, ένα τραύμα που γι' αυτούς μπορεί να ξεπεραστεί μόνο με τον ολοκληρωτικό αφανισμό του Ισραήλ.

Αντίθεση Σιωνισμού και Ιουδαϊκής Ορθοδοξίας

Έτσι δρομολογήθηκε η σύγχρονη παγκόσμια τραγωδία, καθώς αντιπροσωπεύει πολύ μεγαλύτερους κινδύνους από την απλή σύγκρουση δύο πολιτισμών και δύο κοσμοθεωριών. Ο Κλίνζικ το περιγράφει ως εξής: «Για άλλη μια φορά, όπως συχνά στην ιστορία των Ισραηλιτών, οι ηγέτες τους ξέχασαν πάλι τον Θεό. Τα είδωλα που λατρεύουν σήμερα δεν ονομάζονται Βαάλ και Ασχέρα, αλλά «στρατιωτική ισχύς» και «οικονομική ισχύς». Οι σιωνιστές μετέτρεψαν το πνευματικό οικοδόμημα του ιουδαϊσμού σε ένα κοσμικο-πολιτικό κίνημα, που επιδιώκει αυθαίρετα και με βία να πετύχει τους εγκόσμιους στόχους της κατάκτησης γης και εξουσίας. Ως εκ τούτου, ο σιωνισμός με όπλα την καταπίεση και την υποδούλωση ενός λαού καθώς και με την υφαρπαγή της γης του βρίσκεται σε πλήρη διάσταση και ασυμφωνία με την Τορά. (βλ. Ιεζεκιήλ 22, 24-31).

Προς χάριν των σιωνιστικών σκοπών οι Παλαιστίνιοι καταδικάστηκαν στην ανυπαρξία. “Μία χώρα χωρίς λαό και ένας λαός χωρίς χώρα” ήταν το σύνθημα με το οποίο επιδίωκαν να πείσουν την οικουμένη ότι η Παλαιστίνη ήταν ακατοίκητη, αφού οι λιγοστοί αυτόχθονες ήταν απλώς συμμορίες Αράβων ληστών, που άξιζαν να υποταχτούν με στρατιωτικά μέσα. Ας σημειωθεί ότι περί το 1880 στην Παλαιστίνη κατοικούσαν 18.000 Εβραίοι και εκατοντάδες χιλιάδες Αραβες.

Οι ορθόδοξοι ιουδαϊστές αντιλαμβάνονταν τη μακραιώνη εξορία ως ευκαιρία/αφετηρία για δύο θεόθεν εντεταλμένες υπηρεσίες: τη μετάνοια και την αποστολή τους να γίνουν φωτοδότες των λαών. Η ιδεολογία και η πρακτική του σιωνισμού εξέτρεψαν τον ιουδαϊσμό από αυτήν την πορεία και τον ακρωτηρίασαν. Παράλληλα οι σιωνιστές βρίσκουν συνεχώς τον τρόπο να ποδηγετούν πολιτικά την ισραηλινή κοινωνία, ενώ ταυτόχρονα αντικρούουν κάθε διεθνή κριτική με το επιχείρημα ότι πρόκειται για μίσος ενάντια στους εβραίους.

Στη βάση εβραϊκών πρωτοβουλιών σχεδόν σε όλα τα κράτη εισήχθησαν “αντιρατσιστικοί νόμοι” που δυστυχώς δεν αποβλέπουν μόνο στην προστασία των μειονοτήτων, αλλά πολύ συχνά καταπνίγουν εν τη γενέσει κάθε κριτική του σιωνισμού, ώστε να βρίσκεται πάντα στο απυρόβλητο.

Εκτός από τους σιωνιστές, οι μόνοι που θεωρούσαν τους εβραίους ως ξεχωριστή φυλή με ειδικά χαρακτηριστικά, ήταν οι Ναζί, με τις γνωστές ολέθριες, επαίσχυντες, απάνθρωπες συνέπειες. Αλλά όπως γράφει ο G.J. Neuberger, ένας ορθόδοξος ιουδαίος από τη Ν. Υόρκη: “Η φυλετική περηφάνια υπήρξε στο παρελθόν η αιτία της καταστροφής όλων των ιουδαίων που είχαν τυφλωθεί από το δικό τους στενόμυαλο σφβινισμό”.

Η τραγική ειρωνεία είναι ότι οι “αντιρατσιστικοί νόμοι”, όπως εκείνοι της ADL στις ΗΠΑ, της “Λίγκας Κατά της Δυσφήμισης”, που ψηφίζονται υπό την πίεση των σιωνιστικών λόμπυ, αντί να καταπολεμούν, τελικά ενισχύουν τις προκαταλήψεις και τις αντιεβραϊκές αντιλήψεις. Το 1975 με την απόφαση 3379 τα Ηνωμένα Έθνη αποφάσισαν ότι “ο σιωνισμός αποτελεί μία μορφή ρατσισμού”.

Ο προαναφερθείς ορθόδοξος Αμερικανοεβραίος G.J. Neuberger το έχει συνοψίσει ως εξής: «Ιουδαϊσμός και σιωνισμός δεν είναι καθόλου το ίδιο. Όταν κάποιος είναι καλός ιουδαίος, δεν μπορεί να είναι σιωνιστής και όταν κάποιος είναι σιωνιστής αδύνατον να είναι καλός ιουδαίος».

Ωστόσο όπως ο σιωνισμός έχει πολλές διαφορετικές πολιτικές τάσεις, έτσι και η ιουδαϊκή ορθοδοξία είναι κατακερματισμένη σε ομάδες με αντίθετες κατά φαινόμενα κοσμοθεωρίες. Υπάρχουν π.χ. ορθόδοξοι ιουδαίοι που διαδηλώνουν υπέρ των Ισραηλινών εποίκων στα κατεχόμενα εδάφη. Πρόσκεινται στο εθνικιστικό-θρησκευτικό κόμμα Shas, που πρεσβεύει μία αδιάλλακτη στάση απέναντι στους Παλαιστίνιους και υποστηρίζει δραστήρια τη σχετική πολιτική του κράτους. Έτσι εξυπηρετούν το σιωνιστικό κράτος που συμπλέοντας μαζί τους καλύπτει με θρησκευτικό μανδύα τις εθνικιστικές επιδιώξεις του. Παράλληλα τους ανταμείβει με οικονομικές ενισχύσεις, διοικητικά και κυβερνητικά πόστα.

“Ο σωβινισμός αυτών των θρησκόληπτων σωβινιστών συχνά ξεπερνά και το σωβινισμό ακόμη και των άλλων σιωνιστών, καλυμμένος ανέκαθεν με θρησκευτική ορολογία, προσφέροντας ένα χτυπητό παράδειγμα κατάχρησης της θρησκείας”. (G.J.Neuberger).

Αυτή η ελίτ των Ισραηλινών θυμίζει από μία άποψη τους Φαρισαίους που συχνά κατακεραύνωνε ο Ιησούς.

Ο Αμερικανοεβραίος πιστός στην Τορά G.J.Neuberger γράφει: “Ένας κύριος στόχος του σιωνισμού είναι να φέρει στο Ισραήλ όσο το δυνατόν περισσότερους εβραίους απ’ όλον τον κόσμο. Ωστόσο τα τελευταία χρόνια εκατοντάδες χιλιάδες Ισραηλινοί εγκατέλειψαν τον «σιωνιστικό παράδεισο», επειδή συνειδητοποίησαν ότι στην πραγματικότητα το σιωνιστικό κράτος δεν είναι άλλο από ένα τεράστιο γκέτο (...) Μετά την καταστροφή του Ναού ο Μεσσίας ήταν η πηγή των ελπίδων μας και των προσευχών μας. Η αληθινή λύτρωση του λαού μας και όλης της ανθρωπότητας εναπόκειται στα χέρια του Δημιουργού. Συνεπώς οφείλουμε να παραδεχτούμε ότι βρισκόμαστε ακόμη στην εξορία”.

Συγχρόνως υπάρχουν επίσης ορθόδοξες κοινότητες αυστηρών πιστών στην Τορά, που δεν αναγνωρίζουν το σιωνιστικό κράτος, δεν πληρώνουν φόρους, δεν υπηρετούν στο στρατό, ούτε καν αποδέχονται τη δικαστική εξουσία.

Πολλοί απ’ αυτούς τους φονταμενταλιστές Ισραηλίτες, που συνεχίζουν να πολεμούν το σιωνισμό, έχουν συνασπιστεί σε μία οργάνωση, τη “Neturei Karta”. Θεωρούν ότι είναι οι αληθινοί φύλακες του Παραδοσιακού ιουδαϊσμού.

Η Neturei Karta είναι μία ξεχωριστή οργάνωση ορθόδοξων ιουδαίων που αντιπαρατίθεται ανοιχτά και σφοδρά στο σιωνισμό, με παρουσία σ’ όλον τον κόσμο και με έδρα στην Ιερουσαλήμ. Το όνομά της είναι από τα αραμαϊκά και σημαίνει “Φύλακας της Πόλης”, υπονοώντας τον Θεό του Ισραήλ και την Ιερουσαλήμ. Οι οπαδοί της καταδικάζουν το σιωνισμό, επειδή πρεσβεύει την αθεΐα και το σωβινισμό απέναντι στους μη-ιουδαίους, με συνέπεια μ.ά. υπό το καθεστώς του να υποφέρουν υπέρμετρα οι Παλαιστίνιοι. Συνάμα η φιλοσοφία του σιωνισμού ενθαρρύνει τους Ισραηλίτες να θέλουν να κυριαρχήσουν πάνω σε όλους όσους δεν είναι εβραίοι. Η συνέπεια είναι διαρκής, ατέλειωτη αντιπαλότητα με τα άλλα έθνη. Ενώ το σιωνιστικό κράτος δημιουργήθηκε υποτίθεται για να προστατεύει τους εβραίους από τον αντισημιτισμό, στην πραγματικότητα έχει αναδειχθεί σε βασικό υπεύθυνο για τον αντισημιτισμό παγκοσμίως, λένε.

Ο ανώτατος ραβίνος της ορθόδοξης εβραϊκής κοινότητας στη Βιέννη, ο Moishe Akye Friedman, δηλώνει: «Ο σιωνισμός απέναντι στους Παλαιστίνιους καταλήγει σε φασισμό και απαρτχάιντ (...) Εμείς οι ορθόδοξοι εβραίοι προσευχόμαστε καθημερινά τρεις φορές να διαλυθεί το σιωνιστικό κράτος χωρίς να χυθεί αίμα αθώων».

Και ένας άλλος ραβίνος, ο rabbi Weis, λέει: «Προσευχόμαστε και προσδοκούμε τη λύτρωση όλων των ανθρώπων, την ημέρα που όλη η ανθρωπότητα θ' αναγνωρίσει τον έναν θεό και θα Τον λατρέψει από κοινού εν ειρήνη Είθε να έρθει σύντομα αυτή η μέρα»!

Οι οπαδοί της Neturei Karta, θέλουν σύμφωνα με το καταστατικό τους “να επανορθώσουν τη ζημιά που άλλοι έχουν προκαλέσει σε βάρος της καλής φήμης του ισραηλιτικού λαού, που πολεμούν τους Παλαιστίνιους και υποθάλπουν συνεχώς την εχθρότητα μεταξύ εβραίων και μη-εβραίων”.

Σε μια δεσμευτική δήλωση για το Παλαιστινιακό ζήτημα, καταδίκασαν τους παράνομους εποικισμούς στην παλαιστινιακή γη με τα παρακάτω λόγια: “Απαιτούμε ανυποχώρητα ν' αποσυρθεί από εκεί το ισραηλιτικό κράτος. Το αν και πόσοι Ισραηλινοί θα παραμείνουν εκεί εναπόκειται στη δικαιοδοσία των παλαιστινιακών αρχών και του λαού τους. Είναι θύματα του Σιωνιστικού Κινήματος, που όντας ηθικά τυφλό, αρνείται πεισματικά να αποδεχτεί την ύπαρξη άλλων πληθυσμών. Ο παλαιστινιακός λαός δικαιούται να αποζημιωθεί για την απώλεια των περιουσιών και την ασυδοσία που έχει υποστεί τις τελευταίες δεκαετίες”.

(Σ.τ.μ. Τα παραπάνω λόγια ας θεωρηθούν απόδειξη ότι υπάρχουν θαρραλέες φωνές ηθικής επαγρύπνησης παντού, αν και μετά την 7-10-2023 γίνονται όλο και λιγότερες...)

Εξτρεμιστές θρησκόληπτοι ξεκινούν από προχθές για να προκαταλάβουν το μεθαύριο

Ο λόγος δίνεται στη συνέχεια στον ερευνητή συγγραφέα Β. Έγκερτ, προκειμένου να εμβαθύνουμε περαιτέρω στον κόσμο των ζηλωτών του ιουδαϊσμού, από ένα βιβλίο του του 2005.

Επειδή ως γνωστόν “των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν”, οι φανατικοί ιουδαϊστές έχουν ήδη ιδρύσει μία σχολή, τη Jeshiva Ateret Cohanim, από την οποία θα βγουν οι αρχιερείς για το μελλοντικό Τρίτο Ναό του Σολομώντα. Κατά τον Έγκερτ εκεί «διδάσκονται διάφορα μαγικά από τον εσωτερισμό του Ταλμούδ, όπως τελετουργικές θυσίες ζώων.

Η διδασκαλία μπορεί να είναι αναχρονιστική, αλλά οι μέθοδοι φουτουριστικές. Συγκεκριμένα, προκειμένου να εντοπιστούν οι μελλοντικοί αρχιερείς, εφαρμόστηκε η γενετική: Εβραίοι επιστήμονες με βάση ανάλυση του DNA από περίπου 10.000 άτομα συμπέραναν ότι ένα ορισμένο γονίδιο συναντάται μόνο σε 25 οικογένειες παγκοσμίως. Αυτές οι οικογένειες, όλε με το επώνυμο Κοέν, θεωρούνται απόγονοι των αρχιερέων. Κι αυτοί οι απόγονοι οφείλουν τώρα να τελούν τις αιματηρές και θυσιαστικές τελετές εκεί που είχε την έδρα του ο σοφός Σολομώντας».

«Τις Έσχατες Ημέρες, λένε σε πολλά σημεία οι ιουδαϊκές Γραφές, θα έρθει ο μεσσίας και θα κάνει την Ιερουσαλήμ πρωτεύουσά του. Θα επαναφέρει οριστικά τον περιούσιο λαό από την εξορία. Θα φέρει την ειρήνη ανάμεσα σε όλα τα έθνη στον κόσμο. Αυτό κηρύσσουν εδώ και χιλιάδες χρόνια ραβίνοι σ' όλον τον κόσμο. Η προσμονή αυτή είναι όμως ανάκατη με αισθήματα δέους και φόβου. “Είθε να έρθει ο μεσσίας, αλλά να μη ζήσουμε εμείς εκείνη τη μέρα”, προσεύχονται πολλοί. Γιατί η

έλευσή του θα συνοδεύεται από ποταμούς αίματος.

Αυτή είναι η παραδοσιακή άποψη του ιουδαϊσμού που υπαγορεύει μία παθητική στάση αναμονής, με την πεποίθηση ότι ο Θεός θα κάνει κουμάντο. Αλλά ένα μεγάλο μέρος των Χασιδιστών είναι διατεθειμένο να ακολουθήσει μία ιδιαίτερη, αιρετική πορεία. Συγκεκριμένα, από τις ιουδαϊκές παραδόσεις εξάγουν το συμπέρασμα ότι υπάρχουν δύο μεσσίες. Ο μεν μπεν Δαβίδ έχει ουράνια προέλευση, ο δε μπεν Ιωσήφ γήινη. Ενώ ο θεϊκός λυτρωτής ταυτίζεται με τις παραδόσεις της συναγωγής, ο δεύτερος προφανώς είναι μία νέα μορφή. Η εκρηκτική ερμηνεία των Χασιδιστών υποστηρίζει ότι ο δεύτερος μεσσίας έχει χρέος να δρομολογήσει τη γέννηση του μπεν – Δαβίδ κάνοντας πράξη τις εσχατολογικές προφητείες της Βίβλου.

Κατ' αυτούς ο «Λόγος του Θεού» στην Π. Διαθήκη συνιστά εντολή για δράση, και θεωρούν εαυτούς ότι αναμφίβολα είναι οι ίδιοι οι εντολοδόχοι. Ο οδικός χάρτης τους είναι τα γεγονότα που είχαν προφητευτεί πριν χιλιάδες χρόνια για το μέλλον του λαού του Ισραήλ. Για τούτο το λόγο χασιδιστές λόγιοι μέχρι τώρα ακόμη κάνουν “φύλο και φτερό” τις βιβλικές προφητείες. Αναζητούν τα κυριολεκτικά, μισο – συμβολικά ή αλληγορικά χωρία, για να τα αποκωδικοποιήσουν με τη βοήθεια της Κάμπαλα, της αστρολογίας, και της πατροπαράδοσης αριθμομαντείας, προκειμένου να τα εντάξουν σ' ένα χρονοδιάγραμμα. Τα συμπεράσματά τους τα μεταβιβάζουν σε πολιτικούς ακτιβιστές, οι οποίοι οφείλουν να τα κάνουν πράξη. Ανάλογο παράδειγμα αριθμομαντείας θεωρούν ότι αναφέρεται στα Χρονικά Α' 12, 32, όπου οι γιοι του Ισαχάρ γνωρίζοντας τα σημάδια προφήτευαν τι έπρεπε να κάνει το Ισραήλ.

Εδώ να τονιστεί ότι αυτή η χασιδική κοινότητα δεν πρέπει να ταυτίζεται με τον εβραϊκό λαό ούτε με τη θρησκεία του. Πρόκειται για μία σέκτα που βυζαίνει άνευ αξίας μυστικές διδασκαλίες, εντελώς αντίθετη με τον ιουδαϊσμό. Η διαφορά αυτή πρέπει να υπογραμμιστεί για ένα λόγο παραπάνω, γιατί αυτοί οι αποκρυφιστές φανατικοί σχεδόν πάντα έβλαπταν μόνο το λαό με τη δράση τους. Ο Πατριωτισμός τους είναι άγνωστος, γιατί μονίμως την ερμηνεία των προφητειών την έβαζαν πάνω από τη μοίρα του λαού τους.

Για παράδειγμα, ο γιος του πρώτου αρχιραβίνου του Ισραήλ Zvi Jehudah kook, που είναι ένας από τους δύο σημαντικότερους ηγέτες τους, επευφήμησε το Ολοκαύτωμα αποκαλώντας το “ουράνια χειρουργική επέμβαση, μία κρυφή θεϊκή θεραπεία εις βάθος που αποσκοπεί στο να μας απαλλάξει από το μίasma της εξορίας” όπως οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, το Ολοκαύτωμα επίσης σημαίνει την εξουδετέρωση μίας σάπιας κουλτούρας (της εξορίας), που υπηρετεί την εθνική παλιγγενεσία και την εκπλήρωση του οράματος του αποκεκαλυμμένου Τέλους”. Ίδια τοποθέτηση είχε ο ομογάλακτος και εξίσου αναγνωρισμένος ραβίνος Menachem Schneerson, τον οποίο στη σέκτα Lubawitsch ή Chabad λατρεύουν ως ζωντανό μεσσία. Όταν τον ρώτησαν πώς μπόρεσε να γίνει το Ολοκαύτωμα ενώ τον κόσμο τον κυβερνάει ο Θεός του Ισραήλ, εκείνος απάντησε ότι στον ιουδαϊκό λαό υπήρχε ένα σάπιο κλαδί που έπρεπε να κοπεί.

Αυτές οι παράδοξες ιδέες δεν είναι μεμονωμένες, για το λόγο ότι ο χασιδισμός έχει διαβρώσει από καιρό τον κύριο κορμό των Ισραηλιτών και επιπλέον διαθέτουν δομές αντάξιες μυστικών υπηρεσιών. Η οργάνωση Σαμπάντ (ή Λούμπαβιτς) επιδεικνύει πολύ έντονη δραστηριότητα προσηλυτισμού. Σκοπός της είναι να γίνουν φανατικοί όλοι οι Εβραίοι είτε είναι μεταρρυθμιστές είτε συντηρητικοί ή ορθόδοξοι. Σ' ένα άρθρο στη σημαντικότερη Jerusalem Post στις 19-10-2001 ο Jacob Neusner έγραψε για την αίρεση Chabad ότι “πρόκειται για μία μεγάλη δύναμη, μία οργάνωση μνημειώδους σημασίας, η οποία έχει παγκοσμίως στη διάθεσή της τεράστια χρηματικά ποσά, αφού μόνο για τη Ρωσία το budget ανέρχεται σε 20 εκ. το χρόνο. Οι ραβίνοι της Σαμπάντ προΐστανται στις εβραϊκές κοινότητες αναρίθμητων χωρών”.

Αυτό ισχύει κατά κύριο λόγο για το Ισραήλ, καθώς είναι στενοί οι δεσμοί μεταξύ χασιδισμού και σιωνισμού, του εθνικιστικού ισραηλινού κινήματος. Ένας Αμερικανοεβραϊός καθηγητής ιστορίας, ο Robert Wolfe γράφει στο δοκίμιό του “Ο Σιωνισμός ως Ιουδαϊσμός”:

«Εάν υφίστατο ένα διαχωριστικό γνώρισμα μεταξύ των Εβραίων, ήταν το ότι ένα μέρος τους περίμενε παθητικά την έλευση του μεσσία, ενώ άλλοι επιδίωκαν να φέρουν εκβιαστικά το Τέλος με δράσεις που απέβλεπαν στην επιστροφή στην Παλαιστίνη χωρίς να προηγηθεί ουράνια παρέμβαση. Μετά το 13^ο αιώνα, εκείνοι που ήθελαν να προωθήσουν με τη βία το Τέλος, ταυτίστηκαν με τις μυστικές δοξασίες της Κάμπαλα. Στον πυρήνα της Κάμπαλα βρίσκεται ένα βιβλίο, το Ζοχάρ, που διδάσκει ότι η εβραϊκή θρησκεία μόνο στη χώρα του Ισραήλ μπορεί ν’ αναπτύξει όλο της το μεγαλείο.

(...) Κατά βάση οι στόχοι των κοσμικών σιωνιστών ήταν οι ίδιοι με των θρησκευόμενων σιωνιστών: να δημιουργηθεί ένα εβραϊκό κράτος στη γη του Ισραήλ που θα ενσωμάτωνε τον εβραϊκό λαό και θα αποτελούσε ένα φάρο φωτός για τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό ήταν το πρόγραμμα στο Ζοχάρ και επίσης πρόγραμμα του Μπεν Γκουριόν (σ.τ.μ. του πρώτου προέδρου του Ισραήλ, ένα πρόγραμμα που επανειλημμένα κι εκείνος ονόμαζε “μεσσιανικό”).

First we take Manhattan, then we take Berlin*

Από το ομώνυμο βιβλίο (εκδόσεις Chronos) του πολιτειολόγου – δημοσιογράφου Wolfgang Eggert, ο οποίος έχει ερευνήσει διεξοδικά τις διάφορες πτυχές της ισραελινής Πολιτικής σκηνής, θα ακολουθήσουν αποσπάσματα που θα συμπληρώσουν την εικόνα που είδαμε στον Κλίνκζικ. Ας επισημανθεί ότι το βιβλίο του Έγκερτ, που κυκλοφορεί από το 2005, δίνει το λόγο αποκλειστικά σε εβραϊκές φωνές. Γι' αυτό δεν διατρέχει τον κίνδυνο να κατηγορηθεί ως αντισημιτικό.

Ο θρησκευτικός Σιωνισμός, ένα όλο μεγαλύτερο Εμπόδιο για την Ειρήνη στη Μέση Ανατολή

Από το βιβλίο του Έγκερτ αρχικά ακολουθούν αποσπάσματα από ένα άρθρο του Allan C. Brownfeld, ενός από τους διασημότερους Εβραίους δημοσιογράφους των ΗΠΑ, με δημοσιεύσεις σε πολλές αμερικανικές και ξένες εφημερίδες. Με τις αναλύσεις του έχει εργαστεί για το Κογκρέσο και για το Γραφείο του Αντιπροέδρου των ΗΠΑ και είναι διευθυντής στο «American Council of Judaism».

“(…) Ένα σοβαρό εμπόδιο για την ειρήνη είναι η δραματική αύξηση του «θρησκευτικού σιωνισμού» (ΘΣ), όπως αποκαλείται μετά τον πόλεμο των Έξι Ημερών του 1967.

Η θεωρία του ΘΣ είναι ότι ο Θεός έχει παραδώσει στον εβραϊκό λαό όλη την επικράτεια της ιστορικής «Γης του Ισραήλ», ότι η νίκη του 1967 οφείλεται σε «θαύμα», που άνοιξε το δρόμο για την Εποχή του Μεσσία και ως εκ τούτου θα ήταν αμαρτία να επιστραφεί έστω μία σπιθαμή γης στους Παλαιστίνιους. **Φονταμελιστές χριστιανοί** ασπάζονται επίσης αυτήν την άποψη, επειδή θεωρούν ότι η επιστροφή των Εβραίων στους Αγίους Τόπους αποτελεί το σάλπισμα για την επιστροφή του Χριστού, για τον Αρμαγεδδώνα και για το Τέλος του Κόσμου.

Οι Πεποιθήσεις των Ορθόδοξων της Ιουδαϊκής Παράδοσης

Η αύξηση του ΘΣ αποτελεί ένα νέο φαινόμενο. Παραδοσιακά ο ορθόδοξος ιουδαϊσμός πρέσβευε ότι μόνον ο Μεσσίας μπορεί να κάνει τους Εβραίους κυρίαρχους στην Παλαιστίνη. Γι' αυτό οι θρησκευόμενοι Εβραίοι πολεμούσαν με πάθος το Σιωνιστικό Κίνημα. Σύμφωνα με το παραδοσιακό δόγμα των ραβίνων, ο Θεός που έστειλε τους Ισραηλίτες στην εξορία για να τιμωρήσει τις αμαρτίες τους, είναι ο μόνος που έχει την εξουσία να τους φέρει πίσω στα Τέλη των Καιρών.

Ο ραβίνος Hayyim Sharira, ένας ηγέτης των Χασιδιστών στην Ουγγαρία, δίδασκε ότι η επιστροφή στους Αγίους Τόπους «χωρίς την πίστη σε μία θαυματουργή λύτρωση εξ Ουρανών παραγκωνίζει τον Μεσσία. Ο σιωνισμός καταπατεί τις δεσμευτικές προϋποθέσεις που περιλαμβάνονται στη Χαλάλα, το Νόμο της Ορθοδοξίας». Κατά τον Sharira “οι σιωνιστές είναι κακές δυνάμεις που απέκτησαν

* Σ.τ.μ. Ο τίτλος τραγουδιού του Λέοναρντ Κοέν, γνωστού οπαδού της Κάμπαλα.

δύναμη στην ιερή μας πατρίδα με τους εποικισμούς υποσκάπτουν τα θεμέλιά της, είναι δε ιεροσυλία η επιδίωξη να έρθει δια της βίας το ποθητό Τέλος”.

Ένας άλλος ραβίνος, ο Joel Teitelbaum αποκάλυψε την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ “φοβερό έγκλημα. Η πρόωρη επιστροφή των Εβραίων ευθύνεται για τους νεκρούς στα κρεματόρια του Χίτλερ”.

Η νίκη του 1967 πυροδότησε τον ΘΣ

Ο «πατέρας» του σιωνισμού Τέοντορ Χερτσλ συγκάλεσε το 1897 το πρώτο σιωνιστικό συνέδριο στη Βασιλεία της Ελβετίας, για το λόγο ότι οι Γερμανοί ραβίνοι τον εμπόδισαν να το πραγματοποιήσει στο Μόναχο. Οι μεν ορθόδοξοι ραβίνοι για τους παραπάνω λόγους με βάση τις Γραφές. Οι δε μεταρρυθμιστές ραβίνοι, επειδή πρόσβεναν ότι ο ιουδαϊσμός υποχρεώνει τους πιστούς να αγωνίζονται πάνω απ’ όλα και με όλες τους τις δυνάμεις να υπηρετήσουν τα εθνικά συμφέροντα της χώρας όπου είναι εγκαταστημένα. Με άλλα λόγια το μόνο κοινό σημείο των μεν και των δε ήταν η αντίθεσή τους στο σιωνισμό.

Από την άλλη, οι αρχηγοί των σιωνιστών στην πλειοψηφία τους είχαν κοσμικό προσανατολισμό και ένα από τα σλόγκαν τους έλεγε: «Το Ισραήλ δεν έχει μεσσία, εμείς να κάνουμε τη δουλειά». Οι θρησκευόμενοι εκείνοι Εβραίοι, οι οποίοι εναγκαλίστηκαν το σιωνισμό, αρχικά δεν απέρριπταν το λαϊκό κράτος όπως οι ορθόδοξοι, γιατί αντίθετα, τον θεωρούσαν μέσο για την απόκτηση εξουσίας. Έτσι στην προσπάθειά τους να κερδίσουν όσο το δυνατό το κράτος για την ορθοδοξία, δεν επιδείκνυαν ιδιαίτερα έντονο μεσσιανικό ζήλο.

Εντούτοις η μετριοπάθεια αυτή παραμερίστηκε μετά τον πόλεμο του 1967. Τη νίκη την θεώρησαν θεόθεν ευκαιρία και το σιωνισμό – παρά τις εγκόσμιες βλέψεις του – ως το θεόσταλτο δρόμο για τον ερχομό του μεσσία. Για τους ραβίνους η νίκη ισοδυναμούσε με εντολή του θεού να πάρουν στην κατοχή τους τη χώρα.

Ο ραβίνος Ζνί Yehouda Kook, ο επικεφαλής της παράταξης των θρησκευο-σιωνιστών δήλωνε μάλιστα:

“(…) Επιστρέψαμε στην ιερή μας πόλη με ιερή αποστολή. Δεν μας επιτρέπεται να φύγουμε πια από εδώ, βρισκόμαστε ήδη στην Εποχή της Λύτρωσης. Ο ισραηλινός στρατός είναι ιερός. Το Βασίλειο του Ισραήλ ξανακτίστηκε και συμβολίζει την κυριαρχία του λαού στη χώρα του”.

«Ο Kook και οι οπαδοί του αναθεώρησαν τη Χαλάχα, το θρησκευτικό νόμο, προκειμένου να το συμμορφώσουν με την πολιτική τους ιδεολογία», γράφει ο Milton Viorst, επί τρεις δεκαετίες ανταποκριτής στη Μ. Ανατολή, εξηγώντας ότι ο θρησκευτικός νόμος υπαγόρευε μόνιμη εβραϊκή κυριαρχία στα κατεχόμενα και μάλιστα ότι ήταν ανώτερος του κοσμικού νόμου. Ως επακόλουθο υποδαύλισαν τον εποικισμό στα κατεχόμενα μετά το 1967 λέγοντας ότι “κάθε στύλος που μπηγεται στο χώμα, υπηρετεί τη θεία βούληση”.

Όταν το 1993 ο Γιτζάκ Ραμπίν υπέγραψε τη συμφωνία του Όσλο με τον Γιασέρ Αραφάτ, η οργή των εποίκων μετατοπίστηκε από τους Άραβες στους «προδότες» Ισραηλινούς. Εκατοντάδες ορθόδοξοι ραβίνοι υπέγραψαν στη Ν. Υόρκη μία κοινή δήλωση, σύμφωνα με την οποία λόγω της παραχώρησης ισραηλινής γης ο επίορκος Ραμπίν άξιζε το θάνατο. Στις 4-11-1995 ο ορθόδοξος σπουδαστής Yigal Amir σκότωσε τον Ραμπίν με δύο σφαίρες στην πλάτη. Κατόπιν ισχυρίστηκε ότι έμπειροι ραβίνοι τον έπεισαν πως ο φόνος ήταν ιερό καθήκον, γιατί επιτελούσε το έργο του Θεού.

Ο Milton Viorst θεωρεί ότι αυτός ο θρησκευτικός εξτρεμισμός υπήρχε ανέκαθεν στον ιουδαϊσμό, οδηγώντας ανελλιπώς στην καταστροφή: «Όπως

καταδεικνύει η ιστορία των Εβραίων, επειδή αρνούνται συστηματικά να δουν την πραγματικότητα, καθώς είναι πεισματικά σκληροκέφαλοι, οι συνέπειες μπορεί να είναι ολέθριες». Φέρνει σαν παράδειγμα τους δύο πολέμους του μικρού Ισραήλ ενάντια στην τότε υπερδύναμη Ρώμη, με αποτέλεσμα την απώλεια της πατρίδας τους και τη δισχιστική εξορία. «Σήμερα έχουν αποκτήσει πάλι ένα κράτος, το οποίο όμως είναι πολύ μικρό και με περιορισμένους πόρους. Επομένως η εγγενής αδυναμία του οδηγεί στο ερώτημα μήπως θέτει πάλι σε κίνδυνο την εθνική τους επιβίωση».

Σήμερα οι θρησκευόμενοι σιωνιστές πρεσβεύουν ότι ο Θεός περιμένει απ' αυτούς πιο πολύ αφοσίωση στην γη που έχει κατακτήσει ο στρατός παρά στην Τορά. Ο εμπνευστής της θεολογίας τους ήταν ο ραβίνος Αβραάμ Ισαάκ Κουκ (πατέρα του Zvi Jehuda Kook), που διδάσκει ότι με τον εποικισμό της Παλαιστίνης οι Εβραίοι επισπεύδουν τον ερχομό του μεσσία. Το δόγμα αυτό δεν είχε μεγάλη απήχηση μέχρι τον πόλεμο του 1967, οπότε έγινε κύρια ιδεολογία του ΘΣ.

Ραβίνοι εκπρόσωποι του ΘΣ χαρακτήρισαν τη νίκη ένα «θαύμα», που σημαίνει ότι οι μεσσιανικές προσδοκίες εκπληρώνονται έστω και αν ο μεσσίας δεν έχει έρθει ακόμη. Ο πόλεμος του 1967 βαφτίστηκε λυτρωτικός πόλεμος, η δε νίκη θεόθεν σημάδι ότι κάθε σπιθαμή εδάφους του Ισραήλ είναι ιερή.

Το κύριο ρεύμα (mainstream) των σιωνιστών θεωρητικά υποστήριζε τη λύση "land for freedom", όμως από τη στιγμή που η γη πέρασε στα χέρια τους, δυσκολεύονταν να την παραχωρήσουν πάλι. Με το πέρασμα του χρόνου και καθώς αυξάνονταν οι εποικισμοί, ο ΘΣ αναδείχτηκε ως η πιο δυναμική πολιτική δύναμη στο Ισραήλ.

Ορισμένοι αναλυτές διαπιστώνουν ότι ο ΘΣ έχει οδηγήσει τους Εβραίους σ' ένα φανατισμό που παρόμοιο είχαν να ζήσουν από την ιστορική εποχή του Δεύτερου Ναού. Η υπεράσπιση των κατακτημένων εδαφών ταυτίστηκε με την υπεράσπιση για τα ιερά και τα όσια ως θεία εντολή. Στην 27^η επέτειο της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ, ο ραβίνος Κουκ δήλωνε: «Το κράτος είναι πάνω απ' όλα. Είναι εξ ιδίων ιερό και άχραντο. Όλα τ' άλλα είναι λεπτομέρειες και ήσσονος σημασίας... Όχι μόνο δεν επιτρέπεται να υποχωρήσουμε ούτε για ένα χιλιόμετρο ισραηλινής γης, Θεός φυλάξει, αντίθετα μάλιστα πρέπει να κατακτήσουμε και να απελευθερώσουμε όλο και περισσότερες περιοχές... Η θείκη παγκόσμια αποστολή μας δεν επιτρέπει καμία υποχώρηση».

Επιβράβευση της τρομοκρατίας

Μάλιστα ο Κουκ έφτασε στα άκρα ισχυριζόμενος ότι το ολοκαύτωμα των Εβραίων ήταν μία κρυφή ευλογία. Το κίνημα των εποικιστών Gush Emunim, που οργάνωσε δολοφονικές επιθέσεις εναντίον Παλαιστίνιων, εισέπραξε εύσημα για αυτές τις τρομοκρατικές πράξεις. Ο επεκτατισμός του Ισραήλ ταυτίστηκε με μία θεάρεστη αποστολή του κράτους, με την παλιγγενεσία του Βασιλείου του Δαβίδ πάνω στα πατροπαράδοτα ιερά εδάφη των Ιουδαίων. Και γι' αυτόν τον ιερό στόχο κάθε μέσο ήταν θεμιτό, ακόμη και η τρομοκρατία. Στις συναγωγές του ΘΣ οι πιστοί συζητούσαν για το ερώτημα εάν η εντολή «ού φονεύσεις!» αφορούσε καν τους Άραβες. Ο Milton Viorst έγραφε σχετικά ότι «το Εργατικό Κόμμα και ο Συνασπισμός Λικούντ έκαναν ότι δεν έβλεπαν, ενώ η αστυνομία δεν ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα να συλλάβει τους εγκληματίες».

Η νοοτροπία των θρησκευοσιωνιστών δεν είναι αυτό που είχαν κατά νου ο Χερτσλ και οι ακόλουθοί του. Η Διακήρυξη Ανεξαρτησίας του Ισραήλ υποσχόταν «την πλήρη ισότητα σε κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα για όλους τους κατοίκους του, ασχέτως θρησκείας, φυλής ή φύλου». Ο Χερτσλ ονειρευόταν «ένα κράτος όπως όλα τ' άλλα κράτη». Τώρα όμως ο ΘΣ δείχνει να είναι η πρωταγωνιστική κινητήρια

δύναμη της ισραηλινής πολιτικής.

Από τη στιγμή μάλιστα που ο ίδιος ο Θεός προστάζει να μην παραχωρηθεί ούτε μία σπιθαμή κατακτημένου εδάφους, ποια ισραηλινή κυβέρνηση θα προωθήσει μία ειρηνευτική διαδικασία, η οποία βεβαίως απαιτεί εδαφικές παραχωρήσεις; Εάν αναρωτιόμαστε γιατί δεν υπήρξε ειρήνη μέχρι τώρα, σημαίνει ότι αγνοούμε την πραγματικότητα, εάν δεν λάβουμε υπόψη μας τη βαρύτητα του ΘΣ. Ο Γιτσάκ Ραμπίν πλήρωσε με τη ζωή του επειδή αντιστάθηκε στις απαιτήσεις αυτών των κύκλων. Αλλά μετά το θάνατό του η επιρροή και η δύναμή τους έχει μεγαλώσει ακόμη περισσότερο.

Η Σέκτα Λούμπαβιτς

Δεν είναι τυχαίο, ότι η ελίτ αυτής της σέκτας έχει πολύ στενές διασυνδέσεις με τ' ανώτερα κλιμάκια της αμερικανικής πολιτικής, γράφει ο Έγκερτ. Και συνεχίζει: «Είναι χαρακτηριστικό ότι τον πνευματικό τους μέντορα, το ραβίνο Schneerson, το Κογκρέσο τον βράβευσε μετά θάνατον το 1995 με το χρυσό μετάλλιο και μάλιστα ήταν η πρώτη θρησκευτική προσωπικότητα που διακρίθηκε μ' αυτόν τον τρόπο. Η παγκόσμια έδρα του ακτιβιστικού χασιδισμού είναι η Ν. Υόρκη, όπου αυτοί οι επικίνδυνοι αιρετικοί δραστηριοποιούνται με επιτυχία καταλαμβάνοντας άμεσα ή έμμεσα, μέσω των προστατευομένων τους, πόστα πολιτικής επιρροής στο δημόσιο βίο των ΗΠΑ.

Αλλά όχι μόνο στις ΗΠΑ επηρεάζουν την πολιτική. Ένας Ρωσοεβραίος καθηγητής, ο Yikmeyahu Branover σ' ένα άρθρο του το 1994 έγραφε για τον Schneerson ότι: «Επίσης και πολλοί άλλοι, που δεν ήταν Εβραίοι, μεταξύ αυτών και αρχηγοί κρατών, ζητούσαν συμβουλή και βοήθεια από τη σοφία του είτε διά ζώσης είτε δι' αλληλογραφίας».

Πολύ αξιοπερίεργη αυτή η πληροφορία τη στιγμή που πρόκειται για μία σκοτεινή εσχατολογική αίρεση, η οποία προωθεί το ρατσισμό και η οποία ανάβει φωτιές στην Εγγύς Ανατολή. Άραγε η σέκτα “συμβουλεύει” και τον εκάστοτε Αμερικανό πρόεδρο; Υπάρχουν αναμφισβήτητες ενδείξεις αμοιβαίας εκτίμησης. Για παράδειγμα ο George W. Bush δέχτηκε το Μάρτιο του 2002 στο Λευκό Οίκο μία δεκαμελής αντιπροσωπεία της αίρεσης με αφορμή την εκατοστή επέτειο των γενεθλίων του Schneerson. Κατά τη συνάντηση που κράτησε μιάμιση ώρα (ενώ συνήθως με αρχηγούς κρατών κρατάει λιγότερο από μία ώρα), ο Μπους υπέγραψε ιδιοχείρως μία εντολή σύμφωνα με την οποία τα γενέθλια του Schneerson θα εορτάζονταν επισήμως ως η εθνική Ημέρα της Εκπαίδευσης. Είχε προηγηθεί η ίδια ιδιόχειρη εντολή με ισχύ νόμου από τον Κάρτερ το 1978 και το ίδιο επαναλαμβάνει ο εκάστοτε πρόεδρος.

Το ίδιο και ο Μπους ο νεότερος, που το 2001 συμπεριέλαβε τον Schneerson στους Αμερικανούς ήρωες. Έτσι η γενέθλια ημέρα ενός φανατικού που προπαγάνδιζε τον Αρμαγεδδώνα, που θεωρούσε τους αλλόθρησκους ανθρώπους β' κατηγορίας, τους δε χριστιανούς ειδωλολάτρες, εορτάστηκε ως η Εθνική Ημέρα Εκπαίδευσης.

Όλες αυτές οι αποδιδόμενες τιμές εξηγούνται μόνον μέσω της ευφυούς άσκησης εξουσίας από την πλευρά της σέκτας.

Η ρατσιστική ιδεολογία της σέκτας

Ο ραβίνος Schneerson, τον οποίο ο πρόεδρος Reagan εξεθείαζε ως πρότυπο αγάπης για τον πλησίον, δίδασκε τα εξής:

«Η διαφορά μεταξύ του προσώπου ενός Εβραίου και ενός μη – Εβραίου προέρχεται από το γνωστό λόγο του Θεού με τον οποίο διεχώρισε (σ.τ.μ. το φως από το σκότος κ.ο.κ. “Γένεσις κεφ. Α’”) Συνεπώς δεν υπήρξε κάποια ριζική αλλαγή δια της οποίας το ένα πρόσωπο ν’ αναβαθμίστηκε ανεβαίνοντας σε μια υψηλότερη βαθμίδα. Αντιθέτως, εδώ έγινε διαχωρισμός μεταξύ δύο εξ ολοκλήρου διαφορετικών ειδών. Το εξής ισχύει για το σώμα: Το σώμα ενός Εβραίου είναι εντελώς διαφορετικής ποιότητας από το σώμα που έχουν τα μέλη άλλων εθνικοτήτων.

...Η πραγματικότητα του μη – Εβραίου είναι η μηδαμινότητα. Στη Βίβλο λέει: Οι ξένοι θα φυλάσσουν και θα δίνουν τροφή στα κοπάδια σου (Ησαΐα 61,5). Ολόκληρη η πλάση υπάρχει αποκλειστικά για χάρη των Εβραίων».

Εδώ πρόκειται για μία αποστροφή από το βιβλίο HaTanya, το βασικό κείμενο του χασιδισμού στην εκδοχή της σέκτας Λούμπαβιτς. Ο συγγραφέας του βιβλίου, ο ραβίνος Zalman, ιδρυτής του Κινήματος Σαμπάντ, υποστήριζε ότι «οι ψυχές των Εβραίων διαφέρουν ριζικά από των άλλων ανθρώπων, γιατί οι πρώτες είναι θεϊκές, ενώ οι δεύτερες ζώδεις, κατώτερου είδους. Όλοι οι Εβραίοι είναι εκ φύσεως καλοί, όλοι οι Γοϊjim (αλλοεθνείς) εκ φύσεως κακοί. Οι Εβραίοι είναι κορωνίδα της Δημιουργίας, οι Γοϊjim τα αποβράσματα». Σύμφωνα με αυτό το βιβλίο, εξηγούσε ο Ισραηλινός καθηγητής του Εβραϊκού Πανεπιστημίου Israel Shahak, όλοι οι μη Εβραίοι είναι εντελώς σατανικά πλάσματα, χωρίς τίποτα καλό μέσα τους. Ακόμη κι ένα έμβρυο απ’ αυτούς έχει άλλη ποιότητα από ένα εβραϊκό έμβρυο».

Βέβαια ενάντια σ’ αυτές τις ρατσιστικές θεωρίες υψώθηκαν κριτικές φωνές από ηγετικές προσωπικότητες του ιουδαϊσμού. Για παράδειγμα ο καθηγητής Βιβλικών Μελετών Moshe Greenberg, παρατήρησε ότι ο διανοητικός κόσμος του κυρίως ρεύματος (mainstream) του ιουδαϊσμού έχει διαποτιστεί από την ιδέα της υπεροχής των Εβραίων έναντι των άλλων, η οποία θυμίζει τρομακτικά άλλες ρατσιστικές θεωρίες της εποχής μας».

Ωστόσο αυτή η εξτρεμιστική ρατσιστική κοσμοθεωρία έχει ριζώσει για τα καλά σε πολλούς χασιδικούς κύκλους. Η Yated Ne’ eman λ.χ., μία νεοϋρκέζικη ορθόδοξη εφημερίδα, δημοσίευσε άρθρα που πραγματεύονταν το ερώτημα του αν η ιατρική έρευνα μπορεί να έχει εφαρμογή στους Εβραίους, δεδομένης της φυσιολογικής διαφοράς τους από τους ανθρώπους άλλων φυλών.

Ένας προσκείμενος στη Λούμπαβιτς γιατρός, ο Baruch Goldstein, ως στρατιωτικός γιατρός αρνιόταν να προσφέρει ιατρική βοήθεια σε αλλοεθνείς. Ο ίδιος το Φεβρουάριο 1994 εκτέλεσε πισώπλατα 29 προσευχόμενους μωαμεθανούς, μεταξύ αυτών και παιδιά. Στο δικαστήριο δήλωσε ότι δεν αναγνώριζε τη νομική του υπόσταση, γιατί η μόνη αυθεντία (authority) που αναγνώριζε ήταν αυτή του Μαϊμωνίδη, του μέντορα του χασιδισμού, για τον οποίο θα γίνει συχνά λόγος. Ο Αμερικανοεβραίος ραβίνος Yitzhak Ginsburg έχει επίσης δηλώσει ότι “το DNA των Εβραίων είναι ιδιαίτερο, γιατί είναι ένα μέρος του Θεού. Όταν δεις δύο ανθρώπους να πνίγονται, η Τορά επιβάλλει να σώσεις πρώτα τον Εβραίο. Η ζωή του Εβραίου είναι απείρως πιο ιερή και μοναδική από εκείνη ενός goijin ” (Jewish Week, New York, 26-4-1996).

Θρησκευτική Μισαλλοδοξία

Όταν στο κατώφλι του 21^{ου} αιώνα, ο πάπας ανακοίνωσε την πρόθεσή του να επισκεφτεί το Ισραήλ, ακτιβιστές της Σαμπάντ συγκεντρώθηκαν μεσονύκτια στο νεκροταφείο της Σαφέντ, της παγκόσμιας πρωτεύουσας των καμπαλιστών. Με μια

τελετή μαύρης μαγείας καταράστηκαν τον πάπα ως “εχθρό του Ισραήλ” και κάλεσαν πνεύματα από τον άλλον κόσμο να προκαλέσουν το θάνατό του.

Το ίδιο μίσος ισχύει για τον Ιησού Χριστό. Η ιστοσελίδα της θυγατρικής της Λούμπαβιτς οργάνωσης Jews and Hasidic Gentiles/JAHG-USA, στη διεύθυνση www.noahide.com/yeshu.htm τον χαρακτηρίζει «επικίνδυνο ψευτοπροφήτη που καταπάτησε επανειλημμένα το Νόμο». Με βάση κείμενα από το Ταλμούδ, την παραδοσιακή ερμηνεία των Γραφών, αναφέρονται οι σημαντικότερες “αμαρτίες του Ναζωραίου”:

- 1) Αυτός και οι μαθητές του ασκούσαν μαγγανεία και μαύρη μαγεία. Παρέσυραν τους Ιουδαίους στην ειδωλολατρεία. Χρηματίζονταν από ξένες δυνάμεις με σκοπό να υποσκάψουν την εβραϊκή λατρεία.
- 2) Είχε ανήθικη σεξουαλική ζωή, προσκυνούσε πέτρινα είδωλα, λόγω της κακοήθειάς του ο ιουδαϊκός λαός τον δίωξε, όμως εκείνος δεν μετανόησε.
- 3) Στην Αίγυπτο έμαθε μαγικά κόλπα για να κάνει θαύματα, επιπλέον αυτοτραυματίστηκε αυτόβουλα, πράγμα που απαγορεύεται ρητά στην Π. Διαθήκη.

Η ίδια οργάνωση JAHG-USA στη διεύθυνση www.noahide.com/xmas.htm έχει αναρτήσει κείμενο που χαρακτηρίζει ειδωλολάτρες τους χριστιανούς και συνάμα καλεί ν’ απαγορευτούν επισήμως τα Χριστούγεννα, με βάση διακηρύξεις του Schneerson.

Τις εξηγήσεις Why Jews don’t believe in Jesus? Μπορεί να τις διαβάσει ο καθένας στη διαδικτυακή διεύθυνση τις chabad. Εδώ παραθέτουμε τα περιεχόμενα από το Judaism: easytoremember:

Γιατί οι Εβραίοι δεν πιστεύουν στον Ιησού;

Εβραϊκές πεποιθήσεις για τον Ιησού και τους Εβραίους Για τον Ιησού

Για 2.000 χρόνια, οι Εβραίοι απέρριψαν τη χριστιανική ιδέα του Ιησού ως μεσσία. Γιατί;

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε γιατί οι Εβραίοι δεν πιστεύουν στον Ιησού. Ο σκοπός δεν είναι η απαξίωση των άλλων θρησκειών, αλλά μάλλον η αποσαφήνιση της εβραϊκής θέσης. Όσο περισσότερα δεδομένα είναι διαθέσιμα, τόσο καλύτερα ενημερωμένες επιλογές μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι για την πνευματική τους πορεία.

ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΔΕΝ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΣΑΝ ΜΕΣΣΙΑ ΓΙΑΤΙ:

Εισαγωγή:

(Τι ακριβώς είναι ο Μεσσίας:)

1. Ο Ιησούς δεν εκπλήρωσε τις μεσσιανικές προφητείες.
2. Ο Ιησούς δεν ενσάρκωσε τα προσωπικά προσόντα του Μεσσία.
3. Οι βιβλικοί στίχοι που «αναφέρονται» στον Ιησού είναι λανθασμένες μεταφράσεις.
4. Η εβραϊκή πίστη βασίζεται στην εθνική αποκάλυψη.
5. Ο Χριστιανισμός έρχεται σε αντίθεση με την εβραϊκή θεολογία

6. Εβραίοι και Εθνικοί
7. Φέρνοντας τον Μεσσία

Το απαρτχάνιτ των «νωαχιδικών νόμων»

Το λόγο παίρνει πάλι ο W. Eggert για μία μεγαλύτερη εμβάθυνση στην «όσμωση» μεταξύ φανατικών χασιδιστών και πολιτικής, και ειδικά της αμερικανικής. «Μολονότι η σέκτα Chabad-Lubawitsch έχει κατηγορηθεί για επιστημονικό αναχρονισμό, για σχέσεις με τη Μαφία, για δικαστικές περιπέτειες λόγω ξεπλύματος μαύρου χρήματος, για ρατσισμό και θρησκευτική μισαλλοδοξία του χειρίστου είδους, αυτοαποκαλούμενοι «χριστιανοί», όπως ο George W. Bush συνεργάζονται μαζί της. Παρά τις κατηγορίες αυτές, πρόεδροι των ΗΠΑ απ' όλο το πολιτικό φάσμα πλέκουν το εγκώμιο του γκουρού της οργάνωσης που έχει δισεκατομμύρια στα ταμεία της και υποκλίνονται μπροστά στην υποτιθέμενη αξία των αιρετικών «Νόμων του Νώε».

Ας σημειωθεί ότι δεν πρόκειται για το γνωστό δεκάλογο του Μωυσή που έχουν υιοθετήσει όλοι οι χριστιανοί. Οι νόμοι του Νώε δεν είναι βιβλικοί και προέρχονται απλώς από τη ραβινική παράδοση. Οι μόνες πηγές που απασχολήθηκαν μ' αυτούς είναι το Ταλμούδ και Εβραίοι θεολόγοι και φιλόσοφοι όπως ο Μαϊμωνίδης (1135-1204), που ήταν εχθρικός απέναντι στο χριστιανισμό και στον Χριστό. (βλ. την επιστολή του προς τους Ιουδαίους της Υεμένης).

Διαβάζουμε στη διαδικτυακή πύλη GOTQUESTIONS.ORG:

Ποιοι είναι οι Νόμοι του Νώε και είναι βιβλικοί;

Οι Νόμοι Noahide είναι επτά αρχαίοι νόμοι που πολλοί άνθρωποι θεωρούν τη βάση της πολιτισμένης κοινωνίας. Κυβερνούν την ηθική και αντιπροσωπεύουν το «ελάχιστο» του τι περιμένει ο Θεός από την ανθρωπότητα. Ονομάζονται νόμοι «Νωαχίδη» επειδή πιστεύεται ότι δόθηκαν στην πληρότητά τους στον Νώε μετά τον κατακλυσμό. Ονομάζονται επίσης οι νόμοι του Νώε, οι επτά νόμοι του Νώε ή οι επτά εντολές για τους γιους του Νώε (στα εβραϊκά, *Sheva Mitzvot B'nei Noach*).

Η ιδέα ενός επίσημου συνόλου νόμων που δίνονται σε όλη την ανθρωπότητα (όλους τους γιους του Νώε) προέρχεται από το Ταλμούδ και επομένως είναι εξωβιβλική. Μερικοί μελετητές πιστεύουν ότι το Βιβλίο των Ιωβηλαίων περιέχει πιθανή αναφορά στους Νόμους των Νωαχίν. Αλλά, πάλι, το Βιβλίο των Ιωβηλαίων δεν είναι θεόπνευστη Γραφή. Ωστόσο, οι βασικοί επτά Νόμοι του Νωαχίδη βασίζονται σε βιβλικές αρχές.

Εδώ είναι οι Νόμοι του Νωαχίδη:

1. Μην αρνείστε τον Θεό (όχι ειδωλολατρία).
2. Μην δολοφονείτε.
3. Μην κλέβετε.
4. Μην εμπλέκεστε σε σεξουαλική ανηθικότητα.
5. Μην βλασφημείτε.
6. Μην τρώτε ζωντανό ζώο (μην τρώτε κρέας που λαμβάνεται από ζώο όσο είναι ακόμα ζωντανό).
7. Δημιουργία δικαστηρίων και νομικών συστημάτων για την εξασφάλιση της υπακοής σε αυτούς τους νόμους.

Σύμφωνα με την εβραϊκή παράδοση, οι πρώτοι έξι από αυτούς τους επτά νόμους δόθηκαν στον Αδάμ στον Κήπο της Εδέμ (ο έκτος νόμος, να μην τρώμε ζωντανά ζώα, ήταν εξωγενής, αφού ο Αδάμ δεν έτρωγε κανένα ζώο). Όταν ο Θεός

συνέθεσε τη διαθήκη Του με τον Νώε, πρόσθεσε την έβδομη (και η έκτη έγινε εφαρμόσιμη). Καθένας από τους επτά νόμους του Noahide θεωρείται μια σύνοψη πιο λεπτομερών νόμων, περίπου 211 συνολικά.

Σύμφωνα με τον Ιουδαϊσμό, ένας Εθνικός δεν χρειάζεται να ακολουθεί τον Μωσαϊκό Νόμο. Ωστόσο, όλοι οι Εθνικοί είναι υποχρεωμένοι να ακολουθούν τους Νόμους των Νοαχίν. Οι νόμοι που δόθηκαν στα παιδιά του Νώε είναι καθολικά δεσμευτικοί. Ένας μη Εβραίος που συμμορφώνεται με τους Νόμους των Νοαχίν θεωρείται «δίκαιος Εθνικός», σύμφωνα με τον Ιουδαϊσμό, και θα κερδίσει μια ανταμοιβή στη μετά θάνατον ζωή, εάν η υπακοή του συνδυάζεται με τη γνώση ότι οι νόμοι προέρχονται από τον Θεό. Ένας «δίκαιος Εθνικός» μπορεί επίσης να ονομαστεί «Χασιδικός Εθνικός» ή απλώς «Νωαχίδης».

Πουθενά η Αγία Γραφή δεν καταγράφει ποιους νόμους μπορεί να έχει δώσει ο Θεός στον Αδάμ, εκτός από την εντολή να γεμίσει και να υποτάξει τη γη και την απαγόρευση της κατανάλωσης από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού (Γένεση 1:28 · 2:17). Αφού ο Νώε και η οικογένειά του βγήκαν από την κιβωτό, ο Θεός του έδωσε τις ακόλουθες τρεις εντολές: «Γίνε καρποφόρος και πληθύνσου σε αριθμό και γέμισε τη γη» (Γένεση 9:1) «Δεν πρέπει να τρώτε κρέας που έχει ακόμα την ψυχή του» (εδάφιο 4). και «Όποιος χύνει ανθρώπινο αίμα, / από ανθρώπους θα χυθεί το αίμα τους. / γιατί κατ' εικόνα Θεού / δημιούργησε ο Θεός την ανθρωπότητα» (στίχ. 6). Μετά από αυτό, ο Θεός επαναλαμβάνει την εντολή Του «να είστε καρποφόροι και να πληθαίνουν σε αριθμό, πληθύνεσθε επί της γης και πληθύνεσθε, επ' αυτήν» (εδάφιο 7). Εκτός από τον Νώε που του είπαν να μην τρώει ωμό κρέας, δεν υπάρχει κανένας υπαιγιμός των παραδοσιακών Νόμων των Νοαχίν σε αυτά τα αποσπάσματα.

Ως αρχαίος ηθικός κώδικας, οι Νόμοι των Νοαχίν είχαν μεγάλη επιρροή σε πολλούς πολιτισμούς. Στην πραγματικότητα, το 1991, και τα δύο σώματα του Κογκρέσου ψήφισαν ένα νομοσχέδιο, το οποίο υπογράφηκε σε νόμο από τον Πρόεδρο Τζορτζ Χ. Β. Μπους, το οποίο όριζε τους Νόμους των Νοαχίν ως «το θεμέλιο της κοινωνίας από την αυγή του πολιτισμού» και τις «ηθικές αξίες και αρχές πάνω στο οποίο ιδρύθηκε το μεγάλο μας Έθνος» (HJRES.104.ENR).

Βρίσκονται οι Νόμοι του Νοαχίδη στη Βίβλο; Όχι, όχι ως οριστική λίστα, και σίγουρα δεν συνδέονται ούτε με τον Νώε ούτε με τον Αδάμ. Συνάδουν οι Νόμοι του Νοαχίδη με τη βιβλική διδασκαλία; Οι βασικοί επτά νόμοι είναι σύμφωνοι με την αποκάλυψη της Παλαιάς Διαθήκης. Το Ταλμούδ ζητά τη θανατική ποινή για τους Εθνικούς που παραβιάζουν τους Νόμους των Νοαχίν, και αυτό έχει οδηγήσει σε κάποια συζήτηση σχετικά με το εάν οι Χριστιανοί (που λατρεύουν τον Ιησού Χριστό) είναι ένοχοι για την παραβίαση του πρώτου νόμου των Νοαχίν και επομένως αξίζουν τη θανατική ποινή. Σε κάθε περίπτωση, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι δεν μας σώζει η τήρηση των κανόνων. Ο Θεός απαιτεί πίστη στον Υιό Του (Ιωάννης 3:18).

Και στο Wikipedia διαβάζουμε για το Noahidism:

«Το σύγχρονο νοαχιδικό κίνημα ξεκίνησε στα 1990 από ορθόδοξους ραββίνους του Ισραήλ, κυρίως με δεσμούς με την Chabad – Lubaritsch και θρησκευτικές σιωνιστικές οργανώσεις όπως “Το Ινστιτούτο του Ναού” (σ.τ.μ. εννοείται ο Γ’ Ναός, ο διακαής πόθος των Εβραίων)».

Κατά τους πιστούς του Ταλμούδ ο νοαχιδισμός ήταν εξ αρχής η θρησκεία για τον «πολύ κόσμο», ενώ ο μωσαϊκός νόμος αφορά μόνο τους Ιουδαίους, που είναι οι “ιερείς” για τους εθνικούς και ο ρόλος τους είναι να τους διδάσκουν το νοαχιδισμό. Γι’ αυτό δεν είναι απορίας άξιο ότι η σέκτα Chabad προωθεί συστηματικά τη διάδοσή

του. ο αρχираβίνος Schneerson δίδασκε σχετικά:

«Είναι αυτονόητο ότι οφείλουμε σήμερα να εκτελέσουμε το καθήκον που μας ανέθεσε ο Θεός διά του Μωυσή: να αναγκάσουμε (!) όλους τους ανθρώπους να υιοθετήσουν τους νωαχιδικούς νόμους... Η πιο σημαντική πνευματική αποστολή μας είναι ο τελευταίος πόλεμος της εξορίας με σκοπό να κατακτήσουμε και να εξαγνίσουμε όλα τα εθνικά κράτη, προκειμένου ο Θεός μας να βρει το Βασίλειό του»

Ο προσηλυτισμός διά της βίας απαιτεί βέβαια και μία στρατηγική με αδήλωτα, έξυπνα μέσα:

«Πρέπει να εξηγήσουμε τους επτά νόμους με τρόπο που για τα έθνη θα είναι πιο εύκολο να σχετιστούν μαζί τους και επειδή οι μη-Εβραίοι δεν έχουν στην πραγματικότητα καμία ελεύθερη βούληση, θα είναι πρόθυμοι να αλλάξουν πιο γρήγορα απ' ό,τι ένας Εβραίος».

Αναλύοντας τις ομιλίες του Schneerson, βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Θεός έχει προορίσει τα «εθνικά κράτη» για να υπηρετούν και να βοηθούν τον εβραϊκό λαό.

Οι ελευθεροτέκτονες αυτοχαρακτηρίζονται ανέκαθεν νωαχίδες και τιμούν το Νώε ως πατέρα και ιδρυτή του θεολογικού τους συστήματος. Ήδη από το 1723 στο καταστατικό τους με τα «Παλαιά καθήκοντα των Ελευθεροτεκτόνων» έχουν εισαγάγει τους νωαχιδικούς νόμους, που καμία σχέση δεν έχουν με το χριστιανισμό και υποβιβάζουν τους πιστούς τους σε υπηρέτες του Ισραήλ.

Στην αρχή του πρώτου πολέμου εναντίον του Ιράκ, το 1991, ο πατέρας G.Bush έδωσε την ευλογία του και με τον νόμο 102 – 14, Κογκρέσο και Πρόεδρος ανακήρυξαν επίσημα τους νωαχιδικούς νόμους ως «θεμέλιο των ΗΠΑ».

Για τη σκιαγράφηση της ταυτότητας αυτής της ιδιόρρυθμης σέκτας ο Eggert δίνει το λόγο σ' έναν άλλον Εβραίο διανοούμενο:

«Το όνομά μου είναι Michael Samuel. Ήμουν καθηγητής Ιουδαϊκών Μελετών στο Πανεπιστήμιο Concordia στο Μόντρεαλ κι έχω μία ερώτηση για εσάς:

Τι θα κάνατε εσείς αν στη γειτονιά σας ερχόταν μία ρατσιστική σέκτα να εγκαταστήσει το στρατηγείο της; Τι θα κάνατε αν αυτή η σέκτα έχει βάλει στο στόχαστρο ειδικά νέα άτομα και τα διδάσκει ότι όλοι οι χριστιανοί και οι μουσουλμάνοι είναι

1. Εκ γενετής κακές, σατανικές υπάρξεις (ώστε ακόμη και τα βρέφη που δεν είναι εβραϊκά, να θεωρούνται μικροί δαίμονες)
2. Ίδιοι και χειρότεροι από σκουλήκια;
3. Ούτε καν ζωντανά όντα, αλλά «νεκρά»;
4. Προορισμένοι να προσηλυτιστούν με τη βία ή να υποδουλωθούν από το “μεσσία”;
5. Ιερό τους καθήκον είναι να επισπεύσουν τον ερχομό του “μεσσία”, προκειμένου να γίνει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα ο δια της βίας προσηλυτισμός ή η υποδούλωσή τους.

Διαβάστε τρία τυπικά ρατσιστικά αποσπάσματα από το «Tanya», τη “Βίβλο” της σέκτας Chabad-Lubawitsch, τα οποία χρησιμοποιούνται για της στρατολόγηση νέων οπαδών. Ήδη στο πρώτο κεφάλαιο λέγεται:

«Οι ψυχές των εθνών αυτού του κόσμου (δηλ. όλοι οι χριστιανοί, βουδιστές κλπ.) προέρχονται από τις άλλες, ακάθαρτες “Kelipot” (κακές δυνάμεις), που δεν διαθέτουν τίποτα το καλό». (σελ.5)

«Από τις Kelipot προέρχονται οι ψυχές και τα σώματα όλων των άλλων εθνών, όπως και οι ψυχές των ζωντανών πλασμάτων που είναι ακάθαρτα και ακατάλληλα προς βρώσι» (σελ. 25, κεφ.6).

Συνεπώς για τη Chabad – Lubawitsch όλοι οι μη Εβραίοι είναι ισότιμοι με τα γουρούνια, τα φίδια, τα σκουλήκια κλπ.

Το τρίτο απόσπασμα δεν αφήνει καμία αμφιβολία για το ρατσισμό και το φανατισμό της σέκτας:

«(Ενώ οι ψυχές των Εβραίων τείνουν προς τα Ουράνια και την Αγιοσύνη και ονομάζονται άνθρωποι), οι ψυχές των άλλων προέρχονται από την πλευρά του κακού “sitra achara”. ...Γι’ αυτό ονομάζονται νεκρές». (κεφ. 19, σελ. 77-79).

Το κείμενο αυτό αποκαλύπτει ότι για τη Chabad – Lubawitsch μόνον οι Εβραίοι είναι άνθρωποι, ενώ οι υπόλοιποι υπάνθρωπα όντα που θεωρούνται νεκρά.

... Η Chabad – Lubawitsch πιάνει στα δίχτυα της νέους ανθρώπους που αναζητούν νόημα και θρησκευτική ταυτότητα. Η στρατηγική προσηλυτισμού είναι επιθετική και διαδίδει το φανατισμό σ’ όλη την οικουμένη, κατά προτίμηση δε στα πανεπιστήμια και πιθανόν έχει ήδη παρουσία και στη δική σας πόλη.

Εάν επιθυμείτε να έχετε φωτοτυπημένα τα παραπάνω παραθέματα από το Μανιφέστο Διδασκαλίας της Οργάνωσης, στείλτε μου τη διεύθυνσή σας.

Εάν επιθυμείτε να μάθετε περισσότερα για το μίσος που κηρύσσει και ειδικά για το θεωρητικό καμπαλιστικό υπόβαθρο του «μεταφυσικού ρατσισμού» της, παρακαλώ γράψτε μου στο:

Michael Samuel
6867 Kildare Road
Montreal, Quebec,
Canada, H4 W 1C 1
Email: micsamu@total.net

Μια Μελέτη της Κάμπαλα

Του Israel Shamir

Ο Israel Shamir γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Σιβηρία, εγγονός ραββίνου. Το 1969 μετανάστευσε στο Ισραήλ και το 1973 έζησε τον πόλεμο του Γιουμ Κιπούρ στην πρώτη γραμμή. Έχει εργαστεί ως μεταφραστής του Ομήρου στα ρωσικά, συγγραφέας, ανταποκριτής στο BBC και για άλλα media, σε διάφορες εστίες πολέμου και ξένες πρωτεύουσες. Το 1980 επέστρεψε στη Μ. Ανατολή, όπου απογοητευμένος από το σιωνισμό, εργάστηκε ως εκπρόσωπος τύπου του σοσιαλιστικού κόμματος MAPAM.

Οι Νωαχιδικοί Νόμοι

«Στο εβραϊκό σύμπαν όλοι οι μη Εβραίοι οφείλουν να υποταχτούν στους Εβραίους. Βασική προϋπόθεση είναι η υιοθέτηση των Επτά Εντολών του Νόε, με λίγα λόγια ένας goy (άπιστος, αλλοεθνής) πρέπει να πάψει να λατρεύει το Θεό του ούτε μπορεί να έχει δικές του γιορτές και τελετές. Εάν δεν πιστεύει σε καμία θρησκεία, τόσο το καλύτερο, η άνευ πνευματικότητας ύπαρξή του δεν δημιουργεί προβλήματα. Ο Μαϊμονίδης στην εποχή του είχε διατυπώσει το εξής δόγμα: “Εάν ένας μη Εβραίος παράλληλα με τους Επτά Νόμους ακολουθεί και άλλους θρησκευτικούς κανόνες, θα πρέπει να τον μαστιγώσουν και εάν δεν συμμορφωθεί, να τον απειλήσουν ότι θα τον εκτελέσουν. Δεν επιτρέπουμε στους μη Εβραίους να ακολουθούν δικές τους τελετές και εντολές». Όταν κάποιος υιοθετεί της Επτά Εντολές, γίνεται δεκτός ως goy στο εβραϊκό σύμπαν.

Η αποστολή του κράτους του Ισραήλ

Και τι θέλουν οι Εβραίοι στους Αγίους Τόπους; Να ζήσουν εν ειρήνη, λένε οι υποστηρικτές τους. Να σκοτώσουν ή να εξορίσουν τους Παλαιστίνιους, λένε οι επικριτές τους. Ελπίζουν να δημιουργήσουν ένα υπερκράτος από το Νείλο ως τον Ευφράτη, λένε οι πεσιμιστές. Το ίδιο μας κάνει, φτάνει να μας αφήσουν ήσυχους, λένε οι αντισημιτές και όλοι έχουν δίκιο. Ασφαλώς υπάρχουν Εβραίοι που θέλουν ένα απ’ αυτά τα τρία πράγματα. Γιατί αυτοί οι «Εβραίοι» (σε αντίθεση με τους άλλους «Εβραίους») θέλουν να κάνουν την Ιερουσαλήμ πανίσχυρη, παγκόσμια πρωτεύουσα, το δε Τρίτο Ναό (σ.τ.μ. που θέλουν να ξανακτίσουν εκεί που τώρα βρίσκεται το μουσουλμανικό τέμενος του Ομάρ) το κέντρο της πνευματικής ζωής της ανθρωπότητας. Αυτά τα δυο πράγματα λείπουν μόνο για να ολοκληρωθεί το εβραϊκό σύμπαν.

Ο τελικός στόχος αυτών των «Εβραίων» δεν είναι η Παλαιστίνη, αλλά ο κόσμος. Η Παλαιστίνη είναι απλώς ο τόπος που θα είναι η έδρα για το παγκόσμιο στρατηγείο. Αυτό είναι σημαντικό, γιατί μαγνητίζει τους Ευρωπαίους και τους τυφλώνει σαν το λαγό μπροστά στους προβολείς του αυτοκινήτου. Εάν το εβραϊκό κράτος γινόταν στην Αργεντινή όπως ήθελε ο βαρόνος Hirsch, ή στην Ουγκάντα όπως πρότεινε ο Herzl ή στη Μαδαγασκάρη κατά τον Χίτλερ, δεν θα συντάραζε ως κατάβαθα τη συνείδηση των χριστιανών. Όμως το ότι φαίνεται να συνιστά μέρος μιας προφητείας, αιχμαλωτίζει τη συνείδησή τους.

Αυτό το σχέδιο έχει διαβρώσει επίσης τη συνείδηση των Ισραηλινών. Βέβαια ομολογουμένως ο ρόλος τους σ’ όλην αυτήν τη συνωμοσία είναι περιορισμένος. Οι

«Ιουδαίοι» χρειάζονται μία βάση απ' όπου θα κυριαρχούν σ' όλον τον κόσμο και οι Ισραηλινοί έχουν αποστολή να κατακτήσουν και να προασπίσουν αυτήν τη βάση. Λίγοι μόνο Ισραηλινοί βλέπουν πέρα από τον επόμενο λόφο που θέλουν ν' αρπάξουν από τους Παλαιστίνιους, η κατακτητική επιθυμία τους τυφλώνει. ...Για παράδειγμα ο dr. Benny Morris. Παλιότερα φίλος των Παλαιστινίων, σήμερα προπαγανδίζει εθνοκάθαρση και προαγγέλει αιώνιο πόλεμο και πυρηνικό ολοκαύτωμα.

Στο Ισραήλ μεγαλώνει η μερίδα των πολιτών που συμφωνούν με τα σχέδια για την ανοικοδόμηση του Τρίτου Ναού και ήδη είναι πάνω από 60%. Με το Ιράκ υπό κατοχή, τους Παλαιστίνιους κλεισμένους πίσω από το Τείχος, τους Ιρανούς να κρατάνε πισινή και τους Σαουδάραβες να φοβούνται, είναι ζήτημα μηνών το πότε θ' ανατιναχτεί ο Χρυσός Θόλος του τεμένους του Ομάρ για ν' αναγερθεί στη θέση του ο Τρίτος Ναός. Δύσκολο να εκτιμήσει κανείς τις συνέπειες· οι συνέπειες ίσως να είναι απλώς ο πυρηνικός Αρμαγεδδώνας ή (ακόμη χειρότερα) το οικονομικό μας σύστημα να ενσωματωθεί στο σύμπαν του αποκρυφιστικού ιουδαϊσμού.

Η ήττα των νικητών

Από τη μία πλευρά τα χριστιανικά έθνη πνέουν τα λοίσθια πνευματικά, από την άλλη κανένας Ναός, όσο μεγάλος κι αν είναι, δεν θ' αντικαταστήσει την ανύπαρκτη επικοινωνία μεταξύ του Θεού και αυτών των «Εβραίων». Καμία ευλογία δεν θα κατέλθει από τα ουράνια σ' αυτόν το Ναό και στους ανθρώπους. Ο Σατανάς θα κοροϊδεύει αυτούς τους Εβραίους που πίστεψαν ότι με τεθωρακισμένα και με μπουλντόζες θα μπορούσαν να τραβήξουν τον Θεό με το μέρος τους.

Σε μια ιστορία του Charles de Coster ο κατεργάρας απατεώνας Till Eulenspiegel πούλησε σ' Εβραίους ένα μαγικό σακούλι με την υπόσχεση ότι όταν θα το πιπίλιζαν θα μπορούσαν να προβλέψουν το μέλλον. Οι Εβραίοι έλπιζαν να μάθουν πότε θα ερχόταν ο Μεσσίας τους και βύζαιναν μανιωδώς το σακούλι, ώσπου ανακάλυψαν ότι ήταν γεμάτο κοπριά. Μία ανάλογη απογοήτευση περιμένει και τους οικοδόμους του Ναού».

Ο μεσσίας Sabbatai Zevi

Η προσμονή των Εβραίων για το μεσσία τους ανά τους αιώνες δεν οδήγησε μόνο σε περιπαικτικές ιστορίες, όπως αυτή με τον Till Eulenspiegel. Και στην πραγματικότητα επίσης εξαπατήθηκαν από επίδοξους μεσσίες. Ένας απ' αυτούς ήταν ο χασιδιστής ενθουσιαστής και ζηλωτής, ο Sabbatai Zevi (1626-1676). Ήταν ένας μυστικιστής καμπαλιστής που πουλούσε με τόσο μεγάλη πειθώ την εικόνα του αναμενόμενου μεσσία, ώστε την εποχή του σχεδόν όλοι οι Εβραίοι της Ευρώπης τον ακολουθούσαν. Ωστόσο οι τουρκικές αρχές τον συνέλαβαν και ο σουλτάνος τον κάλεσε είτε να κάνει ένα θαύμα ή να προσχωρήσει στο ισλάμ, πράγμα που και έκανε ο αυτόκλητος «σωτήρας». Παρ' όλα αυτά οι ιδέες του επιβίωσαν στη σέκτα των Σαββατιανών.

Οι Ρεπουμπλικάνοι και η Έσχατη Εποχή

Συνεχίζουμε με τον Έγκερτ:

«Φανατικοί φονταμενταλιστές χριστιανοί, όπως οι Πεντηκοστιανοί, κυρίως στις ΗΠΑ και στη Μ. Βρετανία, καθώς προσμένουν την επιστροφή του Χριστού,

έχουν συστρατευτεί μαζί με τους Εβραίους χασιδιστές ακτιβιστές, με την ελπίδα ότι ο Αρμαγεδδών δεν θ' αργήσει να φέρει το Μεσσία. Ήδη από την προεδρική θητεία του Ρήγκαν, έχει γίνει γνωστό ότι φονταμενταλιστές χριστιανοί είναι συγκοινωνούντα δοχεία με τους ρεπουμπλικάνους. Ο ίδιος ο Ρήγκαν είχε πει ότι «όλα τώρα μπαίνουν στη θέση τους και ο Αρμαγεδδών δεν θ' αργήσει». (...) Έκτοτε οι φανατικοί χριστιανοί, σε συμμαχία με ομοφρονούντα εβραϊκά δίκτυα, έχουν αποκτήσει μεγάλη εξουσία στην Αμερική, χάρις μάλιστα στο λόμπυ των τηλεαγγελιστών. Πρόκειται για μία win-win σχέση, ή όπως έγραφε η Washington Post: «είναι ευνόητο ότι το Ισραήλ θεωρεί τους ευαγγελικούς κρίσιμους ως εκλογικό σώμα». (...) Και ο βρετανικός Guardian εξηγούσε τις βάσεις αυτής της αμφίδρομης σχέσης στις 20-4-2004:

«Στις ΗΠΑ εκατομμύρια ανθρώπων ζουν μία ασυνήθιστη πλάνη. Το 19^ο αιώνα δύο μετανάστες ιεροκήρυκες σκαρφίστηκαν μία φαινομενικά πιστευτή αφήγηση κόβοντας και ράβοντας άσχετα μεταξύ τους βιβλικά χωρία:

Ο Ιησούς θα επιστρέψει στη Γη όταν θα έχουν εκπληρωθεί συγκεκριμένοι όροι. Η πρώτη προϋπόθεση ήταν η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Η δεύτερη ότι το Ισραήλ πρέπει να κατακτήσει τα υπόλοιπα «βιβλικά εδάφη» του και η Τρίτη ότι πρέπει να ξανακτιστεί ο Τρίτος Ναός εκεί που σήμερα βρίσκεται το τέμενος Αλ Άκσα. Τότε θα προελάσουν οι στρατιές του Αντίχριστου και η τελική μάχη θα γίνει στην Πεδιάδα του Αρμαγεδδώνα. Οι Ισραηλινοί τότε είτε θα γίνουν στάχτη ή θα πιστέψουν στο χριστιανισμό και ο Μεσσίας θα επιστρέψει στη Γη.

Αυτό που κάνει τόσο ελκυστική αυτήν την ιστορία για τους φονταμενταλιστές είναι ότι πριν τη μάχη όλων των μαχών όλοι οι «αληθινοί πιστοί» θα βγουν από τα ρούχα τους και θ' ανυψωθούν στα ουράνια, κατά τη λεγόμενη «αρπαγή». Οι άξιοι δίκαιοι θα κάθονται στα δεξιά του Θεού και από τα θεωρεία τους θα παρακολουθούν πώς οι πολιτικοί και θρησκευτικοί αντίπαλοί τους για τα επόμενα επτά χρόνια δυστυχίας θα βασανίζονται μέχρι θανάτου από πληγές, σπυριά, ακρίδες και βατράχους.

Οι αληθινοί πιστοί προσπαθούν τώρα να προκαλέσουν αυτά τα γεγονότα. Αυτό σημαίνει: σκηνοθετημένες προκλήσεις στον τόπο του Ναού· υποστήριξη των εποικισμών στα κατεχόμενα εδάφη· πίεση για όλο μεγαλύτερη οικονομική βοήθεια για το Ισραήλ· προσπάθεια πρόκλησης του τελειωτικού πόλεμου εναντίον του μουσουλμανικού κόσμου, του Άξονα του Κακού, του ΟΗΕ, της ΕΕ, της Γαλλίας ή οποιουδήποτε άλλου τυχαίνει να αντιπροσωπεύει στη συγκεκριμένη συγκυρία τις Λεγεώνες του Αντίχριστου.

Οι άνθρωποι που τα πιστεύουν αυτά δεν τα πιστεύουν επιφανειακά, αλλά έμπρακτα με όλο τους το είναι. Ανάμεσά τους συγκαταλέγονται μερικοί από τους πιο ισχυρούς άντρες των ΗΠΑ, όπως ο υπουργός Δικαιοσύνης και ο επικεφαλής των ρεπουμπλικάνων στη Βουλή των Αντιπροσώπων και άλλοι. (...) Μία μεγάλη μερίδα των παραδοσιακών εκλογέων του τωρινού προέδρου (σ.τ.μ. του υιού Μπους) στη μεγαλύτερη υπερδύναμη του κόσμου, επιδιώκει έμπρακτα να προκαλέσει ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο. Αυτοί οι άνθρωποι βλέπουν την εισβολή στο Ιράκ σαν ένα είδος προθέρμανσης, έτσι όπως αναφέρει και η Αποκάλυψη του Ιωάννη, ότι «σε τέσσερις άγγελους, που είναι δεσμευμένοι στο μεγάλο ποταμό Ευφράτη, λύνονται τα δεσμά τους για να φονεύσουν το ένα τρίτο της ανθρωπότητας...».

Το ισραηλινό λόμπυ στις ΗΠΑ

«Αμερικανοεβραίοι, θερμοί υποστηρικτές του Ισραήλ, έχουν καταλάβει διευθυντικά

πόστα πρωτοφανούς επηροής και κατέχουν ως φορείς αποφάσεων θέσεις σχεδόν σε όλο το φάσμα της κουλτούρας και της πολιτικής ζωής μας», διαπιστώνει ο Jeffrey Blankfort. Αμερικανοεβραίος ο ίδιος, ο αναλυτής αυτός χαρακτηρίζει την Ουάσιγκτον ως το “το πιο σημαντικό κατεχόμενο έδαφος από τους σιωνιστές”.

Πράγματι πολλά thinks tanks που συνεισφέρουν στη διαμόρφωση θέσεων των ηγετικών κύκλων της χώρας, πληρώνονται από τη Μέση Ανατολή. Επιπλέον, οι τομείς των ΜΜΕ και της οικονομίας που είναι καθοριστικοί στη λήψη πολιτικών αποφάσεων, βρίσκονται στην πλειονότητά τους στα χέρια Εβραίων, οι οποίοι μάλιστα τρέφουν συμπάθεια για το σιωνιστικό κόμμα Λικούντ.

Σημειωτέον ότι εδώ έγκειται η κύρια αιτία της εκρηκτικής ανόδου και αύξησης που παρουσιάζουν οι Ευαγγελικοί οπαδοί της Αρπαγής στις ΗΠΑ. Αυτή η σκοτεινή αίρεση δεν θα είχε ξεφύγει από τα επαρχιακά προπύργιά της εάν δεν την είχαν στηρίξει Εβραίοι μεγιστάνες των ΜΜΕ.

(...) Όντως το πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ έχει πλήρη επίγνωση της εξάρτησής του. Ακόμη κι ένας προσεκτικός διπλωμάτης, όπως ο Αμερικανός πρέσβης στο Τελ Αβίβ, δήλωσε λακωνικά: “Παλιότερα πιστεύαμε ότι το Ισραήλ είναι μία ομοσπονδιακή Πολιτεία των ΗΠΑ. Σήμερα πιστεύουμε ότι οι ΗΠΑ είναι μία ομοσπονδιακή Πολιτεία του Ισραήλ”. (Der Spiegel 4.1.1971).

Ειδικά στον τομέα στρατιωτικής βοήθειας υπάρχουν ανάλογα παραδείγματα δηλώσεων επιφανών πολιτικών. Έτσι ο James Fullbright, προεδρεύων της επιτροπής της Γερουσίας για την Εξωτερική Πολιτική, στο αποκορύφωμα του πολέμου του Γιομ Κιπούρ το 1973, εξήγησε τις κατ’ ουσίαν αντιαμερικανικές αποφάσεις της Γερουσίας με τα εξής λόγια: «Το Ισραήλ ελέγχει τη Γερουσία. Δύο τρίτα των Γερουσιαστών δωροδοκούνται από μία σιωνιστική κλίκα και εκτελούν τυφλά τις εντολές της».

(...) Ομοίως ο τέως αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Thomas Moorer, που διετέλεσε σύμβουλος επτά Αμερικανών προέδρων, είχε ομολογήσει το 1984:

«Δεν είδα κανέναν πρόεδρο ν’ αντιστέκεται στους Ισραηλινούς. Είναι τρομακτικό. Παίρνουν πάντοτε ό,τι ζητάνε. Μονίμως είναι πληροφορημένοι για τα εσωτερικά μας ζητήματα. Εάν ο αμερικανικός λαός γνώριζε πόσο αποτελεσματικά οι σιωνιστές κρατάνε στο χέρι την κυβέρνησή μας θα έπαιρναν τα όπλα και θα επαναστατούσαν».

(...) Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός Αριέλ Σαρόν επιβεβαίωσε αυτήν την ανισοβαρή σχέση λέγοντας απροκάλυπτα: «Εμείς οι Εβραίοι (the jewish people) ελέγχουμε τις ΗΠΑ και οι Αμερικανοί το ξέρουν αυτό». Η δήλωση αυτή έγινε μετά τις 11/9/2001 καθώς οι Ισραηλινοί θεώρησαν ότι η στρατιωτική αντίδραση των ΗΠΑ στο κτύπημα στους Δίδυμους Πύργους δεν ήταν τόσο άμεση και εκτεταμένη ως όφειλε.

Τα όπλα της Έσχατης Ημέρας

Με εργαλείο την Κάμπαλα, η σέκτα Λούμπαβιτς ερμηνεύει τα δραματικά γεγονότα που θα οδηγήσουν στην Έλευση του Μεσσία κατά το δοκούν: Οι οδηγίες του ραββίνου Schneerson, μέντορα και εκλεκτού πολλών Αμερικανών και Ισραηλινών Πολιτικών, όπως ο Νετανιάχου, έδωσε συγκεκριμένες οδηγίες στους οπαδούς του: «Ο κύριος πνευματικός στόχος της σημερινής γενεάς είναι να κάνει τον τελευταίο πόλεμο, να νικήσει και να εξαγνίσει όλα τα μη εβραϊκά έθνη». Και περαιτέρω έδωσε οδηγίες για τον Εδώμ, τον πόλεμο εναντίον του, Ισλάμ, που πρέπει να διεξάγει η

Αμερική στα τέλη των Καιρών. «Τα μόνα έθνη που θ' απομείνουν θα είναι εκείνα που βοηθούν τον εβραϊκό λαό». Αντίθετα μαύρη μοίρα περιμένει τους μουσουλμανικούς λαούς. Το κείμενο Parshas Va' era από το καμπαλιστικό Ζοχάρ, στο οποίο αναφέρεται η τελευταία προαγγελία του Schneerson, λέει επακριβώς: «Και μετά απ' όλα αυτά, τα τέκνα του Ισραήλ θα εξαφανιστούν από προσώπου γης». Προφανέστατα, «τα τέκνα του Ισραήλ» (σ.μ. οι Άραβες και οι απανταχού μωαμεθανοί) έχουν υπόψη τους ότι τα προλεγόμενα, ή ακόμη και τα πιο τρελά σενάρια, μπορούν εύκολα από ουτοπία να γίνουν πράξη, εφόσον η ισραηλινή κυβέρνηση επηρεάζεται από χασιδιστές.

Έτσι ο αρχηγός του ακραίου θρησκευτικού κόμματος Beitenu που συμμετείχε στην κυβέρνηση του Σαρόν, ο Avigdor Lieberman, είχε δηλώσει ότι ο καλύτερος τρόπος για να εξασφαλιστεί το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ, είναι να βομβαρδίσουν Κάιρο και Τεχεράνη. Ο αρχηγός ενός ακόμη συγκυβερνώντος κόμματος, ο ραββίνος Benny Elon, είχε θέσει ως στόχο να ανατιναχτούν τα τεμένη στο Όρος του Ναού, το Al Haram Al Sharif, στο κέντρο της Ιερουσαλήμ, για να αναγερθεί εκεί πάλι ο Ναός του Σολομώντα. Τα κηρύγματα μίσους του Elon είναι συνυπεύθυνα για τη δολοφονία του Ραμπίν, το δε κόμμα του θέλει να εξοριστούν στην Ιορδανία οι Παλαιστίνιοι.

Ομοίως ο διεθνώς αναγνωρισμένος καθηγητής Στρατιωτικής Ιστορίας στο Εβραϊκό Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ, Martin van Crefeld, αποκάλυψε σε μία συνέντευξη την 1-2-2003 ότι σχέδιο του Σαρόν ήταν να εκτοπίσει τους Παλαιστίνιους από την Παλαιστίνη και για το λόγο αυτό «να κλιμακώσει τη σύγκρουση». Εάν Σύριοι ή Αιγύπτιοι προσπαθούσαν να το εμποδίσουν, θα τους έσβηναν από το χάρτη. Στην ερώτηση του δημοσιογράφου εάν η παγκόσμια κοινότητα θα επέτρεπε μία τέτοια εθνοκάθαρση, η απάντηση ήταν: «Αυτό εξαρτάται ποιος το κάνει και πόσο γρήγορα θα γίνει. Διαθέτουμε εκατοντάδες πυρηνικές κεφαλές και πυραύλους και μπορούμε να τα στείλουμε προς πάσα κατεύθυνση, ακόμη και στη Ρώμη. Οι περισσότερες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες είναι στόχος... Ο στρατός μας είναι ο δεύτερος ή ο τρίτος ισχυρότερος στον κόσμο. Έχουμε τη δυνατότητα να φέρουμε τη συντέλεια του κόσμου. Και σας υπόσχομαι ότι αυτό θα γίνει όντως, πριν εξαλειφτεί το Ισραήλ».

Ο αντισημιτισμός στο Ισραήλ

«Θα ήταν λάθος ωστόσο να υποστηριχτεί ότι οι ακραίοι μεσσιανιστές αντιπροσωπεύουν την πολιτεία ή το λαό του Ισραήλ. Αντίθετα, στο παρελθόν ήταν εμφανές ότι το στρατόπεδο των φανατικών ήταν πρόθυμο να κινήσει γη και ουρανό, προκειμένου να καταστρέψει και τους δύο, ανάλογα πάντα με το πώς ερμήνευε τις προφητείες (βλ. π.χ. την τουλάχιστον παθητική αποδοχή του ολοκαυτώματος από τους Καμπαλιστές). Σήμερα φαίνεται να ωριμάζουν πάλι οι καρποί για μία αιματηρή ιστορική σοδειά. Γιατί το βιβλικό σενάριο προβλέπει την ολέθρια μάχη μεταξύ Γωγ και Μαγώγ στην Παλαιστίνη, που θα γίνει παρανάλωμα του πυρός.

Ο ισραηλινός συγγραφέας Seffi Rachlevsky έχει γράψει ένα βιβλίο με τίτλο «Ο Γάιδαρος του Μεσσία – Λαϊκοί Σιωνιστές ανοίγουν το δρόμο για το Μεσσία». Βάζοντας το δάχτυλο στην ανοικτή πληγή του χασιδισμού, δείχνει πώς είναι δυνατή αυτή η αδερφοκτονία:

Σύμφωνα με την προφητεία, ο Μεσσίας εμφανίζεται στους Αγίους Τόπους πάνω σ' ένα γάιδαρο. Οι ταλμουδιστές που είναι δεξιοτέχνες στην ερμηνεία των προφητειών, ταυτίζουν το γάιδαρο με τον εβραϊκό λαό. Αυτό με τα σημερινά δεδομένα σημαίνει ότι (τουλάχιστον) οι Ισραηλινοί που έχουν κοσμικό

προσανατολισμό θα πρέπει να υποστούν κλωτσιές και καμουτσίκι προς χάριν της έλευσης του Μεσσία, εάν συμπεριφερθούν γαϊδουρινά – πεισματικά. Ο φόνος του Ραμπίν, που κατά τον Rachlevsky πρέπει να ερμηνευτεί υπ’ αυτό το θεολογικό πρίσμα, έδειξε ότι εννοούν στα σοβαρά το συμβολισμό, μέχρι και να τρέξει αίμα.

Σ’ ένα άρθρο του Joseph Croitoru, που αναλύει το βιβλίο του Rachlevsky, εξηγεί ότι ο συγγραφέας εκθέτει «έναν ψυχολογικό μηχανισμό απώθησης τυπικό για τον παραδοσιακό ιουδαϊσμό, ο οποίος διατρέχει όλη την εβραϊκή ιστορία: Περιοδικά επανεμφανίζονταν μεσσιανιστικά κινήματα που κατέληγαν σε συμφορά, η οποία όμως ξεχνιόταν καθώς απωθήθηκε κάθε φορά από τη συνείδηση των Εβραίων, ο δε ολέθριος ρόλος που έπαιζαν τότε ορισμένοι ραββίνοι αποσιωπήθηκε. Οι μεσσιανιστές ενισχύονταν στην πεποίθησή τους ότι μονάχα εκείνοι είχαν το μέλλον των Εβραίων στα χέρια τους. σύμφωνα με την καμπαλιστική δοξασία το μέλλον είναι συνδεδεμένο με τον επικείμενο ερχομό του μεσσία, οπότε ο λαός Ισραήλ θα ελευθερωθεί από τον ζυγό του «ακάθαρτου λαού με το ανάμεικτο αίμα», δηλ. από τις σατανικές εκείνες δυνάμεις που μπορεί να είναι και άπιστοι Εβραίοι. Και όλους αυτούς οι θεοσεβείς πρέπει να τους προσηλυτίσουν ή να τους εξαλείψουν».

Καμία σωτηρία από τους χριστιανούς

«Ούτε από τους φανατικούς χριστιανούς, που σήμερα εφορμώμενοι από τις ΗΠΑ κατακλύζουν τους Αγίους Τόπους, δεν μπορούν να ελπίζουν σε βοήθεια οι Ισραηλινοί. Γιατί εκείνοι εργάζονται πυρετωδώς για την επιστροφή του Ιησού, πριν της οποίας πρέπει να λάβει χώρα ο Αρμαγεδδών. Με άλλα λόγια θα προηγηθεί ένα ολοκαύτωμα, κατά το οποίο θα πεθάνουν εκατομμύρια άνθρωποι. Η δε εστία του πολέμου θα είναι στη Μ. Ανατολή.

Οι φονταμενταλιστές χριστιανοί θεωρούν κλασικά τους Εβραίους πνευματικά τυφλούς, για το λόγο ότι απέρριψαν τον Ιησού Χριστό. Από την άλλη πλευρά, πιστεύουν τις θετικές επαγγελίες προς τους Εβραίους, ότι ο Θεός θα ευλογεί εκείνους που τους ευλογούν ή τους βοηθούν να επιστρέψουν στη χώρα τους. Ως εκ τούτου η ύπαρξη του κράτους του Ισραήλ θεωρείται απόδειξη για την αλήθεια των προφητειών. Αυτό σημαίνει ότι έρχεται η Αποκάλυψη, κατά την οποία οι Εβραίοι είτε θα πεθάνουν είτε θα πιστέψουν στο Χριστό και γι’ αυτό η συστράτευση με τους Ισραηλινοί. Όπως λέει ένας περιώνυμος ευαγγελικός κήρυκας, ο Jerry Falwell: «Η πιο συγκλονιστική απόδειξη για την επικείμενη Δευτέρα Παρουσία είναι η αναγέννηση του κράτους Ισραήλ».

Αυτό το υποκριτικό ενδιαφέρον για το Ισραήλ το έχουν αντιληφθεί και οι Ισραηλινοί. Ένας φιλειρηνικός ακτιβιστής, ο Uri Avnery σχολίασε σχετικά: «Κατά βάση πρόκειται για μία αντισημιτική θεωρία, ότι όσοι ιουδαϊστές μείνουν πιστοί στην Π. Διαθήκη θα σκοτωθούν».

Το πιο μεγάλο τηλεοπτικό δίκτυο CBS στις 6/10/2002 έκανε ένα ρεπορτάζ με θέμα “Zion’s Christian Soldiers”. Ο αρθρογράφος της Washington Post Gershom Gorenberg που συμμετείχε διαπίστωσε τότε: «Οι Εβραίοι θα πεθάνουν ή θα αλλαξοπιστήσουν. Όντας Εβραίος δεν μπορώ να πω ότι αισθάνομαι συμπάθεια από κάποιον που χαίρεται μ’ αυτό το σενάριο».

SIMON, δημοσιογράφος του CBS: «Ο Gorenberg γνωρίζει πολύ καλά αυτό το σενάριο. Έχει γράψει ένα βιβλίο με τίτλο: “The End of the Days”, με θέμα τους ευαγγελικούς που ερμηνεύουν τη Βίβλο κατά γράμμα”.

GOENBERG: «Στην ουσία δεν αγαπάνε καθόλου τους Εβραίους. Μας αγαπάνε σαν πρωταγωνιστές στο δικό τους αφήγημα, στο δικό τους θέαμα, αλλά

εμείς δεν είμαστε αυτό. Δεν επιδιώξαμε αυτόν το ρόλο και το έργο δεν έχει happyend για μας».

SIMON: «Τελειώνει με τη λύτρωση των χριστιανών που έγραψαν το έργο, αλλά όχι για σας».

Ο Clyde Lott, ο ίδιος ευαγγελικός κήρυκας, επιβεβαιώνει ότι πολλοί δεξιοί χριστιανοί που βοηθούν το Ισραήλ έχουν καθαρά εγωιστικά αντιχριστιανικά κίνητρα, την «αρπαγή της εκκλησίας», ενώ ο υπόλοιπος κόσμος θα γίνει παρανάλωμα του πυρός.

Πολλοί Ισραηλινοί αν και καταλαβαίνουν τα υπόγεια κίνητρα των χριστιανών συμμάχων τους, εντούτοις αρνούνται ν' ακυρώσουν αυτήν την ανίερη συμμαχία.

«Στην ουσία εμείς παριστάνουμε απλώς γι' αυτούς το εφελτήριο απ' όπου θα ξεκινήσει η δική τους εσχατολογική κλιμάκωση. Και αυτό μας προκαλεί όχι λίγο φόβο. Αυτό το θέμα της Αρπαγής που είναι δημοφιλές σε μερικούς ευαγγελικούς κύκλους, πρακτικά αποτελεί μία πρόσκληση για εφαρμογή μίας γενοκτονίας», λέει ο ραββίνος Richman. Και παρ' όλα αυτά, ο ίδιος συμμαχεί μ' εκείνους που θέλουν να δουν το Ισραήλ να γίνεται καπνός και στάχτη. Γιατί ο ίδιος θεωρεί αναγκαίο να γίνει το Ισραήλ μαζικός τάφος. Ασφαλώς όχι για τη Δευτέρα Παρουσία του Ιησού Χριστού, αλλά για τον ερχομό του ιουδαϊκού μεσσία.

Καταφύγιο στην Παταγωνία

Σύμφωνα με τους μεσσιανιστές σ' Ανατολή και Δύση το αποκαλυπτικό σενάριο είναι έτοιμο και οι ρόλοι γνωστοί. Το μόνο που περιμένουν είναι να σηκωθεί η τελευταία αυλαία για την καθαρτήρια αιμοσταγή θεομηνία που θα φέρει το μεσσία.

Συνεπώς δεν είναι άξιο απορίας ότι πολλοί εξ αυτών αναζητούν «ασφαλείς λιμένες» για να καταφύγουν. Συχνά – πυκνά διαρρέει ότι η ισραηλινοί κυβέρνηση αγοράζει τεράστιες εκτάσεις γης στην άλλη άκρη της Γης, στο μακρικό νότιο άκρο της Ν. Αμερικής.

(...) Γεγονός είναι ότι σχεδόν ένα έκτο της Παταγωνίας (σ.τ.μ. αυτό πριν είκοσι χρόνια), δηλαδή μία περιοχή όσο η Αυστρία και η Ελβετία μαζί, ανήκει σε 350 ξένους «επενδυτές». Ο George Soros, είναι ανάμεσα στους μεγαλύτερους ιδιοκτήτες γης εκεί. Αλλά και το αφεντικό του CNN, ο Ted Tutner, έχει αγοράσει μία τεράστια περιοχή και μάλιστα με I.X ποταμό για την διαρκή εξασφάλιση νερού.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Μετά από την παρουσίαση από τον ερευνητή δημοσιογράφο Εγκερτ για τα τρελά, αρρωστημένα κίνητρα τόσο των σκληροπυρηνικών ιουδαϊστών όσο και των φονταμενταλιστών χριστιανών, ανακύπτει λογικά το ερώτημα πώς είναι δυνατόν να παρ/ερμηνεύονται τόσο παράλογα οι προφητείες της Π. Διαθήκης. Ακολουθεί η εξήγηση.

*Ο συμβολισμός και η διδασκαλία των αντιστοιχιών**

Συχνά τίθεται το ερώτημα γιατί το περιεχόμενο των θρησκευτικών κειμένων συνήθως διατυπώνεται σε συμβολική μορφή και με παραβολές, αντί με σαφείς και «λογικές» έννοιες.

Τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη προσφέρουν άπειρα τέτοια παραδείγματα. Ιδιαίτερα το προφητικό μέρος τους είναι διατυπωμένο σε μια γλώσσα που αν. την πάρει κανείς κατά λέξη, μοιάζει με «ένα βιβλίο σφραγισμένο με επτά σφραγίδες».

Η απάντηση είναι απλή: οι θεόπνευστοι διεισδύουν με τα πνευματικά αισθητήρια όργανά τους σε υπεραισθητές σφαίρες. Όμως αυτοί οι κόσμοι του πνεύματος και της ψυχής παρουσιάζουν άλλες παραστάσεις από ό,τι ο υλικός κόσμος. Ως εκ τούτου οι περιγραφές τους αναφέρονται κατά κύριο λόγο σε πνευματικές καταστάσεις της ανθρωπότητας. Βέβαια αυτοί οι κόσμοι (συνειδησιακές καταστάσεις) είναι συνάμα η αιτία όλου του επίγειου γίγνεσθαι, το οποίο συνιστά απλά μια συμπύκνωση άυλων δυνάμεων.

Η ανθρώπινη γλώσσα είναι ένα προϊόν του σκέπτεσθαι και διαμορφώνει τα εκφραστικά της μέσα αντίστοιχα προς το γήινο νοητικό κόσμο.

Η συνείδηση, η οποία είναι κατά βάση στραμμένη προς τα έξω, συλλαμβάνει τις εντυπώσεις της κυρίως μέσω των σωματικών αισθήσεων και τις επεξεργάζεται νοητικά. Ως εκ τούτου ακόμη και οι μεταφυσικές αφηρημένες έννοιες γίνονται απτές μόνο σε συσχετισμό με εικόνες που είναι αντιληπτές από τις αισθήσεις. Κατά συνέπεια οι προφήτες που μιλούν για καθαρά πνευματικές ή ψυχικές διαδικασίες, είναι υποχρεωμένοι να αποδώσουν τα οράματά τους χρησιμοποιώντας αντίστοιχες εικόνες από το φυσικό κόσμο, γιατί αλλιώς θα παρέμεναν ασύλληπτες για την ανθρώπινη νόηση. Γι' αυτό και ο λόγος του Ιησού: «Αν δεν με πιστεύετε όταν σας μιλάω για πράγματα που συμβαίνουν εδώ στη γη, πώς θα με πιστέψετε όταν σας μιλήσω για πράγματα που συμβαίνουν στον ουρανό;» (Ιωάννης 3, 12).

Ωστόσο ο τρόπος με τον οποίο περιγράφουν τα οράματά τους τέτοιοι μεταδότες του θείου Λόγου, δεν πηγάζει σε καμιά περίπτωση από την προσωπική τους φαντασία, η οποία επιλέγει αυθαίρετα τα συμβάντα της αρεσκείας της. Ανάμεσα στο «Επάνω» και στο «Κάτω», ή το «Μέσα» και το «Έξω», επικρατεί σ' όλο το σύμπαν ένας κοινός νόμος και σκοπός σαν συνεκτικός ιστός. Επάνω = ο κόσμος των θεϊκών ιδεών, των πνευματικών αρχετύπων. Κάτω = ο κόσμος όπου αυτές οι ιδέες παίρνουν μορφή στο ψυχικό και φυσικό επίπεδο. Μέσα = οι σχεδόν άυλες σφαίρες οι οποίες διαφεύγουν της χονδροειδούς αντίληψης και οι οποίες αγγίζουν τον άνθρωπο μόνο σαν διαίσθηση και εν - θύμηση. Έξω = το βασίλειο της ύλης και των αισθητών πραγμάτων, τα οποία μόνον έτσι γίνονται αντιληπτά από τον άνθρωπο, αν και στην

* Από το βιβλίο του Μ. ΚΑΧΙΡ : ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ 2000 εκδόσεις Πύρινος Κόσμος

ουσία δεν είναι πραγματικά, με την έννοια ότι δεν έχουν δημιουργηθεί από μόνα τους, παρά είναι παράγωγα πνευματικών εννοιών.

Τι σημαίνει τώρα ο όρος «αντιστοιχία» ή επίσης αναλογία; Θέλει να πει ότι η εξωτερική πλευρά ενός πράγματος (ή μιας κατάστασης, π.χ. οι παγκόσμιες εξελίξεις) αντιστοιχεί επακριβώς στην εσωτερική του σύσταση. Το ορατό παρουσιάζει ως προς το αόρατο την ίδια σχέση που υφίσταται ανάμεσα σε μια απεικόνιση - είδωλο και στο αρχέτυπο αντικείμενο. Συνεπώς ο γνώστης των αντιστοιχιών μπορεί βασιζόμενος στο γήινο - αισθητό να συμπεράνει ποιες ιδέες και δυνάμεις, λειτουργώντας ως «αρχέτυπα», το δημιούργησαν και το έφεραν στον κόσμο. Η επιστήμη της ερμηνείας μιας εσωτερικής έννοιας ξεκινώντας από το εξωτερικό ενός συμβόλου, είναι μια αρχαιότατη τέχνη την οποία έχει ξεχάσει η ανθρωπότητα.

Και μάλιστα αυτό έγινε σταδιακά, καθώς η ορθολογιστική εγκεφαλική νόηση παραμέρισε τον αρχικό τρόπο του σκέπτεσθαι που εκτυλισσόταν σε εικόνες.

Έτσι οι πρώτοι άνθρωποι οι οποίοι ζούσαν σε επαφή με το πνεύμα, έβλεπαν σε μια ψυχική διέγερση το σύμβολο «φωτιά», ζώδεις τάσεις γίνονταν αισθητές μέσα από εικόνες ζώων κ.τ.λ.

Σε όλες τις εποχές και τους πολιτισμούς τα σύμβολα και οι παρομοιώσεις αποτελούσαν τα μέσα έκφρασης για πνευματικές καταστάσεις, χρησιμοποιώντας εικόνες του αισθητού κόσμου με τις οποίες βρίσκονταν σε έναν υπεραισθητό συσχετισμό.

Έτσι και ο χριστιανικός συμβολισμός αποτελεί ένα σύνολο συνειρμικών σχέσεων ανάμεσα στο πνεύμα και στα επίγεια υπό τη μορφή αντιστοιχιών. Η αποκάλυψη στον Εμάνουελ Σβέντενμποργκ και στον Γιάκομπ Λόρμπερ συνέβαλε ιδιαίτερα στην αποκωδικοποίηση αυτών των αντιστοιχιών. Οι «ανθοποιόκλιτες» γλώσσες της ανατολής μαρτυρούν και σήμερα πόσο διαδεδομένη ήταν η γλώσσα των συμβόλων κάποτε.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη», δεκάτομο έργο του, Γιάκομπ Λόρμπερ όπου παρατίθενται λεπτομερειακά τα έργα και οι ημέρες του Χριστού στα 3 χρόνια της διδασκαλίας του, ο Ιησούς, ο οποίος τόσο συχνά μιλούσε με παραβολές, αναλύει στους μαθητές του την αρχαία τέχνη της ερμηνείας των συμβόλων:

«Η επιστήμη των αντιστοιχιών είναι η εσωτερική γραφή και γλώσσα της ψυχής καθώς και του πνεύματος που είναι μέσα στην ψυχή. Όποιος έχει ξεχάσει αυτή τη γλώσσα, δεν μπορεί να καταλάβει τη γραφή της παράδοσης και η γλώσσα αυτή φαίνεται σαν παράλογη στη νεκρή εγκόσμια νόησή του. Η ακοή, η όραση, η αφή, η σκέψη, όπως και η γραφή του πνεύματος είναι διαφορετικά διαμορφωμένες από ό,τι στον φυσικό κόσμο. Συνεπώς μόνο μέσω της γνώσης των αντιστοιχιών μπορεί ένας γήινος άνθρωπος να κατανοήσει αυτά που κάνει ή λέει μια πνευματική οντότητα (αλληγορική γλώσσα, παραβολές σ.σ.).

Οι άνθρωποι αυτή την επιστήμη (των αναλογιών, συμβολισμών σ.σ.) την έχασαν από δική τους ευθύνη (με τη μονόπλευρη ανάπτυξη της νόησης που συνεπάγεται την παρακμή των εσωτερικών κέντρων αντίληψης σ.σ.).

Ως εκ τούτου έχασαν από μόνοι τους την επαφή με τον πνευματικό κόσμο και τους ουρανούς, γι' αυτό και δεν μπορούν πλέον να συλλάβουν την εσωτερική γραφή τους. Διαβάζουν από τα λόγια μόνο το νεκρό γράμμα και δεν καταλαβαίνουν ότι μόνο το εσωτερικό, κρυφό νόημά του δίνει ζωή...».

Τα προφητικά λόγια πηγάζουν πάντα από την αντίληψη του πνεύματος, που όπως είπαμε γίνεται σε εικόνες. Εάν κανείς μεταφέρει απευθείας τέτοιες εικόνες στα φυσικά και κοσμικά φαινόμενα, συνήθως καταλήγει σε μια κατά λέξη και συνεπώς λανθασμένη ερμηνεία. Ωστόσο ανάμεσα στα πνευματικά αρχέτυπα και τις υλικές απεικονίσεις τους ισχύει μια σχέση όπως υπάρχει ανάμεσα στην αιτία και το

αποτέλεσμα. Η κάθε εσωτερική κατάσταση της ανθρωπότητας αντικατοπτρίζεται σε ανάλογα γήινα συμβάντα, παρ' όλο που δεν είναι απαραίτητο να μοιάζουν κατά γράμμα στα πνευματικά - ψυχικά αρχέτυπα.

Αυτή η παρατήρηση είναι ιδιαίτερα σημαντική προκειμένου να κατανοήσει κανείς τη θρησκευτική προφητεία χωρίς να παρασυρθεί σε χονδροειδείς παρερμηνείες.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Έτσι ομιλεί ο Κύριος:

«Κάλεσε με και θα σου αποκριθώ και θα φανερώσω μεγάλα και κρυφά πράγματα, τα οποία δεν ξέρεις»

(Ιερεμίας 33,3)

Λέγοντας Αγία Γραφή ή Βίβλο, ο Χριστιανισμός εννοεί το σύνολο όλων των θρησκευτικών βιβλίων της Παλαιός και της Καινής Διαθήκης. Οι γραφές της Παλαιός Διαθήκης διαμορφώνουν τους νόμους και τη βάση της αρχαίας Εβραϊκής-Μωσαϊκής θρησκείας. Αυτό το έργο είναι προχριστιανικό, συμπεριελήφθηκε όμως από τις χριστιανικές εκκλησίες στα ιερά κείμενά τους, διότι πολλά από αυτά τα βιβλία (ιδιαίτερα τα πέντε βιβλία του Μωσή με τη συμβολική ιστορία της Γένεσης καθώς και οι προφητείες των 16 παλαιών προφητών) στο βαθύτερο τους νόημα εμπεριέχουν το πιστεύω του κάθε θρησκευόμενου. Τα κείμενα εγκρύπτουν σε σύμβολα, διαχρονικές πνευματικές αξίες, μία αλήθεια της οποίας η πλήρης σημασία θα φανερωθεί τότε μόνο όταν μια νέα πνευματική εκκλησία (βλ. Σβέντενμποργκ) κατορθώσει να οδηγήσει την ανθρωπότητα από την κυριολεκτική ερμηνεία στο αιώνια ισχύον θεϊκό-πνευματικό νόημα εκείνων των Γραφών.

Η θρησκεία της Παλαιός Διαθήκης ήταν βασισμένη στο συναίσθημα της λατρείας και του φόβου του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός όμως με τη διδασκαλία του και τη ζωή του δημιούργησε τις νέες βάσεις για τη σχέση μεταξύ Θεού και ανθρώπων, με την ιδέα της πατρότητας του Θεού για τον άνθρωπο, που πηγάζει από το πνεύμα της αληθινής αγάπης της θεότητας. Ως εκ τούτου η Καινή Διαθήκη είναι το άσμα ασμάτων του πνεύματος της αυτοθυσίας που πηγάζει από την αγάπη, και γι' αυτό ο Ιησούς Χριστός edίδαξε ότι ο μοναδικός δρόμος είναι η αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον, δρόμος ο οποίος ενσαρκώνει την Αλήθεια και τη ζωή και κάνει τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση του δημιουργού του.

Δεδομένου ότι οι μεγάλοι προφήτες του Ισραήλ κυριεύθηκαν από το πνεύμα του Θεού, τότε είχαν ασφαλώς οραματισθεί και το δρόμο της σωτηρίας της ανθρωπότητας. Γι' αυτό, τα λόγια τους και οι εικόνες τους ήταν συμβολισμοί, οι οποίοι αφορούσαν τα δύο μυστικά της δημιουργίας: α) Την έναρξη της πνευματικής λύτρωσης η οποία άρχισε με την ενσάρκωση του Λόγου στον Ιησού Χριστό.

β) Την προφητεία για την επάνοδο του Κυρίου, που σημαίνει αφύπνιση του θεϊκού πνεύματος στον άνθρωπο και αποτελεί το τέρμα αυτού του δρόμου λύτρωσης.

Όλες οι άλλες πρότερες περιγραφές των προφητών για τον «εκφυλισμό του Ισραήλ και του Ιακώβου», για τις πληγές και την τελευταία Κρίση, δεν είναι τίποτε άλλο παρά συμβολισμοί του αγώνα μεταξύ του φωτός και του σκότους μέσα σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα η οποία μόνο μέσω περιπλανήσεων και παθών θα επανενωθεί με το θείο.

Με άλλα λόγια η επίγεια ενανθρώπιση του Μεσσία και η πνευματική έλευση του Χριστού σ' όλη την ανθρωπότητα, αποτελούν το κύριο θέμα κάθε θρησκευτικής προφητείας. Για να γίνει κατανοητό πως αυτή η οραματιστική θεογνωσία ανάγεται ως τις πρώτες θρησκείες της ανθρωπότητας, θα αναφέρουμε μια αποκάλυψη του Μεγάλου Ευαγγελίου του Λόρμπερ, όπου ένας γέρος σοφός Ιουδαίος σε μια συνάντησή του με τον Ιησού αναφέρει τα εξής: ...«Ήμουν 12 χρόνια μαθητής ενός ιερέα της αληθινής αρχαίας αιγυπτιακής λατρείας. Πριν από το θάνατό του ο ιερέας μού edίδαξε ότι υπάρχει ένας και μοναδικός Θεός. Αυτή η θεότητα αποφάσισε να κάνει ευτυχισμένα τα πλάσματά της με την ενσάρκωσή της ως ανθρώπινη ύπαρξη όπου θα έδειχνε τον αληθινό δρόμο της σωτηρίας σ' όλους τους καλής θελήσεως ανθρώπους.

Ο δρόμος αυτός θα είναι ορατός και στη δύναμη του σκότους, πράγμα που γι' αυτήν αποτελεί κίνδυνο να καταδικασθεί. Διότι η δύναμη του σκότους επιχειρεί μόνιμα να καταστρέψει ό,τι οικοδομεί η αγάπη, παρ' όλο που ο δρόμος της σωτηρίας ισχύει και για εκείνη και είναι ανοικτός και γι' αυτή. Δεν θα διαρκέσει πολύ και θα επέλθει η κρίση, η οποία θα ανατρέψει όλους αυτούς τους ψεύτικους θεούς. Ο αληθινός Θεός που είναι η αγάπη, παρεμβαίνει συχνά ούτως ώστε οι λαοί να μη διαφθαρούν τελείως. Ως μοναδικό μέσο γι' αυτόν το σκοπό έχει την καταστροφή του σώματος προκειμένου να σωθεί η ψυχή. Έτσι μίλησε ο διδάσκαλός μου που με μύησε στα πνευματικά μυστήρια της αρχαίας θρησκείας των Αιγυπτίων».

Όπως ήδη αναφέρθηκε, το σχέδιο σωτηρίας που έχει εξυφάνει ο Θεός για τον άνθρωπο, όπως και οι προειδοποιήσεις για τον εκφυλισμό, την κρίση κάθαρσης και την ανανέωση που ακολουθεί, αποτελούν το τρίπτυχο των προφητειών από τους αρχαίους χρόνους ως τις σύγχρονες μας αποκαλύψεις.

Οι προφύτες της Παλαιάς Διαθήκης

Ένα ξεχωριστό κεφάλαιο του παλαιού Κανόνος είναι αφιερωμένο αποκλειστικά στο θέμα προφητεία. Αποτελεί τη συγκεκριαλαίωση εκείνων των κειμένων που ολοκληρώνουν το πρώτο τμήμα της Βίβλου.

Από τα 16 έργα των οραματιστών που περιλαμβάνονται εδώ, τα ονόματα των Ησαΐα, Ιερεμία, Ιεζεκιήλ και Δανιήλ συγκαταλέγονται στους μεγάλους προφύτες οι χρησιμοί των οποίων πιστοποιούνται από τους άλλους 12 επονομαζόμενους «μικρούς προφύτες» με τα παρεμφερή τους οράματα.

Ό,τι εξιστορείται σ' αυτά τα κείμενα, αναφέρεται φαινομενικά μόνο σε ιστορικά γεγονότα τα οποία θα αντιμετώπιζε ο λαός του Ισραήλ ή η φυλή του Ιούδα. Βέβαια τα μετέπειτα γεγονότα επαλήθευσαν πάρα πολλές από αυτές τις προφητείες. Αλλά πολλά γεγονότα δεν επιδέχονται επαλήθευση στο γήινο υλικό επίπεδο. Γι' αυτό δικαιολογημένα πρέπει κανείς να θεωρήσει ότι πίσω από όλα αυτά τα ιστορικά ονόματα και γεγονότα υπάρχει ένας πνευματικός συμβολισμός ο οποίος ανταποκρινόταν στις παραστάσεις και στη νοοτροπία του λαού εκείνης της εποχής. Αυτό που διαδραματίζεται ορατά στη γη είναι μόνο η απεικόνιση των αφανών πνευματικών και ψυχικών συμβάντων στην ανθρώπινη σφαίρα, όπου διεξάγεται στην πραγματικότητα ο αγώνας του φωτός εναντίον του σκότους.

Κατ' αυτόν τον τρόπο όλα τα επίγεια ονόματα και απεικονίσεις εκείνων των προφητειών παίρνουν ένα υπερβατικό νόημα, σαν περιγραφή μεταφυσικών συνειδησιακών διαδικασιών των οποίων οι επιδράσεις εκδηλώνονται στο υλικό επίπεδο. Δεν μπορεί κανείς να φανταστεί ότι η μοίρα ενός και μοναδικού λαού είναι τόσο σημαντική, ώστε ο Θεός να του στέλνει ολοένα μεγάλους προφύτες για να του προαναγγείλει το μέλλον του. Και είναι παράλογο να πιστεύει κανείς ότι οι αγώνες του Ισραήλ ενάντια στις γειτονικές φυλές και η επακόλουθη τιμωρία του αποστάτη

λαού και των εχθρών του, είναι τόσο σημαντικό γεγονός ώστε να βρει θέση στην «Αγία» Γραφή η οποία αποτελεί ένα θρησκευτικό κείμενο, δεδομένου ότι αυτοί οι αγώνες ως προς την παγκόσμια ιστορία παριστάνουν απλά ένα ασήμαντο γεγονός.

Είναι λογικότερο να υποθέσει κανείς ότι όλα αυτά θέτουν τη βάση ενός κρυμμένου πνευματικού πυρήνα αλήθειας ο οποίος αφορά όλη την ανθρωπότητα. Ήδη η ακατανόητη και αλληγορική γλώσσα των προφητών, μας κάνει να αισθανόμαστε ότι εδώ κάθε εξωτερικευόμενος λόγος κρύβει κάτι εσωτερικό. Είναι ένα γεγονός που επιβεβαιώνεται πλήρως με τις νέες αποκαλυπτικές γραφές του Σβέντεμποργκ και του Λόρμπερ.

Γι' αυτό το λόγο η μελέτη των ερμηνειών αυτών των δύο αποτελεί μια ανώτατη σχολή της διδασκαλίας των αντιστοιχιών και χωρίς αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει βαθύτερη κατανόηση των προφητικών λόγων. Έτσι π.χ. όταν αναφέρεται η λέξη Ισραήλ (Ισ=από, ρα=βασιλεία, ηλ=θείο φως) δεν εννοείται μόνο ο ιστορικός λαός του Ισραήλ, αλλά ταυτόχρονα όλοι οι άνθρωποι που το πνευματικό τους ποιόν αντιστοιχεί στα «παιδιά του φωτός» και ως εκ τούτου δικαίως ονομάζονται ο «εκλεκτός λαός του Θεού».

Εξ' άλλου οι παλαιοί προφήτες έχουν συμβολίσει αντίθετες ιδιότητες με ονόματα τα οποία στον ιστορικό λαό του Ισραήλ, ήταν γνωστά σαν επικίνδυνοι εχθροί. Έτσι π.χ. με τους Ασσύριους (Ασσούρ) εννοούσαν την αρχομανία και τη βιαιότητα, με τη Βαβυλώνα την ειδωλολατρεία, με την Αίγυπτο (και το Φαραώ) την έννοια της εγκόσμιας σοφίας. Επομένως η ομηρεία του Ισραήλ στην Αίγυπτο σημαίνει τη φυλάκιση του ανθρώπου στον περιορισμένο γήινο και υλιστικό τρόπο ζωής κ.τ.λ.

Η Επιστήμη των Αντιστοιχιών

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» 9,93 ένας νομομαθής ρωτάει τον Ιησού για ποιο λόγο δεν καταλαβαίνουν το νόημα των προφητών:

«Είπα Εγώ: «Για το λόγο ότι ήδη πριν τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία είχατε χάσει την αρχαία εσωτερική Επιστήμη των Αντιστοιχιών εξ ολοκλήρου. Γιατί αυτή η επιστήμη γίνεται προσιτή και κτήμα μόνο για εκείνους, που επειδή έχουν αυθεντική πίστη και εμπιστοσύνη στον έναν, αληθινό θεό, πάντοτε είναι αταλάντευτοι και δυνατοί, Τον αγαπούν σαν Πατέρα πάνω απ' όλα και τους άλλους σαν τον εαυτό τους.

Γιατί η εν λόγω Επιστήμη είναι ασφαλώς η εσωτερική γραφή και γλώσσα της ψυχής και του πνεύματος εντός της ψυχής. Όταν κάποιος έχει χάσει αυτήν τη γλώσσα, αδυνατεί να καταλάβει τη Γραφή, η δε γλώσσα της του φαίνεται παράλογη υπό το εγκόσμιο φως του που είναι άψυχο. Γιατί οι συνθήκες ζωής του πνεύματος και της ψυχής είναι εντελώς διαφορετικού είδους απ' αυτές του σώματος.

Συνεπώς και η σκέψη, η ομιλία και η γραφή του πνεύματος, έχουν τελείως διαφορετική υφή και ποιόν απ' ό,τι εδώ στον υλικό κόσμο· ως εκ τούτου αυτά που κάνει και λέει ένα πνεύμα, για ένα φυσικό άνθρωπο μπορούν να γίνουν καταληπτά μόνο διαμέσου της αρχαίας Επιστήμης των Αντιστοιχιών.

Όταν οι άνθρωποι έχουν χάσει από δικό τους φταίξιμο αυτή τη γνώση, τότε έχουν χάσει από μόνοι τους την επικοινωνία με τα πνεύματα από κάθε περιοχή και κάθε ουρανό και ως εκ τούτου αδυνατούν πια να εννοήσουν και να συλλάβουν το πνευματικό στη Γραφή. Διαβάζουν τα γραπτά λόγια με βάση τον ήχο του άψυχου γράμματος της ΑΒ που έχουν μάθει απ' έξω τυφλά. Μα δεν καταλαβαίνουν ούτε συνειδητοποιούν καν ότι το γράμμα είναι άψυχο και δεν μπορεί να δώσει ζωή σε κανέναν, ενώ μόνο το κρυμμένο εσωτερικά νόημα ζωντανεύει τα πάντα, γιατί είναι το

ίδιο ζωή.

Άμα το καταλαβαίνετε αυτό, τότε επιδιώξτε πάνω απ' όλα να ζωντανέψει και να ενεργοποιηθεί πλήρως η Βασιλεία του Θεού εντός σας. Έτσι θα βρείτε πάλι και την εν λόγω Επιστήμη των Αντιστοιχιών που διέπει τη σχέση ύλης και πνεύματος, χωρίς την οποία δεν μπορείτε να κατανοήσετε ποτέ στο βάθος της ζωντανής Αλήθειας ούτε το Μωσή ούτε οποιονδήποτε άλλον προφήτη. Και ως συνέπεια αυτού καταλήγετε υποχρεωτικά στο εσωτερικό σας να πέφτετε σε απιστία, σε κάθε είδους αμφιβολίες και σε αμαρτίες».

Μπορεί αυτός να είναι ο Θεός μας;

Από τις 7 – 10 – 23 άναψε για τα καλά η φωτιά του πολέμου μέχρις εσχάτων στη Μ. Ανατολή, που (θα) έχει συνέπειες για όλην την ανθρωπότητα. Αν και υποτίθεται ότι ο πόλεμος του IDF στρέφεται εναντίον της Χαμάς, στους 40.000 νεκρούς έως τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, Σεπτέμβριος 2024, τα περισσότερα θύματα είναι γυναίκες παιδιά και άμαχοι...

Αξιοπρόσεκτο είναι ότι μέλη της ισραηλινής κυβέρνησης αναφέρονται στους Άραβες ταυτίζοντάς τους με ζώα προς σφαγή, επικαλούμενοι μάλιστα χωρία από την Π. Διαθήκη για να εδραιώσουν τις θέσεις τους. Πώς είναι δυνατόν, αυτός ο πολιτισμένος λαός, που υπήρξε κάποτε ο «περιούσιος», να σκέφτεται και να δρα έτσι μισάνθρωπα και απάνθρωπα; Εύλογα αναρωτιέται ο καθένας τι είδους και ποια είναι αυτά τα κείμενα της Π. Διαθήκης (Π.Δ.). Όταν τη διαβάσει κάποιος χωρίς προκαταλήψεις, πράγματι επανειλημμένα πέφτει σε κραυγαλέα απάνθρωπα, αποκρουστικά σημεία, τα οποία δεν εξηγούνται επ' ουδενί με τη συμβολική Επιστήμη των Αντιστοιχιών που προαναφέρθηκε. Γι' αυτόν το λόγο αρκετοί θεολόγοι, θρησκευολόγοι και εσωτεριστές φτάνουν στο σημείο ν' απορρίπτουν εξ ολοκλήρου την Π. Διαθήκη. Για παράδειγμα ο εσωτεριστής Ρ. Πάσσιαν, στο βιβλίο του «Φως και Σκοτάδι στον Εσωτερισμό» συμπεραίνει ότι «ο Ιεχωβά είναι απλώς και μόνον ένας φθονερός, οργίλος και ευέξαπτος θεός αποκλειστικά μίας φυλής. Όχι μόνο προσβάλλεται εύκολα, αλλά και μοιράζει αυθαίρετα σαν τύραννος τα ελέη του, δίνει διαταγές να εξαλειφθούν οι εχθροί του, αφού μισεί μέχρι θανάτου κάθε μη-εβραίο, ενώ το μόνο που τον κατευνάζει είναι πολλές και αιματηρές θυσίες. Αρκεί να διαβάσει κανείς αιμοσταγή χωρία όπως Μωσή Β' 32, 25 κ. εξής· Μωσή Δ' κεφάλαια 25 και 31· Μωσή Ε' 2,25 και το 15^ο κεφ. και 20, 10 και εξής· Ωσηέ 6,21 και 8, 23-29· Κριτές 4, 21 και 5,24 – 19,22 και 20, 48· Χρονικά Β' 25, 12· Ησαΐα 34,2· Ησαΐα 63, 1-6, όπου ο «Κύριος» υμνεί τα αιματοβαμμένα ρούχα του! Επίσης Ιεζεκιήλ 5,13 και 21,14 και εξής! Ο Ησαΐας λέει στο 13,16: «Και τα παιδιά τους θα συντριβούν μπροστά στα μάτια τους, τα σπίτια τους θα λεηλατηθούν και οι γυναίκες τους θα βιαστούν»!... Και ο Ψαλμός 137, 9: «Χαρά σ' εκείνον που θ' αρπάξει τα δικά σου τα παιδάκια και θα τα συντρίψει πάνω στα βράχια»! Τέτοιες και άλλες θηριωδίες γεμάτες μίσος που γίνονται κατ' εντολή ή στο όνομα του Γιαχβέ βρίσκει κανείς διαβάζοντας την Π. Διαθήκη. Είναι φρικτό τι μας σερβίρουν σαν «άγιο» και «θεό» εδώ και 2000 χρόνια!

Η αντίληψη για τον Θεό που έφερε ο Χριστός είναι μέρα με τη νύχτα σε σχέση μ' εκείνη της Π.Δ. Ο Θεός δεν είναι ένα εκδικητικό, κυκλοθυμικό, απρόβλεπτο, τυραννικό ον που πρέπει να το εξευμενίζει ο άνθρωπος με θυσίες και να το κολακεύει. Μάλιστα στην Κ.Δ. δεν έχει καν όνομα, γιατί είναι Αγάπη και δη αιώνια Αγάπη. Και επειδή είναι το θεμέλιο της ύπαρξης κάθε όντος, μπορεί να Τον γνωρίσει και να Τον βιώσει ο καθένας ως τον κοντινό του «Πατέρα»...» .

Είναι κατάδηλο ότι τα παραπάνω χωρία δεν μπορεί να προέρχονται από τον Θεό της Αγάπης. Σήμερα πλέον δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί πού, πότε και πώς παρεισήχθει ανθρώπινη επέμβαση στα κείμενα, εσκεμμένα ή όχι, λάθη μετάφρασης κλπ.

Τι λέει αντίθετα ο Χριστός για τους εχθρούς;

Καλούμαστε επίσης να αντιμετωπίζουμε τους εχθρούς μας μόνο με αγάπη. Σε έναν απεριγράπτα βίαιο κι εγωιστικό κόσμο, αντηχούν τα φλογισμένα λόγια της Επί του Όρους ομιλίας:

«Εγώ όμως σας λέω: Αγαπάτε τους εχθρούς σας! Να ευλογείτε όσους σας καταριούνται! Να κάνετε καλό σε όσους σας μισούν! Να προσεύχεστε για κείνους που σας προσβάλλουν και σας καταδιώκουν, για ν' αποδεχθείτε παιδιά του ουράνιου Πατέρα σας! Γιατί Εκείνος κάνει τον ήλιο του να ανατέλλει πάνω στον καλό και στον κακό, και στέλνει τη βροχή σε δίκαιους και άδικους. Τι ανταμοιβή θα έχετε, αν αγαπάτε αυτούς που σας αγαπούν; Αυτό δεν το κάνουν και οι τελώνες; Αν πάλι είσαστε φιλικοί στους αδελφούς σας, τι το ιδιαίτερο κάνετε; Μήπως αυτό δεν το κάνουν και οι ειδωλολάτρες; Γι' αυτό, πρέπει να είσαστε και σ' αυτά τέλειοι όπως ο Πατέρας σας.»

Άλλωστε, ούτε στη γη ούτε στον ουρανό είναι νοητό ένα πραγματικό βασίλειο της ειρήνης χωρίς αυτή την αγγελική αρετή. Γιατί μόνο με αυτήν τη βαθιά δύναμη της αγάπης μπορεί να εξολοθρευτεί η βαθιά ρίζα του κακού. Γι' αυτό ο Χριστός στο πέμπτο αίτημα της Προσευχής του τόνισε την αγάπη για τους εχθρούς με τα λόγια: «Συγχώρησέ μας το φταίξιμό μας, όπως κι εμείς συγχωρούμε εκείνους που μας έφταιξαν». Στη νέα αποκάλυψη μαθαίνουμε τους λόγους για τους οποίους ειδικά η υπομονή και η ηπιότητα απέναντι στους εχθρούς φέρνει καρπούς ειρήνης.

Η εκδίκηση

Επίσης, τα ακόλουθα λόγια του «Μεγάλου Ευαγγελίου» δίνουν πολλές πληροφορίες για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους εχθρούς μας:

«Όποιος πιστεύει ότι απαλλάχθηκε από τον εχθρό του, επειδή σκότωσε το σώμα του, είναι δέκα φορές τυφλός. Γιατί με αυτό που έκανε, έχει τώρα όχι έναν αδύναμο εχθρό, που μπορούσε να τον βλέπει, αλλά χίλιους αόρατους, που θα τον καταδιώκουν νύχτα-μέρα βλάπτοντας το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα του.»

Παρατηρήστε τους πολέμους, όπου συχνά σκοτώνονται πολλές χιλιάδες. Ο νικητής πιστεύει ότι έχει απαλλαγεί από τους εχθρούς του, αφού τους εξολόθρευσε σωματικά. Όμως, πόσο μεγάλο λάθος κάνει! Για πολλά χρόνια, οι ψυχές και τα πνεύματα των σκοτωμένων καταστρέφουν, εξαιτίας της άμεσης επίδρασης που ασκούν στις καιρικές συνθήκες της γης, τις εσοδείες όλων των ειδών και με αυτό προξενούν ανατιμήσεις των τροφίμων. Αυτό φέρνει πείνα, που συνοδεύεται από διάφορες θανατηφόρες επιδημίες, από τις οποίες πεθαίνουν σε μικρό διάστημα περισσότεροι άνθρωποι από όσους σκότωσε ο πόλεμος. Ο κυβερνήτης, που έτσι χάνει ισχύ, είναι αναγκασμένος, προκειμένου να διατηρήσει την εξουσία, να πάρει ακριβούς μισθοφόρους, οπότε η χώρα του χρεώνεται. Ο λαός που πιέζεται από τη μεγάλη δυστυχία, σύντομα θα εξεγερθεί εναντίον του. Οι εξωτερικοί εχθροί πάλι δεν θ' αφήσουν αυτή την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη, παρά θα κινηθούν εναντίον του. Κι εκείνος, ο τιμημένος νικητής, δεν θα στεφανωθεί πια ως νικητής στον αγώνα, αλλά θα απελπιστεί και θα συντρίβει ψυχικά. Βλέπεις, αυτά είναι όλα αποτελέσματα του

φόνου των εχθρών!

Γι' αυτό, είναι πανάρχαιος κανόνας, όταν κάποιος πεθαίνει σωματικά, όλοι οι κοντινοί του να συμφιλιώνονται μαζί του και να του ζητούν την ευλογία του. Γιατί αν πεθάνει όντας εχθρός κάποιου, τότε αλίμονο σ' εκείνον τον αντίπαλο που μένει στη ζωή. Διότι, πρώτον η απελευθερωμένη ψυχή θα τον βασανίζει με τύψεις, και δεύτερον θα κατευθύνει όλες τις γήινες συνθήκες του έτσι, ώστε αυτός να μην μπορεί πια εύκολα να δει προκοπή.

Όμως, ο Κύριος τα επιτρέπει όλα αυτά, για να βρουν οι ψυχές που βλάφτηκαν την ικανοποίηση που ζητούν. Ακόμη, γιατί είναι καλύτερο για τον επιζώντα να τιμωρηθεί στον υλικό κόσμο για τις υπερφίαλες πράξεις του από το να πέσει μετά το σωματικό του θάνατο στα χέρια εχθρικών πνευμάτων, τα οποία ασφαλώς δεν θα του φερθούν καθόλου φιλικά, επειδή εκείνος ακόμη είναι εντελώς άπειρος στον άλλο κόσμο.

Γι' αυτό, είναι εντελώς απαραίτητο να έχει κανείς σ' αυτήν τη ζωή αγάπη και φιλία και να προτιμά να κάνει καλό αντί για κακό στον εχθρό του και να ευλογεί εκείνον που τον καταριέται. Γιατί δεν μπορεί κανείς να ξέρει πότε ο Κύριος θα τον πάρει από αυτόν τον κόσμο!

Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

«Ξέρουμε πως ο άνθρωπος δεν σώζεται μόνο επειδή τηρεί ό,τι του επιβάλλει ο νόμος. Αυτό γίνεται μόνο με την πίστη στον Ιησού Χριστό. Γι' αυτό κι εμείς πιστέψαμε στον Ιησού Χριστό, ώστε να δικαιωθούμε χάρη στην πίστη μας κι όχι επειδή τηρούμε το νόμο. Γιατί με τα έργα του νόμου δεν θα σωθεί κανένας άνθρωπος». (Προς Γαλάτες 2,16)

«Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» 1/62-64 Συζητήσεις για τη φύση του Μεσσία

*...Είχε διατυπωθεί επανειλημμένα η άποψη ότι ο Μεσσίας ήρθε στον κόσμο προκειμένου «να βάλει με πύρινο ξίφος τα πράγματα στη θέση τους», και μάλιστα από πολιτική άποψη, ελευθερώνοντας δηλαδή το λαό από την «πληγή» της ρωμαϊκής κυριαρχίας, και από θρησκευτική άποψη, τιμωρώντας τους «βέβηλους του ιερού του Θεού» δηλαδή τους ιερείς του Ναού της Ιερουσαλήμ. Την άποψη αυτή επανέλαβε τώρα και ο **Γιαϊρούθ** στον **Κύριο** και Εκείνος τον διόρθωσε λέγοντας τα εξής: (1/62 [4] «Μολονότι εσείς υπερτερείτε των Ιουδαίων ως προς την πίστη, παρ' όλ' αυτά έχετε κοινή με αυτούς μια εντελώς εσφαλμένη ιδέα για τον Μεσσία και το βασίλειό Του.*

[5] Ασφαλώς ο Μεσσίας θα ιδρύσει ένα νέο βασίλειο πάνω στη Γη, όμως - πρόσεξε καλά! - δεν πρόκειται για ένα υλικό βασίλειο με στέμμα και σκήπτρο παρά για ένα **ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΣΩΣΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΘΑ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ΑΠΟΛΥΤΑ Η ΑΓΑΠΗ.**

[6] Ο κόσμος θα κληθεί να έλθει σε αυτό το βασίλειο. Αν ανταποκριθεί σ' αυτό το κάλεσμα, ανταμοιβή του θα είναι η αιώνια ζωή. Εάν όμως δεν ανταποκριθεί στο κάλεσμα, θα εξακολουθήσει βέβαια προσωρινά να υπάρχει, αλλά τελικά θα βρει αιώνιο θάνατο!

[7] Ο Μεσσίας ως Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε σήμερα για να περάσει από κρίση αυτόν τον κόσμο παρά μονάχα για να καλέσει όλους εκείνους που τώρα πορεύονται στη σκοτεινιά του θανάτου να έρθουν στο βασίλειο της αγάπης, του

φωτός και της αλήθειας!

[8] Δεν ήρθε σ' αυτόν τον κόσμο για να ξανακερδίσει και να σας δώσει πίσω όσα είχαν χάσει από τους άπιστους οι πατέρες σας κι οι βασιλείς σας, παρά μονάχα για να σας επιστρέψει αυτό που είχε χάσει ο Αδάμ και εξ αιτίας του κι όλοι οι άνθρωποι που έζησαν ποτέ και που θα ζήσουν πάνω στη Γη!

[9] Μέχρι τώρα, ούτε μία ψυχή που εγκατέλειψε το σώμα της δεν έχει απομακρυνθεί ακόμα από τη Γη. Αρχίζοντας από τον Αδάμ, υπάρχουν αναρίθμητες ψυχές που μέχρι αυτήν την ώρα λιώνουν ακόμη όλες τους μέσα στη νύχτα της Γης. Τώρα όμως θα αρχίσουν να ελευθερώνονται! Και όταν αναληφθώ, θα ανοίξω για όλους το δρόμο που οδηγεί από τη Γη στον ουρανό κι εκείνοι ακολουθώντας αυτόν το δρόμο θα φθάσουν στην αιώνια ζωή!

[10] Βλέπεις, ετούτο είναι το έργο που πρέπει να φέρει σε πέρας ο Μεσσίας και τίποτε άλλο εκτός από αυτό!»

Στο κεφάλαιο 1/67 του ΜΕΙ ο αρχιερέας Ιωναήλ διδάσκει στον θεραπευμένο σχετικά με τη θεία τάξη και τη δύναμη του Σατανά πριν και μετά την εμφάνιση του Μεσσία: (1/67[3]) «Πρέπει να αναλογιστείς λοιπόν ότι ο Κύριος παλιότερα επέτρεπε στον Σατανά να δρα με τον ένα ή τον άλλον τρόπο. Διότι έπρεπε να δοθεί στο πρωτόπλαστο πνεύμα (τον Εωσφόρο) ένα μεγάλο χρονικό διάστημα για να δοκιμαστεί ως προς την ελευθερία του, αφού δεν ήταν μόνο το πρώτο από τα πνεύματα που δημιουργήθηκαν, αλλά και το πιο μεγάλο.

[4] Όμως τώρα ο χρόνος αυτός έχει περάσει και θα τοποθετηθούν πλέον πολύ σφιχτά δεσμά στον άρχοντα της νύχτας, που δεν θα μπορεί πια να κινείται τόσο ελεύθερα όσο μέχρι σήμερα.

[5] Ο λόγος είναι ότι έτσι, εφ' όσον μέσα μας βασιλεύει η σωστή αγάπη, θα μπορούμε να κινούμαστε πιο άνετα πάνω στη Γη από παλιότερα, όταν επικρατούσε ο σκληρός ζυγός του νόμου.

[6] Από τον Αδάμ μέχρι τη γενιά μας κυριαρχούσε ο νόμος της σοφίας και χρειαζόταν πολλή σοφία, καθώς και η πιο ισχυρή και ακλόνητη θέληση για να εκπληρώσει κανείς μέσα του αυτόν το νόμο.

[7] Ο Θεός όμως είδε πως οι άνθρωποι δεν μπορούσαν πια να εκπληρώσουν το νόμο της σοφίας και γι' αυτό ήρθε ο ίδιος στον κόσμο για να τους δώσει έναν νέο νόμο της αγάπης που θα μπορούσαν να τον εκπληρώσουν πιο εύκολα. Γιατί ο Ιεχωβά στο πλαίσιο του νόμου της σοφίας δεν άφηνε παρά μόνο το φως του να λάμπει ανάμεσα στους ανθρώπους, το οποίο όμως δεν ήταν Εκείνος ο ίδιος αλλά απλώς εκπορευόταν από Εκείνον προς τους ανθρώπους, ακριβώς όπως και οι άνθρωποι έχουν εκπορευθεί από Εκείνον, χωρίς ωστόσο να είναι εκείνοι ο ίδιος ο Ιεχωβά. Μέσα στην αγάπη όμως και με τη βοήθειά της ο Ιεχωβά έρχεται ο ίδιος στον άνθρωπο και ενοικεί αληθινά πνευματικά μέσα του κάνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τον άνθρωπο, που είναι δημιούργημα, απόλυτα όμοιο σε όλα με τον ίδιο. Τότε ο Σατανάς δεν έχει πλέον τη δυνατότητα να αγγίξει με την πονηριά του τον άνθρωπο που είναι τόσο καλά εξοπλισμένος. Διότι το πνεύμα του Ιεχωβά μέσα στον άνθρωπο διαβλέπει ανά πάσα στιγμή την πονηριά του Σατανά, όσο καλά κι αν την κρατάει κρυμμένη, και έχει πάντα υπεραρκετή δύναμη για να διαλύσει την πλήρη αδυναμία του Σατανά.

[8] Ο προφήτης Ηλίας παραλλήλισε αυτήν την κατάσταση των ανθρώπων όπου ο Ιεχωβά έρχεται σ' αυτούς άμεσα, μέσα στην αγάπη, με το απαλό σφύριγμα του ανέμου καθώς περνάει μπροστά από μια σπηλιά. Αντίθετα όμως, ο Ιεχωβά δεν

βρίσκεται μέσα στη μεγάλη καταιγίδα και στη φωτιά!

[9] Επομένως το απαλό σφύριγμα του ανέμου είναι η αγάπη των ανθρώπων για τον Θεό και τους συνανθρώπους τους, μέσα στην οποία υπάρχει ο ίδιος ο Ιεχωβά, ενώ Εκείνος δεν βρίσκεται μέσα στην καταιγίδα της σοφίας και το πύρινο ξίφος του νόμου!»

Στο **ΌΡΟΣ ΤΩΝ ΕΛΑΙΩΝ (ΣΤΟ ΧΑΝΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ)**, από το Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη (7,51), ο Κύριος εκθέτει τις επανειλημμένες παραινέσεις, νουθεσίες και προειδοποιήσεις που απήθυνε στους Ισραηλίτες κάθε φορά που απομακρύνονταν από τον Θεό:

[10] Οπωσδήποτε δεν έλειψαν ποτέ οι προειδοποιήσεις, οι νουθεσίες, και κατά καιρούς οι σοβαρές δοκιμασίες που δυστυχώς έπεφταν πια σε εντελώς άγονο έδαφος. Με τον καιρό όλος ο λαός μαζί με τους βασιλείς και τους ιερείς του ξέχασε σχεδόν παντελώς τον θεό και ζούσε αποκλειστικά στη μέθη του κόσμου. Ο Θεός έστειλε πάλι προφήτες για να τον προειδοποιήσουν αυστηρά με την απειλή ότι θα επιτρέψει σε έναν εχθρό να εισβάλει στη χώρα. Τους είπαν ότι ο ισχυρός αυτός εχθρός θα υποδουλώσει όλους τους Ιουδαίους, θα συλλάβει αιχμαλώτους τους βασιλείς τους και θα πάρει ομήρους τις γυναίκες και τα ζώα τους, θα αρπάξει μεγάλο μέρος από το χρυσάφι, το ασήμι, τις πολύτιμες πέτρες και τα μαργαριτάρια τους και ο λαός θα μείνει σκλάβος για πάντα. Με λίγες λέξεις, εξήγησαν με κατανοητά, ξεκάθαρα λόγια στους Ιουδαίους τι θα πάθαιναν εάν δεν εγκατέλειπαν τους ανθρώπινους κανόνες τους και την κοσμικότητά τους. Όμως όλα αυτά εις μάτην. Έτσι η πρόρρηση επαληθεύτηκε καθώς εισέβαλαν οι Ρωμαίοι, κατέκτησαν τη χώρα και έκαναν ό,τι είχε προφητευθεί. [11] Με αυτόν τον τρόπο οι Ιουδαίοι απέκτησαν υπεραρκετούς κοσμικούς νόμους στη χώρα τους και ήταν αναγκασμένοι να τους τηρούν επί ποινή θανάτου. Κατά διαστήματα όσο στο ναό βρίσκονταν θεοσεβείς ιερείς, αυτός επέστρεφε πάλι στο Θεό, τούτο όμως δεν κρατούσε για πολύ. Έτσι εδώ και τριάντα χρόνια, έχει καταντήσει ένα πραγματικό άντρο ληστών και δολοφόνων, ώστε τώρα βρίσκεται σε πολύ χειρότερη κατάσταση από οποιονδήποτε ειδωλολατρικό ναό στο παρελθόν και στο παρόν.

[12] Και παρόλο που τώρα Εγώ, ο Ίδιος ο Κύριος επενδυμένος με σάρκα, διδάσκω στο ναό κάνοντας τα πιο εξόφθαλμα θαύματα και αποκαλύπτω την αλήθεια σε όλο τον λαό, συμπεριλαμβανομένων των Ιουδαίων του ναού, ωστόσο ούτε αυτό ωφελεί καθόλου. Απεναντίας οι Φαρισαίοι έχουν εκτραχηλιστεί ακόμη περισσότερο από κάθε άλλη φορά με τις απάτες και τα ψέματά τους και συνάμα αναζητούν συνεχώς τρόπο να Με βγάλουν από τη μέση. Μάλιστα θα τους επιτραπεί να το πετύχουν έτσι ώστε τα κακουργήματά τους να ξεπεράσουν τα όρια που τους έχουν οριστεί. Τότε όμως θα τους βρει η τρομερή τιμωρία που είδατε στη δεύτερη οπτασία και αυτό θα είναι το τέλος των Ιουδαίων. Κατόπιν θα σκορπίσουν σαν τα άχυρα σε όλα τα πέρατα της οικουμένης. Το δε όνομά τους που ως τώρα ήταν φημισμένο σε όλο τον κόσμο, θα είναι αντικείμενο καταφρόνιας.

[13] Εάν είχαν αναγνωρίσει τη μεγάλη χάρη που τους δίνεται αυτήν την εποχή, θα είχαν γίνει οπωσδήποτε ο πρώτος λαός στο σύμπαν. Μα επειδή δεν θέλησαν να αναγνωρίσουν ότι ζουν αυτήν τη σπουδαιότερη εποχή όλων των εποχών, γι' αυτό από την ώρα που θα τους βρει η μεγάλη τιμωρία θα γίνουν ο πιο τελευταίος λαός στη Γη. Σκορπισμένοι σε όλα τα έθνη της υφηλίου θα είναι υποχρεωμένοι να αναζητούν την τροφή τους όπως τα πουλιά στον αέρα υποφέροντας διαφόρων μορφών διωγμούς και θα είναι παντού πολίτες β' κατηγορίας.

[14] Στα μεταγενέστερα χρόνια θα υπάρξουν αρκετοί που θα συσσωρεύουν σωρούς από το Μαμμωνά, μα παρ' όλα αυτά δεν θα μπορούν να αγοράσουν πουθενά

στη Γη ούτε κράτος ούτε κυβέρνηση. Και θα μείνουν έτσι μέχρι να έρθουν τα τέλη των καιρών αυτής της Γης για να αποτελούν μαρτυρία γι' αυτήν την προφητεία Μου.»

Σ.τ.σ.: Ασφαλώς αυτή η τελευταία διαβεβαίωση αντιφάσκει με τη σύγχρονη δημιουργία ενός κράτους από / για τους Ισραηλινούς. Μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε για τους λόγους αυτής της αντίφασης. Ίσως ο Θεός δείχνει εδώ γι' άλλη μια φορά το έλεος του δίνοντας στους Εβραίους μία τελευταία ευκαιρία, είτε για να σωθούν πνευματικά είτε για να συνθλιβούν οριστικά ακριβώς επειδή βρισκόμαστε στην έσχατη εποχή!...

Οι διατάξεις των Ιουδαίων σε αντίθεση με τις διατάξεις του Μωυσή

[12] **Εγώ** είπα: «Εσείς όμως θεωρείτε πολλά πράγματα εγκλήματα που ούτε Εγώ ούτε ο Θεός τα θεωρούμε ως τέτοια. Γιατί η καρδιά σας είναι σκληρή και βλέπετε σαν εγκλήματα πολλά για τα οποία ο Μωυσής δεν έδωσε κανέναν νόμο. Πρόκειται για δικούς σας νόμους, κι αυτοί δεν κάνουν κανέναν άνθρωπο εγκληματία στα δικά Μου μάτια! Γιατί οι νόμοι σας είναι αμαρτήματα ενάντια στους νόμους του Μωυσή. Πώς λοιπόν μπορεί να είναι ένας άνθρωπος εγκληματίας επειδή παραβαίνει τους νόμους σας, τη στιγμή που τηρεί τους νόμους του Μωυσή; Σας λέω ότι είσαστε όλοι σας ύπουλοι και γεμάτοι πονηριά!»

[13] Ο **Ιουδαίος** είπε: «Μα πώς είναι δυνατόν; Ο Μωυσής μας έδωσε το δικαίωμα να εκδίδουμε νόμους για ειδικές περιπτώσεις και επομένως οι νόμοι που διατυπώνουμε με πολλή περίσκεψη είναι το ίδιο καλοί με τους νόμους του Μωυσή! Άρα, όποιος δεν τους τηρεί δεν είναι εξίσου εγκληματίας με εκείνον που παραβαίνει άμεσα τους νόμους του Μωυσή;»

[14] **Εγώ** είπα: «Για σας είναι, για Μένα όμως όχι! Ο Μωυσής έδωσε εντολή να αγαπάτε και να τιμάτε τους γονείς σας, εσείς όμως λέτε, και οι ιερείς το επιτάσσουν μάλιστα: “σωστότερα πράττει όποιος προσφέρει αντί γι' αυτό θυσία στο Ναό, γιατί έτσι απαλλάσσεται με εξαγορά από το νόμο αυτόν”. Αν όμως έρθει σ' εσάς κάποιος και σας πει: “είσαστε αρνητές του Θεού και παλιοαπατεώνες, αφού καταργείτε από την απληστία σας τον Μωσαϊκό Νόμο και τον αντικαθιστάτε με έναν άλλον ταλαιπωρώντας έτσι τους φτωχούς ανθρώπους!” - γιατί αυτό ήταν, βλέπεις, το αδίκημα του ανθρώπου εκείνου κι εσείς τον παραδώσατε μπροστά στην πόρτα σας στους δικαστές - πες Μου λοιπόν, άξιζε να τα πάθει αυτά ο άνθρωπος εκείνος ή μήπως εσείς είσαστε πολύ μεγαλύτεροι εγκληματίες από εκείνον, σε βάρος του Μωυσή;»

Για το μέλλον της διδασκαλίας του και των Ιουδαίων λέει σ' άλλο σημείο ο Κύριος: «Θα βρω τρόπους να διατηρήσω τη διδασκαλία Μου πάναγνη έως τα τέλη των καιρών. Μα αλίμονο στην εποχή εκείνη που θα 'ναι γεμάτη αντίχριστους. Δεν πρόκειται να τους επιτραπεί να Με βεβηλώνουν για πολύ περισσότερο χρόνο απ' όσο Με βεβηλώνουν οι Ιουδαίοι από την εποχή του Μωυσή μέχρι σήμερα. Θα τους τιμωρήσω με μία θεία δίκη, που θα είναι χειρότερη από εκείνη της εποχής του Νώε, των Σοδόμων και άλλων πόλεων και λαών μέχρι σήμερα.

Πάντως Εγώ θα παραμείνω δίπλα στους δικούς Μου ανθρώπους έως τα τέλη των καιρών και μάλιστα θα τους επισκέπτομαι με διάφορους τρόπους πότε εδώ και

πότε εκεί. Θα τους διδάσκω Εγώ ο Ίδιος για όλα τα πράγματα, γιατί θα έρχομαι σαν τον κεραυνό που από την ανατολή έως τη δύση φωτίζει και απαυγάζει όλα όσα ήταν στο σκότος και στο ζόφο στη Γη.

Το αστραφτερό φως αυτού του κεραυνού θα εξοντώσει τους αντιμάχους Μου, όπως το Φως της φυσικής αστραπής σκοτώνει τα καβούρια όταν πέφτει πάνω τους. Αυτό το φαινόμενο απεικονίζει συμβολικά μία αντιστοιχία μ' εκείνους τους ανθρώπους που αποφεύγουν να προοδεύσουν υπό το φως Μου και λαχταρούν μονίμως τα περασμένα, όπως οι Ισραηλίτες λαχταρούσαν να επιστρέφουν στις χύτρες τις γεμάτες με κρέατα, που απολάμβαναν στη θεοσκότεινη Αίγυπτο. Γι' αυτό και κάβουρας, ο οποίος είναι κυρίως ενδημικός στην Αίγυπτο, έχει επίσης αυτήν την ιδιότητα να ψάχνει συνήθως για τροφή στο σκοτεινό βούρκο. Και ακόμη και εάν από καιρό σε καιρό σέρνεται για να βγει στο φως, γυρνάει πάλι αμέσως προς τα πίσω αναζητώντας πάλι το κατασκότεινο βούρκο του.

Πες Μου λοιπόν εσύ, οι σημερινοί Ιουδαίοι στη Γη της Επαγγελίας, δεν μοιάζουν σε όλα με εκείνους τους Ισραηλίτες που ελευθέρωσε ο Μωσής από την Αίγυπτο; Και εκείνοι, αντί να προχωρήσουν στην έρημο για να φτάσουν στη Γη της Επαγγελίας, μαράζωναν από τον καημό λαχταρώντας τα κρέατα που έτρωγαν στην Αίγυπτο και έβριζαν το Μωσή για την ώρα και τη στιγμή που τους πήρε από τη χώρα αυτήν, όπου περνούσαν ζωή χαρισάμενη. Δεν μοιάζουν αυτού του είδους οι άνθρωποι με αυτά τα άσχημα ζώα που ζουν χωμένα στο βούρκο, δεν μπορούν ν' αντέξουν το φως της αστραπής και για να βρουν τροφή πάνε προς τα πίσω πάντα αντί προς τα μπρος;

Γι' αυτό το λόγο κι Εγώ έχω προνοήσει για την έσχατη καταδίκη τους και έχω ορίσει στο Τέλος να χάσουν όλοι τη ζωή τους από τη φωτιά και το φως του κεραυνού Μου.

Και έτσι θα εκπληρωθεί αυτό που είχα πει κάποτε, ότι στο Τέλος θα καθαρίσω με τη φωτιά τη Γη από τις ακαθαρσίες της.

Επομένως θεωρώ ότι σου εξήγησα με το παραπάνω για ποιο λόγο θα πάρω το Φως από τους Ιουδαίους και θα το δώσω στους εθνικούς.

Βέβαια οι Ιουδαίοι θα συνεχίσουν να υπάρχουν απομονωμένοι ζώντας διασκορπισμένοι ανάμεσα στους εθνικούς, κατώτεροι απ' όλους τους λαούς της Γης. Θα προσμένουν ακόμη ένα μεσσία, ο οποίος όμως δεν θα έρθει, γι' αυτό θα μοιάζουν πάντα με ζώα όπως είναι οι σκύλοι και οι χοίροι' γιατί ο σκύλος γυρνάει πάντα πίσω στην τροφή που έκανε εμετό και το γουρούνι στο βάλτο όπου κυλίστηκε για να πλυθεί και μαγαρίστηκε.

Και το τριπλό κάλυμμα στο πρόσωπο του Μωσή θα σκεπάζει τα μάτια τους, γιατί δεν αντέχουν το αστραφτερό Φως των Ουρανών και ως εκ τούτου δεν πρόκειται να καταλάβουν ούτε να συλλάβουν ποτέ το εσωτερικό νόημα από τις γραφές του Μωσή και των προφητών» (ΜΕΙ 10, 188)

Τα χαμένα βιβλία του Μωσή

Στο ΜΕΙ 6, 216 ένας Ρωμαίος μαθητής του Ιησού μιλάει με Φαρισαίους:

«Όπως γνωρίζω πολύ καλά, ήδη από την εποχή του Σαμουήλ ήσασταν περισσότερο εχθροί παρά φίλοι του Θεού και του λαού. Γι' αυτό, χωρίς να φοβόσαστε ούτε τον Έναν ούτε τον άλλον, από τότε μέχρι σήμερα κρατάτε κρυφά τα δύο πολύ σημαντικά βιβλία και το παράρτημα με τις προφητείες όπου περιγράφονται ως την τελευταία λεπτομέρεια, η ασυνειδησία σας και το τέλος σας.

Αλλά, όταν σας κατακτήσαμε εμείς οι Ρωμαίοι, αναγκαστήκατε να μας παραδώσετε όλα ανεξαιρέτως τα βιβλία σας, για να δούμε το περιεχόμενό τους και να

τα αντιγράψουμε, γι' αυτό ξέρουμε ότι ο Μωυσής είχε γράψει περισσότερα βιβλία.

[7] Στο έκτο βιβλίο, έδινε ακριβείς πληροφορίες για τη φυσική δημιουργία της Γης και περιέγραφε την εξέλιξη της απαρχής κόσμου μέχρι τη δική του εποχή και από τότε μέχρι το τέλος της, με προφητικά λόγια.

Στο ίδιο βιβλίο περιέγραψε επίσης τον έναστρο ουρανό, αυτόν τον Ήλιο, τη Σελήνη και τις κινήσεις της, όπως και όλους τους άλλους πλανήτες, τη σύσταση, τη μορφή και τις κινήσεις τους. Εκτός αυτού περιέγραψε τους κομήτες, τις εκλείψεις του Ήλιου και της Σελήνης και έδειξε πώς μπορούν να υπολογιστούν αμφοτέρως με ακρίβεια εκ των προτέρων. Τέλος, έδειξε επίσης τι είναι οι απλανείς αστέρες, τα μεγέθη και τις τεράστιες αποστάσεις τους. Κλείνοντας αυτό το σημαντικό βιβλίο, έγραψε πως ο λαός πρέπει να τα διδαχθεί όλα αυτά, ούτως ώστε να γνωρίζει όλη την αλήθεια για τον Ουρανό και τη Γη και να μην παρασυρθεί στις πλάνες των ειδωλολατρών.

[8] Μα εσείς οι ιερείς μετά από λίγο καιρό είχατε τη δική σας άποψη για το θέμα, επειδή ξέρατε ότι ο αδαής λαός φοβάται πάντα τα ασυνήθιστα φαινόμενα στον ουρανό. Γι' αυτό κρατήσατε το βιβλίο μυστικό, για να μπορείτε να φοβίζετε τον κόσμο, ώστε να κάνει μεγαλύτερες θυσίες και να νομίζει ότι εσείς διώξατε το σκοτάδι μετά από μία έκλειψη.

[9] Το έβδομο βιβλίο περιείχε την πραγματική δημιουργία του ανθρώπου και την πνευματική του εξέλιξη, υπό την διαρκή επιρροή του θεϊκού Πνεύματος. Με απλά λόγια για να τα καταλαβαίνει ο καθένας, εξηγούσε τη Γένεση του Μωυσή και έκανε εκτεταμένη αναφορά στα βιβλία των πατριαρχών Κενάν, Ενώχ και Λαμέχ, ερμηνεύοντάς τα παράλληλα.

Συν τοις άλλοις αφηγιόταν τους πολέμους του Ιεχωβά ή την αληθινή ιστορία των λαών που κατοικούσαν στα πεδινά της Γης. Στο τέλος, προειδοποιούσε με αυστηρά, απειλητικά λόγια τους δασκάλους του λαού ότι όφειλαν να του διδάσκουν σωστά όλα αυτά τα πράγματα.

Επιπλέον, έθετε ως όρο, να μην επιτρέπεται σε κανέναν να παντρευτεί ή να αναλάβει ένα αξίωμα, εάν δεν είχε κάνει πρώτα κτήμα του το περιεχόμενο αυτού του βιβλίου.

[10] Αλλά και αυτή την προειδοποίηση την γράψατε στα παλιά σας τα παπούτσια και είπατε: "Για το λαό είναι καλύτερα να έχει άγνοια σχετικά με αυτά τα πράγματα. Γιατί εάν τον μνησούμε σε όλα αυτά, σε λίγο δεν θα χρειάζεται πια ιερείς, οπότε και αυτοί θα αναγκαστούν να δουλέψουν με τα χέρια τους για το ψωμί τους". Φυσικά μια τέτοια σκέψη ήταν πολύ χαζή, καθόσον ο Μωυσής είχε ορίσει επί τούτου ότι η φυλή του Λευί θα λάμβανε τη δεκάτη για να συντηρηθεί.

[11] Το παράρτημα του έβδομου βιβλίου αποτελεί σχεδόν αυτοτελές βιβλίο και είναι καθαρά προφητικού χαρακτήρα. Μεταξύ άλλων δείχνει φανερά πως ιερατείο, κριτές και βασιλείς θα πήγαιναν πάντα ενάντια στον Θεό και Αυτός θα τους τιμωρούσε επανειλημμένα.

[12] Επίσης, περιγράφει το μεγάλο Μεσσία, πώς θα έρθει στον κόσμο, τη ζωή Του, τις πράξεις Του, τη διδασκαλία Του και πώς θα διώκεται από το ιερατείο, που θα Τον μισεί.

Έπειτα, έρχεται ο αφανισμός των Ιουδαίων, ακολουθεί η Εκκλησία του Μεσσία, που θα διώκεται για πολύ καιρό από τον αντί-μεσσία, ύστερα έρχεται και το δικό της τέλος που θα το διαδεχθεί η δόξα των αγνών παιδιών του Θεού επί γης.

Στις τελευταίες σειρές, υπάρχει πάλι μια εντολή σε οξύτατους τόνους που ορίζει ότι πρέπει να είναι μονίμως γνωστό στο λαό αυτό το παράρτημα. Το κάνατε εσείς αυτό ποτέ;

[13] Ήδη, από την εποχή των προφητών, δεν λέγατε τίποτα στον λαό γι' αυτά

και έτσι ο Ησαΐας, βασιζόμενος στον Μωυσή, τα επανέλαβε στο δέκατο κεφάλαιο, που υπήρξε το αντικείμενο της πρώτης μου ερώτησης.

Ως συνέπεια όλοι οι προφήτες, ιδίως δε οι τέσσερις μεγαλύτεροι, χρειάστηκε να πουν πάλι τα ίδια που αναφέρονταν στο παράρτημα του Μωυσή, γιατί εσείς για τους γνωστούς σας λόγους τα κρύβατε από τον λαό.

Ο παλαιός και ο νέος Λόγος του Θεού

Ο Αχάμπ που σκέφτεται να τηρεί από δω και πέρα αποκλειστικά τη διδασκαλία του Κυρίου λέει στο ΜΕΙ 1, 198:

«Πιστεύω, Κύριε, στο μέλλον αυτός που θα διδάσκεται το Λόγο Σου για την Ουράνια Βασιλεία μέσα στην καρδιά του, θα πρέπει να απορρίψει τελείως τις βρωμερές σαβούρες και τις σάπιες, αρρωστημένες παλιατζούρες των Φαρισαίων και να βάλει τη διδασκαλία Σου σ' ένα εντελώς καινούργιο υπόβαθρο. Γιατί η δική Σου η διδασκαλία είναι σοφή και δίκαιη και ως εκ τούτου εντελώς αντίθετη μ' εκείνη των Φαρισαίων.

Βέβαια ξέρω ότι ο Μωυσής και όλοι οι άλλοι προφήτες προφήτευσαν εμπνευσμένοι από το Πνεύμα Σου, μα πόσο έχουν παραμορφωθεί σήμερα! Και αφού τώρα είσαι Εσύ εδώ, να μας αποκαλύψεις την άγια βούλησή Σου, τι θέλουμε τότε με τον ακάθαρτο και κουτσορευμένο Μωυσή και μ' όλους τους άλλους προφήτες;! [10] «Όποιος έχει μέσα στην καρδιά του τη διδασκαλία Σου για το ουράνιο βασίλειο, δεν χρειάζεται πια ούτε Μωυσή ούτε προφήτες!» *Ο Κύριος του απαντά:*

1/199 [11] «Έχεις απόλυτο δίκιο ως προς αυτό, εκτός από μία μικρή λεπτομέρεια, ότι δηλαδή παρ' όλ' αυτά ένας αληθινός γνώστης της Γραφής, συγκεκριμένα κάποιος που έχει διδαχθεί πώς θα φθάσει στο ουράνιο βασίλειο, πρέπει να είναι σαν έναν σοφό οικογενειάρχη που προσφέρει στους καλεσμένους του και νέα και παλιά πράγματα από τον οικογενειακό του θησαυρό κι από τις προμήθειές του (κατά Ματθαίον 13, 52). Ή μήπως πρέπει να πετάμε το παλιό, καλό κρασί μόλις γεμίσουμε τα ασκιά μας με καινούργιο ή το παλιό σιτάρι αμέσως μόλις φέρουμε στην αποθήκη μας το καινούργιο; Για το λόγο αυτόν, ένας σωστός γνώστης της Γραφής πρέπει να γνωρίζει την Παλαιά το ίδιο καλά με την Καινή και να πράττει ανάλογα.»

[12] Ο Αχάμπ είπε: «Αυτό αφορά όμως μόνο όσα είπαν ο Μωυσής κι οι προφήτες κι όχι τους νόμους του κράτους, που εν μέρει ασφαλώς έχουν παραποιηθεί σοβαρά, ούτε τις κενές εντολές της θείας λατρείας που τώρα πια δεν μπορούν να εφαρμοστούν, αφού ούτως ή άλλως το κράτος μάς επιβάλλει να τηρούμε τη νομοθεσία των Ρωμαίων!»

[13] Εγώ απάντησα: «Εννοείται. Θα βρεις βέβαια γραμμένο τι πρέπει να παραλειφθεί από τον παλιό Νόμο εξαιτίας της αληθινής αγάπης για το συνάνθρωπο. Εδώ βρίσκονται όμως οι δυο φίλοι Μου από τη Σιχάρ που ήταν μπροστά στην εκτενή Επί του Όρους Ομιλία Μου, που πραγματεύεται όλα αυτά τα ζητήματα.» Ο Αχάμπ έδειξε ικανοποίηση μετά από αυτά.

ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ*

Εβραίοι και Άραβες, αν και αμφότεροι απόγονοι του Αβραάμ, ερίζουν εδώ και αιώνες για την κληρονομιά και μάλιστα είναι πρόθυμοι να το πάνε μέχρι εσχάτων, βάζοντας φωτιά σ' όλον τον κόσμο. Για να καταλάβουμε καλύτερα πώς προέκυψε αυτή η διχόνοια μεταξύ ετεροθαλών αδερφών, πρέπει να κάνουμε μία περιληπτική αναφορά στις αρχές αυτής της ιστορίας.

Με βάση τα συμπεράσματα της ιστορίας των θρησκειών και της γλωσσολογίας, μετά τον κατακλυσμό, από τους γιους του Νάε, προέκυψαν οι τρεις μεγάλες οικογένειες της ανθρωπότητας. Συγκεκριμένα από το Σημ, οι Σημίτες, (στους οποίους ανήκουν οι Εβραίοι ΚΑΙ οι Άραβες), από το Χαμ οι Χαμίτες (στους οποίους ανήκουν οι Χαναανίτες, οι αρχικοί κάτοικοι της Αιγύπτου και οι Φοίνικες) και τέλος οι απόγονοι του Ιαφέθ (από τους οποίους προήλθαν και οι Ινδοευρωπαίοι).

Ο σημίτης Αβραάμ ως γνωστόν, έκανε πρώτα τον Ισμαήλ με την Άγαρ, την Αιγύπτια δούλη της Σάρας, κατά προτροπή της τελευταίας επειδή δεν τεκνοποιούσε. Όμως αργότερα η υπερήλικη Σάρα γέννησε τον Ισαάκ. Και από τότε άρχισαν τα προβλήματα.

«Και όταν ο Αβραάμ ήταν 99 ετών, του παρουσιάστηκε ο Κύριος και του είπε “Εγώ είμαι ο Θεός ο Παντοκράτωρ ...και θέλω να στήσω τη διαθήκη μου μεταξύ εμού και σου... και του σπέρματός σου μετά από σένα... και θέλω να δώσω σε σένα και στο σπέρμα σου όλη τη γη Χαναάν προς αιώνια κατοχή τους και θέλω να είμαι ο Θεός τους”». (Γένεσις, κεφ. 17).

«Ο δε Κύριος είπε στον Αβραάμ: “Φύγε από τη γη σου και τους συγγενείς σου και το πατρικό σου σπίτι και πήγαινε στη χώρα που θα σου δείξω. Και θέλω να σε κάνω μεγάλο έθνος και θέλω να σ' ευλογήσω και οφείλεις να γίνεις ευλογία και θέλω να ευλογήσω τους ευλογούντες σε και να καταρασθώ τους καταραμένους σε' και σε σένα θα ευλογηθούν πάσες οι φυλές της γης». (Γένεσις, κεφ. 12)

Οντως οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα στη Γη είναι απόγονοι του Αβραάμ, μάλιστα από τους δε εβραίους, χριστιανούς και μουσουλμάνους θεωρείται η βάση της θρησκείας τους και παρ' όλα αυτά αλληλοσφαγιάζονται. Ναι μεν οι πίστεις τους έχουν κοινά σημεία, όμως οι θρησκείες τους πιο πολύ τους χωρίζουν παρά τους ενώνουν. Αλλά ο καθγός ήταν ανέκαθεν κυρίως για “το πάπλωμα”, δηλ. τη γη.

«Είπε ο Κύριος στον Αβραάμ: Ύψωσε τώρα τους οφθαλμούς σου και ιδέ προς βορράν, προς νότον, προς ανατολάς και προς δυσμάς. Διότι πάσα τη γη, την οποία βλέπεις, θέλω να την δώσω σε σένα και στο σπέρμα σου έως αιώνος και θέλω να καταστήσω το σπέρμα σου σαν την άμμο της γης... Γι' αυτό σήκω και διάσχισέ την κατά μήκος και κατά πλάτος, διότι θέλω να σου την δώσω. Και ο Αβραάμ σήκωσε τη σκηνή του και πήγε και κατοίκησε πλησίον των δρυών Μαμβρή, στη Χεβρών, και εκεί οικοδόμησε θυσιαστήριο στον Κύριο». (Γένεσις 13, 14-18).

Και όταν πέθανε ο Αβραάμ, «οι γιοι του ο Ισαάκ και ο Ισμαήλ τον έθαψαν στο σπήλαιο Μαχπελάχ, στον αγρό που είχε αγοράσει από τον Χετταίο Εφρών». (Γεν. 25,9)

Αυτό το σημείο αποτελεί το μήλο της έριδος μεταξύ των Εβραίων και των Αράβων για τη μοιρασιά της κληρονομιάς. Ποιοι είναι οι κληρονόμοι του αγρού του Εφρών; Το Κοράνι βάζει στο στόμα του Αβραάμ τα εξής λόγια: «Κάθε τιμή και δόξα στον Αλλάχ, που παρά την ηλικία μου, μου χάρισε τον Ισμαήλ και τον Ισαάκ.

* Από το προαναφερθέν βιβλίο του Α. Κλίνκζικ

Αληθινά, ο Κύριός μου εισακούει τις προσευχές». (Σούρα 14,39)

Άρα το μήλο της έριδος είναι πολύ παλιό:

«Και είπε η Σάρα στον Αβραάμ: Διώξε αυτή δούλα με το γιο της, διότι δεν πρέπει να κληρονομήσει ο γιος της μαζί με το γιο μου τον Ισαάκ. Αυτός ο λόγος δυσαρέστησε σφόδρα τον Αβραάμ για χάρη του γιου του. Μα ο Κύριος του είπε: Μη δυσαρεστήσαι για χάρη του παιδιού και της δούλης σου υπάκουσε τη Σάρα σ' ό,τι σου πει. Διότι το σπέρμα σου θα ονομαστεί από τον Ισαάκ (πατέρα του Ιακώβ, πατέρα των δώδεκα γιων απ' όπου προήλθαν οι 12 φυλές του Ισραήλ). Αλλά και τον υιό της δούλης θα τον καταστήσω σε έθνος, διότι είναι σπέρμα σου» (Γένεσις 21,10).

«Και ο Θεός ήταν με το παιδί που μεγάλωσε και κατοικούσε στην έρημο και έγινε τοξότης. Και κατοίκησε στην έρημο Φαράν και η μητέρα του του έδωσε μία γυναίκα από την Αίγυπτο». (Γεν. 21, 20)

Κατ' ακολουθία οι μουσουλμάνοι ταυτίζονται με τον Ισμαήλ, ο οποίος κατά το Κοράνι μαζί με τον Αβραάμ εγκαίνια σε την Κάαμπα, το ιερό προσκύνημα, στη Μέκκα.

Η σχέση μεταξύ των δύο γιων γίνεται θέμα και στη χριστιανική Κ. Διαθήκη. Στην προς Ρωμαίους επιστολή του γράφει ο Παύλος:

«Δεν είναι όλοι οι απόγονοι του Αβραάμ παιδιά του» και αντιγράφει από την Τορά: «Μόνο όποιος κατάγεται από τον Ισαάκ θα ονομάζεται από σένα (Γεν. 21,12) και ο πρωτότοκος (ο Ισμαήλ) θα υπηρετεί τον νεώτερο (τον Ισαάκ)». (Γεν. 25,23)

Εδώ πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν πριμοδοτείται θεόθεν ένα απαρτχάιντ, αλλά ότι η οπτική του ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗ Δημιουργού είναι εντελώς διαφορετική από την ανθρώπινη· γι' αυτό στο Ευαγγέλιο λέει ότι: «οι έσχατοι θα είναι οι πρώτοι» και ο Πλάστης μόνο γνωρίζει τι ωριμότητα και τι ανάγκες έχει η κάθε ψυχή και ο κάθε λαός. Και ο Παύλος λέει στους Ρωμαίους 9, 20 – 21: Αλλά ποιος είσαι συ, ώ άνθρωπε, που αντιλέγεις εις τον Θεόν; Μήπως θα πη το πλάσμα εις τον πλάστην, “Γιατί με έπλασες έτσι;”. Ή μήπως δεν μπορεί ο κεραμοποιός να κάνη ό, τι θέλει με τον πηλόν και από την ίδια μάζα να κάνη ένα αγγείον διά σπουδαίαν χρήσιν και άλλο δι' ευτελή;

Σε αντίθεση με τον ιουδαϊσμό και το χριστιανισμό, το Ισλάμ απορρίπτει το προπατορικό αμάρτημα με την αιτιολογία ότι ο άνθρωπος είναι αφενός υπεύθυνος για τις ίδιες του τις πράξεις και αφετέρου μπορεί να βρει τη σωτηρία μόνος του. Πάντως ο παράδεισος για το Ισλάμ σημαίνει ότι αντίθετα με τις άλλες θρησκείες η ψυχή αποκτά όλα όσα επιθυμούσε στον κόσμο, αντί να απαλλαγεί από τους πόθους της.

Ο χριστιανός αντίθετα δεν πιστεύει στην αυτολύτρωση. Ο Παύλος, που υπήρξε Φαρισαίος στην αρχή της πορείας του, περιέγραψε τους μάταιους κόπους που κατέβαλε για την αυτοδικαίωσή του. Γιατί λόγω των ανθρώπινων αδυναμιών αποτύγγανε συνεχώς, μέχρι που γνώρισε τον Χριστό, οπότε τον στήριξε το έλεος και η ευσπλαχνία του Θεού.

Οι χριστιανοί βλέπουν τον Ιησού ως το Μεσσία, που όντας ο ίδιος αναμάρτητος ήταν σε θέση να εξαγοράσει τις αλλότριες αμαρτίες με το αίμα του κι έτσι να νικήσει το θάνατο για εκείνους που τον πιστεύουν αυθεντικά. Αυτή η χαρμόσυνη αγγελία είναι το κομβικό σημείο όπου διαφοροποιούνται οι τρεις μονοθεϊστικές θρησκείες. Οι δε μουσουλμάνοι, επειδή θεωρούν βλασφημία την υπόνοια καν ότι ο Ιεχωβά / Αλλάχ θα μπορούσε να έχει ένα γιο, καταδικάζουν τους χριστιανούς ότι είναι άπιστοι.

Στον αντίποδα, η χριστιανική διδασκαλία λέει: «Όταν ανήκουμε στο Χριστό,

είμαστε κληρονόμοι του Αβραάμ». (Γαλάτες 3,29) Με άλλα λόγια δεν είναι η εξ αίματος συγγένεια που κάνει κάποιον τέκνο του Αβραάμ, αλλά η πίστη στην προσωπική του σωτηρία δια του Ιησού. Απλά αρκεί να πιάσει το χέρι σωτηρίας που του απλώνει η θεία αγάπη, για να αναβιώσει ο δεσμός μαζί της. Το δεσμό αυτό επικύρωσε από την πλευρά του ο Αβραάμ με την εμπιστοσύνη του στην αγάπη του Θεού ότι θα προστάτευε τον ίδιο και τον Ισαάκ ανατρέποντας το θάνατο. Υπακούοντας στην εντολή να θυσιάσει φαινομενικά το γιο του, πράγμα που βέβαια ο Ιεχωβά δεν επέτρεψε να γίνει, πέρασε αντιπροσωπευτικά τις εξετάσεις για όλους εμάς κι έτσι σε ανταπόδοση, ο Κύριος θυσίασε πραγματικά το γιο του. «Επίστευσε τον Κύριον και μ' αυτήν την πίστη εδικαιώθη». (Γεν. 15,6)

«Ο Αβραάμπίστευσε εις τον Θεόν και αυτό του λογαριάσθηκε προς δικαίωσιν. Βλέπετε λοιπόν, ότι όσοι είναι άνθρωποι πίστεως, αυτοί είναι παιδιά του Αβραάμ. Και η γραφή, επειδή προείδε ότι ο Θεός επί τη βάσει της πίστεως δικαιώνει τους εθνικούς, προανήγγειλε εις τον Αβραάμ το χαρμόσυνον άγγελμα: **Διά σου θα ευλογηθούν όλα τα έθνη.** Ώστε, εκείνοι που είναι άνθρωποι πίστεως ευλογούνται μαζί με τον πιστόν Αβραάμ». (Προς Γαλάτες 3, 8 – 10)

Αυτή είναι η βασικότερη διαφορά της χριστιανικής από την ιουδαϊκή θρησκεία, η πίστη στη λύτρωση χάρη στη μεσολάβηση, θυσία και έλεος του Ιησού Χριστού. Αντίθετα η δεύτερη πρεσβεύει την αυτολύτρωση χάρη στην ευλαβική τήρηση εντολών και κανόνων ή, ακόμη πιο τραβηγμένα, μία κληρονομημένη δικαίωση χάρης την καταγωγή από του Αβραάμ.

«Πατέρας μας είναι ο Αβραάμ», ξιπάζονταν οι σύγχρονοι του Ιησού Ιουδαίοι και το ίδιο κάνουν και οι σημερινοί. Ο δε Ιησούς απάντησε στην καύχησή τους:

«Εάν ήσαστε παιδιά του Αβραάμ, θα κάνατε τα έργα του πατέρα σας».

Εκείνοι του είπαν, «Εμείς δεν γεννηθήκαμε από πορνεία, έναν Πατέρα έχουμε, τον Θεό».

«Τότε ο Ιησούς τους είπε, «Εάν ο Θεός ήταν ο Πατέρας σας, θα με αγαπούσατε, γιατί Εγώ από τον Θεό βγήκα και ήρθα εδώ». (Ιωάννη 8,39-42) «Κάνετε λοιπόν καρπούς, άξιους μετάνοιας και μη λέτε στον εαυτό σας, “έχουμε τον Αβραάμ πατέρα”. Γιατί σας λέω ότι ο Θεός μπορεί από τις πέτρες αυτές να κάνει παιδιά για τον Αβραάμ». (Λουκά 3,8)

Μένει ανοικτό το ερώτημα, τι ισχύει τη σήμερον ημέρα αναφορικά με τη διεκδίκηση των Ισραηλινών να κατέχουν όλους τους «Αγίους Τόπους». Η απαίτηση αυτή είναι όντως βασισμένη σε αρκετά εδάφια της Π. Διαθήκης. Όμως πάντα υπό την προϋπόθεση ότι οι Ισραηλίτες θα τηρούσαν από την πλευρά τους τη συμφωνία – Διαθήκη με τον Θεό. Όποτε ο λαός Ισραήλ ακολουθούσε τον Θεό του, προόδευε. Όποτε τον εγκατέλειπε, ο Θεός τούς έστειλε σε μία σκληρή μαθητεία, ώστε να βρουν πάλι το δρόμο της επιστροφής κοντά του. Τέτοιες μαθητείες ήταν η ασσυριακή και η βαβυλωνεία αιχμαλωσία, η ρωμαϊκή κατοχή και η διασπορά σε ξένα κράτη.

Και σήμερα, σε μία εποχή που ο Ισραήλ χρειάζεται την προστασία από τον Θεό περισσότερο από ποτέ, θεωρεί ότι μπορεί να νικήσει τους εχθρούς που τον περικυκλώνουν αποκλειστικά με τις δικές τους δυνάμεις. Και για τη βοήθεια καταφεύγει στα σύγχρονα είδωλα, που έχουν βγει απ' ανθρώπινα χέρια, όπως λ.χ. η οικονομική δύναμη και τα οπτικά συστήματα. Αντίθετα στην παραδοσιακή πίστη τής

Τορά, οι Άγιοι Τόποι ήταν ένα δώρο του Γιαχβέ προς τον ιουδαϊκό λαό, υπό τον όρο ότι εκεί θα λάτρευαν αυτόν αντί για τα είδωλα. «Όμως εκείνοι δεν υπάκουσαν, αλλά σκλήρυναν τον τράχηλό τους, όπως οι πατέρες τους, που δεν πίστευσαν τον Κύριο και Θεό τους. Και απέρριψαν τα διατάγματα του και τη Διαθήκη του, την οποία είχε κάνει με τους πατέρες τους, και απέρριψαν τις παραινέσεις του με τις οποίες τους διαμαρτυρήθηκε, και ακολουθώντας τη ματαιοδοξία τους έκαναν μάταια πράγματα. Έκαναν όπως τα έθνη γύρω τους, ενώ ο Κύριος τους είχε προστάξει να μην κάνουν όπως εκείνα». (Βασιλείς Β΄ 17,14)

Πώς θα κρίνει άραγε σήμερα ο ίδιος ο Αβραάμ τις διαμάχες μεταξύ των κληρονόμων του; Όταν ο Ιησούς λέει «Εγώ είμαι ο Θεός του Αβραάμ και του Ισαάκ και του Ιακώβ. Ο Θεός δεν είναι θεός των νεκρών, αλλά των ζωντανών», συνεπάγεται ότι ο Αβραάμ ζει. Τι θα έλεγε λοιπόν αυτός ο πατριάρχης με τους αμέτρητους απογόνους που πολεμούν μεταξύ τους; Ίσως αυτό κυρίως:

«Εάν Ισραηλίτες και Μουσουλμάνοι καταφέρνατε σ' ένα μόνο σημείο να συμπεριφερθείτε σαν χριστιανοί, θα γινόσασταν πραγματικά «παιδιά μου» και μεταξύ σας αδέρφια:

“Ν’ αγαπάτε τους εχθρούς σας και να κάνετε καλό και να δανείζετε όπου δεν ελπίζετε να σας επιστραφεί το δάνειο. Και η ανταμοιβή σας θα είναι μεγάλη και θα είστε παιδιά του Υψίστου». (Λουκά 6,35)

Αυτή είναι η προϋπόθεση για να επικρατήσει ειρήνη, μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων, μεταξύ εθνών και λαών και ηπείρων αυτής της Γης. Μάθετε από την υπομονή και τη μακροθυμία που δείχνει ο Θεός με μας τους ανθρώπους κι έτσι θα κατορθώσετε να συμβιώνετε δείχνοντας μεγαλύτερη επιείκεια και ανεξικακία μεταξύ σας».

Ο Λίθος του Προσκόμματος

Ο Ιησούς Χριστός είναι το πρόσωπο που προκαλεί διχογνωμίες και σκανδαλισμούς ανάμεσα σε ιουδαίους, Χριστιανούς και μωαμεθανούς. Είναι ο κύριος παράγοντας ειδοποιού διαφοράς μεταξύ αυτών των τριών παγκόσμιων θρησκειών, γιατί αντιπροσωπεύει την πιο ουσιαστική ασυμφωνία μεταξύ τους, όπου όμως μόνο μία εξ αυτών μπορεί να είναι η αληθινή. Εάν ο Ιησούς δεν είναι ο Μεσσίας, όπως πιστεύουν ακόμη σήμερα οι περισσότεροι ιουδαϊστές, τότε η πίστη του χριστιανού στη λύτρωσή του θα ήταν απάτη. Γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ο «ακρογωνιαίος λίθος που απέρριψαν οι κτίστες» (Ψαλμός 118, 22).

Για τους λαϊκούς, κοσμικούς εβραίους ο Ιησούς δεν σημαίνει τίποτα. Για τους ορθόδοξους εβραίους ο Ναζωραίος παριστάνει ακόμη έναν άπορο στασιαστή και υποκινητή του λαού, που είχε το θράσος να υποσκάψει την υπόληψη των Ναϊτών και να υποδυθεί το Μεσσία. Ακόμη περιμένουν έναν ένδοξο, πανίσχυρο Μεσσία, γιατί δεν έχουν καταλάβει τον προφήτη Ησαΐα που έλεγε για την γέννησή του πριν 900 χρόνια: «Δεν είχε κάλλος ούτε ανωτερότητα, τον είδαμε αλλά δεν είχε ωραιότητα για να μας αρέσει. Ήταν καταφρονημένος και απορριφθείς από τους ανθρώπους, γεμάτος πόνους και ασθένειες. Ήταν τόσο καταφρονημένος που αποστρέψαμε το πρόσωπό

μας και δεν του δίνουμε καμία αξία. Αυτός τωόντι βάσταξε τις ασθένειές μας και φορτώθηκε τις θλίψεις μας. Εμείς όμως τον νομίσαμε τραυματισμένο, πληγωμένο και βασανισμένο από τον Θεό. Αλλά αυτός τραυματίστηκε για τις παραβάσεις μας και βασανίστηκε για τις αμαρτίες μας. Την τιμωρία, που μας έφερε την ειρήνη, την σήκωσε αυτός και εμείς θεραπευτήκαμε διά των πληγών του». (Ησαΐας 53, 2-5)

Αλλά ούτε οι μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι Υιός του Θεού, πόσο μάλλον να πιστέψουν ότι είναι ο ενανθρωπήσας Θεός. Για το Ισλάμ είναι αδιανόητο ο Θεός να είναι τόσο κοντά στον άνθρωπο, αφού με βάση το Κοράνι οι πιστοί ούτε στον παράδεισο δεν έχουν επαφή με τον Αλλάχ. Πάντως το Ισλάμ απέναντι στους χριστιανούς τον διαφημίζει σαν τον «πρώτο Παλαιστίνιο μαχητή για την ελευθερία» (εναντίον της ρωμαϊκής κατοχής) και σαν προφήτη σχεδόν ισότιμο με το Μωάμεθ.

Πιθανόν δεν θα ήταν δύσκολο για το Ισλάμ να υποβάλλει τη σκέψη στους σύγχρονους «χριστιανούς» ότι δεν είναι και τόσο σημαντικό αν ο Ιησούς Χριστός υπήρξε απλώς προφήτης ή Γιος του Θεού. εάν το κατόρθωνε, θα είχε κάνει ένα πολύ βασικό βήμα στην επιδίωξή του να γίνει η μοναδική θρησκεία στον κόσμο. Αλλά η χριστιανική Γραφή λέει άλλα:

«..Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα». (Ιωάννη 10,30)

«Ποιος είναι ο ψεύτης παρά εκείνος που αρνείται ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός; Αυτός είναι ο αντίχριστος, που αρνείται τον Πατέρα και τον Υιό. Όποιος αρνείται τον Υιό δεν έχει ούτε τον Πατέρα». (Ιωάννη Α΄ 2, 22-23)

«Γι' αυτό μετά οι Ιουδαίοι ζητούσαν ακόμη περισσότερο να τον σκοτώσουν, διότι όχι μόνον καταργούσε το Σάββατο, αλλά και διότι έλεγε ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας του κι έτσι έκανε τον εαυτό του ίσο με το Θεό». (Ιωάννη 5, 18)

Από την άλλη πλευρά για τους μουσουλμάνους είναι αδιανόητη η χριστιανική ιδέα της τριαδικότητας Πατέρα, Υιού και Αγίου Πνεύματος. (σούρα 4, 171)

Το Κοράνι χαρακτηρίζει τον Αλλάχ με περίπου εκατό γνωρίσματα, όμως ως «Πατέρας» δεν αναφέρεται καθόλου. Στο Ισλάμ δεν υπάρχει η αμφίδρομη σχέση παιδιού με πατέρα, όπως τη δίδαξε ο Ιησούς με το παράδειγμά του. Μία τέτοια εγγύτητα μεταξύ Δημιουργού και δημιουργήματος είναι ασύλληπτη για τους μουσουλμάνους.

Στα μάτια του Μωάμεθ ο σταυρικός θάνατος του Ιησού ήταν τεράστια αποτυχία και του φαινόταν αδιανόητο ν' αποτύχει ένας προφήτης. Ως εκ τούτου απέρριψε ακριβώς αυτό το σημείο που για τους χριστιανούς αποτελεί τη μέγιστη απόδειξη θεϊκής αγάπης, τη θυσία στο σταυρό ως δρόμο για τη σωτηρία.

«Ο λόγος για το σταυρό φαίνεται ανοησία σ' αυτούς που θα χαθούν. Μα για μας, που θα γίνουμε μακάριοι, είναι δύναμη από τον Θεό».

Αλλά ο Χριστός πραγματικά αναστήθηκε εκ νεκρών, η πρώτη συγκομιδή των πεθαμένων. Διότι επειδή διαμέσου ανθρώπου ήλθε ο θάνατος, διαμέσου ανθρώπου ήλθε και η ανάστασις των νεκρών. Καθώς εν τω Αδάμ όλοι πεθαίνουν, έτσι και εν τω Χριστώ όλοι θα ζωοποιηθούν. Ο καθένας εις την τάξιν του. (Κορινθ. Α΄ 15, 20 – 23)

«Εάν πεθάναμε μαζί με τον Χριστό, πιστεύουμε ότι και θα ζήσουμε μαζί του. (Προς Ρωμ. 6,8)

Για τους ορθόδοξους ιουδαίους ο Ιησούς είναι απατεώνας, για τους μουσουλμάνους προφήτης. Και για τους χριστιανούς είναι η αγάπη του Θεού που πήρε ανθρώπινη μορφή και θυσιάστηκε για να τους σώσει. Μπορούν επομένως να εξαλειφθούν αυτές οι διαφορές ουσίας μεταξύ των θρησκειών ως προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού; Σίγουρα όχι.

«Κάθε πνεύμα που ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε ως άνθρωπος, είναι από τον Θεό και κάθε πνεύμα που δεν ομολογεί ότι ο Ιησούς Χριστός ήρθε για να ενσαρκωθεί ως άνθρωπος, δεν είναι από τον Θεό. Αυτό είναι το πνεύμα του αντίχριστου, για το οποίο έχετε ακούσει ότι έρχεται, μα και είναι ήδη στον κόσμο». (Ιωάννη Α΄ 4,2)

Σχεδόν 600 χρόνια πριν γραφτεί το Κοράνι, ο απόστολος Παύλος προειδοποιούσε τους πρώτους χριστιανούς να προσέχουν εκείνους που σχετικοποιούν και ισοπεδώνουν την πρωταρχική σημασία του Μεσσία Χριστού:

«Τέτοιοι άνθρωποι είναι ψευδαπόστολοι, εργάται δόλιοι, πού μεταμφιέζονται εις αποστόλους του Χριστού. Και δεν είναι αυτό περίεργον, διότι ο ίδιος ο Σατανάς μεταμφιέζεται εις άγγελον φωτεινόν. Δεν είναι λοιπόν μεγάλο πράγμα, εάν και οι υπηρετάι του μεταμφιέζονται εις υπηρετάς δικαιοσύνης, των οποίων το τέλος θα είναι σύμφωνον προς τα έργα τους. (Κορινθ. Β΄ 11, 14-15)

Το Σχέδιο του Θεού

Αυτός ο «λίθος του προσκόμματος» είναι ένας κύριος λόγος γιατί οι Εβραίοι δεν πιστεύουν μέχρι τώρα ότι αυτός ο πένητας και καταδικασμένος σαν εγκληματίας σε σταυρικό θάνατο θα μπορούσε να είναι όντως ο Μεσσίας. Ωστόσο άλλες προφητείες στην Π. Διαθήκη τον χαρακτηρίζουν «Βασιλέα των Βασιλέων» και πανίσχυρο «Κριτή».

Έτσι οι ορθόδοξοι ιουδαίοι τον περιμένουν ακόμη, γιατί δεν καταλαβαίνουν ότι την πρώτη φορά ήρθε ως άνθρωπος και τη δεύτερη θα έρθει ως Θεός. Η εικόνα που έχουν για το Βασιλέα – Μεσσία που θα επανιδρύσει το θρόνο του Δαβίδ, δεν ταιριάζει με τα πάθη που υπέστη στο σταυρό, για να πάρει πάνω του την αυτοκαταδίκη των ανθρώπων στην απύθμενη πτώση από την παραδείσια ενότητα με τον Θεό στο διχασμό του αντίποδα κόσμου.

Για την ισραηλιτική κοσμοθεωρία ο δικός τους Μεσσίας θα πρέπει να ανυψώσει τον «περιούσιο λαό». Γι' αυτόν το λόγο δεν ήθελαν να τον καταλάβουν όταν είπε στον Πιλάτο: «Η Βασιλεία Μου δεν είναι από τούτον τον κόσμο».

Ως εκ τούτου οι ορθόδοξοι εβραίοι περιμένουν ακόμη να έρθει ο μεσσίας με όλη του τη θεϊκή Παντοδυναμία, για να τους παραδώσει στα χέρια την εξουσία σ' όλη την οικουμένη. Αλλά εκείνος, τον οποίον θα πιστέψουν πολλοί για μεσσία, θα είναι ο ψεύτικος, που γι' αυτόν λέγεται στην Τορά και στην Καινή Διαθήκη ότι θα είναι ο Αντίχριστος. Γι' αυτό τους είπε ο Ιησούς: «Εχω έρθει εξ ονόματος του Πατέρα Μου και δεν Με δέχεστε. Άμα έρθει άλλος εξ ονόματος του εαυτού του, εκείνον θα τον δεχθείτε». (Ιωάννη 5, 43)

Πάνω σ' αυτό το υπόβαθρο πίστης διαδραματίζονται τα σημερινά γεγονότα στον κόσμο. Η αλήθεια είναι πάντως ότι σήμερα οι περισσότεροι εβραίοι και χριστιανοί δεν δίνουν δεκάρα για τα θεία, καθώς κατά βάση πιστεύουν μόνο στον υλισμό και στον κόσμο.

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ιουδαίοι, χριστιανοί και μουσουλμάνοι υποστηρίζουν ότι πιστεύουν στον ένα, μοναδικό θεό. Το Κοράνι λέει: «Ο θεός μας είναι ο μόνος θεός. Άλλος κανείς δεν

υπάρχει, εκτός από αυτόν τον ελεήμονα και φιλεύσπλαχνο» (σούρα 2, 158). Παρόμοια επίσης ο θεός της Βίβλου δηλώνει επανειλημμένα: «Ελάτε σε Μένα.... γιατί Εγώ είμαι ο θεός και κανένας άλλος» (Ησαΐας 45, 22 κ.α.). Ωστόσο στη συνέχεια θα δούμε ότι η αντίληψη που έχουν οι μουσουλμάνοι για τον θεό απέχει πολύ από αυτή των χριστιανών, έστω και εάν οι θιασώτες του διαθρησκευτικού οικουμενισμού ισχυρίζονται το αντίθετο. Πάντως λογικά, ο μοναδικός αληθινός θεός θα είναι μόνο ένας και ο αυτός. Κάθε θρησκεία υποστηρίζει βέβαια ότι κατέχει την αποκάλυψη του αληθινού θεού (ή των αληθινών θεών). Αλλά όντως υπάρχουν τεράστιες διαφορές ανάμεσα στις παγκόσμιες θρησκείες όσον αφορά στις κύριες ιδιότητες του θεού, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορούν να έχουν όλες δίκιο. Μερικές βασικές διαφορές θα εξετάσουμε στη συνέχεια.

Λόγου χάρη, τον βιβλικό Θεό ο άνθρωπος μπορεί να τον γνωρίσει (Ησαΐας 19,21.43,10. Ιερεμίας 24,7. 31,34. Ιωάννης 17,3 κ.α.). Αντίθετα, τον Αλλάχ δεν μπορεί να τον γνωρίσει και ως εκ τούτου ο Αλλάχ δεν είναι ένας προσωπικός θεός με την καθαυτό έννοια του όρου. Βέβαια το Κοράνι απαιτεί την αφοσίωση και την αγάπη για τον θεό, όμως δεν δίνεται κάποια λογική εξήγηση του πώς είναι και πώς επιτυγχάνεται αυτή η αγάπη, όπως κάνει το Ευαγγέλιο. Επίσης, ο Αλλάχ μπορεί να συγχωρεί ή να καταδικάζει τους ανθρώπους κατά το δοκούν, χωρίς κάποια λογική αιτία. Βέβαια στο Κοράνι επονομάζεται «δίκαιος» μα δεν εξηγείται ικανοποιητικά σε τι συνίσταται η δικαιοσύνη του και έτσι φαίνεται σαν ρητορική προσφώνηση. Ο βιβλικός θεός είναι δίκαιος και συγχωρεί όταν είναι δίκαιο να συγχωρέσει, υπό τους όρους που είναι γνωστοί. Η δικαιοσύνη του απαιτεί την πληρωμή της οφειλής, δηλαδή της αμαρτίας, για να μπορεί να δοθεί άφεση. Αλλά επειδή κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να πληρώσει γι' αυτή την οφειλή, ήρθε ο ίδιος ως άνθρωπος σε αυτό τον κόσμο και με τα πάθη του πήρε επάνω του την τιμωρία που σύμφωνα με το νόμο της δικαιοσύνης κανονικά όφειλε να πληρώσει ολόκληρη η ανθρωπότητα λόγω της ανομίας της. Το μοναδικό του κίνητρο ήταν και είναι πάντοτε η απόλυτη αγάπη, (Για το μυστήριο της ενανθρώπισης του Θεού βλ. «Το Μεγάλο Μυστήριο» σ.τ.μ.)

Ο Αλλάχ δείχνει ευμένεια μόνο στους δίκαιους και αμείβει μόνο όταν υπάρχουν καλά έργα, καθώς δεν γνωρίζει το έλεος ούτε τη λύτρωση για τα «χαμένα πρόβατα». Ο πιστός στο Ισλάμ οφείλει να ακολουθεί σχολαστικά ένα αυστηρό κώδικα από νόμους και να εκτελεί μία σειρά από καθήκοντα. Εάν τα τηρήσει κατά γράμμα όλα αυτά, μπορεί να πάει στον παράδεισο, εφόσον το θέλει ο Αλλάχ: «ινσ' Αλλάχ». Εάν δεν το θέλει ο Αλλάχ δεν υπάρχει γι' αυτόν καμία ελπίδα. Και το εάν το θέλει ο Αλλάχ ή όχι, το ξέρει μόνο ο Αλλάχ.

Ένα άλλο διαφοροποιό στοιχείο είναι ότι, όπως είδαμε στην εξέταση του τζιχάντ, η άσκηση βίας είναι υπό προϋποθέσεις θεμιτή στο Ισλάμ. Ας σημειωθεί ότι το Ισλάμ είναι η μόνη παγκόσμια θρησκεία που ο ιδρυτής της υπήρξε στρατηλάτης και σκότωσε τους αντιπάλους του. Ο Μωάμεθ επέβαλε τη νέα θρησκεία του διεξάγοντας πολεμικές επιχειρήσεις, ένα γεγονός που δεν ενοχλεί τους μουσουλμάνους. Σύμφωνα με το ισλαμικό πρότυπο, ο ιδανικός μουσουλμάνος είναι ένας ισχυρός άντρας και πολεμιστής που εξουσιάζει τον υπόλοιπο κόσμο. Όλα αυτά τα ιδανικά τα ενσάρκωνε ο Μωάμεθ και «όπως πολλοί άλλοι πολιτικοί ηγέτες λάτρευε τα πλούτη, τις γυναίκες και την εξουσία», γράφει ο Γάλλος ισλαμολόγος Jean Claude Barreau.

Το Ισλάμ πρέπει να επικρατήσει σε όλο τον κόσμο κατ' επιθυμία του Αλλάχ και γι' αυτό κάθε μουσουλμάνος έχει ιερό καθήκον να αγωνιστεί με κάθε μέσο για την επίτευξη αυτού του σκοπού: «Θα τους πολεμήσετε μέχρι να γίνουν μουσουλμάνοι» (σούρα 48,16). «Αυτός έδωσε στον απεσταλμένο του τους νόμους και την υπέροχη Θρησκεία για να νικήσει κάθε άλλη Θρησκεία παρά την αντίδραση

των ειδωλολατρών» (61,9).

Αυτό τον αγώνα επιβολής το Κοράνι τον ονομάζει «πόλεμο στο δρόμο του Αλλάχ». Υπάρχουν συχνές και σαφείς προτροπές σε αυτό τον πόλεμο: «Καταπολεμήστε τους εχθρούς σας μέχρι να εξαφανιστεί ο πειρασμός και να επιβληθεί η πίστη στον Αλλάχ» (2, 189).

«Θέλουν να γίνετε άπιστοι όπως εκείνοι. Μην τους κάνετε φίλους εάν δεν γυρίσουν στο δρόμο του Αλλάχ. Και όταν γυρίσουν την πλάτη, πιάστε τους και θανατώστε τους όπου κι αν τους βρείτε» (4,91).

«Όταν ο Κύριός σου είπε στους αγγέλους του: «Θα είμαι μαζί σας, ενθαρρύνετε τους πιστούς. Αληθινά, θα σπείρω τον τρόμο στις καρδιές των απίστων. Γι' αυτό βαρέστε τους στο λαρύγγι και κόψτε τους τα δάκτυλα» (8,12).

«Αν συναντήσετε τους άπιστους, χτυπήστε τους και σφάζτε τους. Μετά αλυσοδέστε τους αιχμαλώτους. Ο Αλλάχ μπορεί να τους εξοντώσει και χωρίς τη βοήθειά σας αλλά θέλει να σας δοκιμάσει. Ποτέ δεν θα χαθεί η ανταμοιβή εκείνων που θα πεθάνουν μαχόμενοι για την πίστη. Ο Αλλάχ θα τους βάλει στον κήπο των ηδονών» (47,4.5.7).

(Σημείωση: Εξού για τους σίιτες είναι καθήκον να σκοτώνουν τους εχθρούς που αιχμαλωτίζουν).

Αξίζει να παρατηρηθεί ότι ενώ η σούρα 2, 186 λέει: «Καταπολεμήστε τους εχθρούς σας στον πόλεμο που γίνεται για τη θρησκεία, μα μην επιτεθείτε πρώτοι εσείς, αφού ο θεός δεν αγαπά τους επιτιθέμενους», άλλα εδάφια στο Κοράνι δικαιολογούν απροκάλυπτα την άσκηση βίας με σκοπό τη διάδοση του Ισλάμ. Όποιος θέλει να διαμορφώσει ίδια άποψη γι' αυτό το σημαντικό θέμα, καλό είναι να διαβάσει το ίδιο το Κοράνι.

Βλέπουμε λοιπόν ότι υπάρχει μία μεγάλη διάσταση μεταξύ Ισλάμ και των άλλων μεγάλων θρησκειών όσον αφορά στην επικύρωση και αποδοχή της βίας. Η αγάπη για τον εχθρό είναι εντελώς αδιανόητη για τη μουσουλμανική σκέψη. Στην Καινή Διαθήκη, αντίθετα, δεν γίνεται πουθενά λόγος για τη θανάτωση οιαδήποτε. Απέναντι στους εχθρούς οι απόστολοι συνέστησαν τρία όπλα: να τους κάνει κανείς καλό (Προς Ρωμ. 12, 20), να προσεύχεται γι' αυτούς (Ματθ. 5, 44) και να τους εξηγήει το Ευαγγέλιο. Το μόνο ξίφος που επιτρέπεται είναι ο λόγος του Ευαγγελίου. Ο Ιησούς Χριστός απαγόρευε ρητά τη χρήση βίαιων μέσων τόσο για άμυνα όσο και για τη διάδοση της διδασκαλίας (Ματθ. 26,52). «Η δική μου η βασιλεία δεν είναι από αυτό τον κόσμο... διαφορετικά οι δικοί μου θα είχαν πολεμήσει για να μην πέσω στα χέρια των Ιουδαίων», είπε στον Πιλάτο (Ιω. 18,36).

Δυστυχώς βέβαια στην πράξη σπάνια τηρήθηκαν αυτές οι οδηγίες από τους μετέπειτα χριστιανούς. Εάν συγκρίνει κάποιος την ιστορία του χριστιανισμού με αυτή των μωαμεθανών, **οι χριστιανικές εκκλησίες δεν έχουν κανένα λόγο να αισθάνονται πιο περήφανες σε σχέση με τους δεύτερους για την πρακτική τους ανά τους αιώνες.** Σταυροφορίες, ιερά εξέταση, βίαιη εκκαθάριση λογαριασμών, αναγκαστικός εκ- χριστιανισμός αλλόθρησκων πληθυσμών, διωγμοί των Εβραίων και αιρετικών, συνεργασία με δικτάτορες και με εγκληματίες, είναι αδιαμφισβήτητα, επονειδιστά γεγονότα. Κάθε συνειδητός χριστιανός ντρέπεται γι' αυτά και σε όλη την Ευρώπη οι σταυροφορίες καταδικάζονται ανεπιφύλακτα ως ασύγγνωστη παραβίαση των βασικών αρχών της Καινής Διαθήκης.

Αρκετά αποκαλυπτικό είναι επίσης να δει κανείς τι λέει το Κοράνι για τον Ιησού Χριστό. Στη σούρα 3, 43 λέγεται: «(Ο θεός) θα τον διδάξει τη Γραφή και τη σοφία, την Πεντάτευχο και το Ευαγγέλιο», στη σούρα 5,50: «Δώσαμε στον Ιησού το Ευαγγέλιο που επισφραγίζει την αλήθεια των παλιών Γραφών» και στη σούρα 5,52: «Σου στείλαμε το αληθινό βιβλίο που επιβεβαιώνει τις Γραφές που προηγήθηκαν».

Από αυτά φαίνεται ότι το Κοράνι αναγνωρίζει τα ιερά κείμενα των Ιουδαίων και των χριστιανών. Μάλιστα η σούρα 40,56 λέει καθαρά: «Δώσαμε την Πεντάτευχο στον Μωυσή και τα τέκνα του Ισραήλ κληρονόμησαν τις Γραφές». Στην πραγματικότητα όμως το Ισλάμ αναγνωρίζει μόνο την Πεντάτευχο (σούρα 2,81), τους ψαλμούς του Δαβίδ και τα τέσσερα ευαγγέλια. Επειδή υπάρχουν δε οφθαλμοφανείς διαφορές μεταξύ Βίβλου και Κορανίου, το δεύτερο τις δικαιολογεί υποστηρίζοντας ότι οι ιουδαϊκές και οι χριστιανικές Γραφές διαστρεβλώθηκαν με το πέρασμα του χρόνου και γι' αυτό ήρθε το Κοράνι για να τις αντικαταστήσει.

Το Κοράνι χαρακτηρίζει τον Ιησού με διάφορες ονομασίες που υπάρχουν και στη Βίβλο όπως λ.χ. Υιό της Μαρίας, μεσσία, λόγο του θεού, απεσταλμένο του θεού προφήτη, πνεύμα του θεού και λόγο της αλήθειας. Αναφέρει μεταξύ άλλων την παρθενογέννηση του Ιησού, το γεγονός ότι ήταν αναμάρτητος και πολλά από τα θαύματά του. Αλλά το Κοράνι περιέχει επίσης πολλά σημεία που είναι ανιστόρητα ή και παράδοξα, τα οποία προφανώς ο Μωάμεθ είχε ακούσει από διηγήσεις για τη ζωή του Ιησού και από απόκρυφες παραδόσεις. Π.χ. γίνεται λόγος για την επιστροφή του Χριστού, όμως, κατά πολύ παραμορφωμένο τρόπο. Βασικά το Κοράνι αρνείται τις δύο θεμελιακές διδασκαλίες για το Ναζωραίο και μάλιστα δεν είναι ότι απλώς τις αποσιωπά, αλλά πολεμά ανοιχτά τόσο τη θεία φύση όσο και το σταυρικό θάνατο του Ιησού Χριστού. Καμία άλλη παγκόσμια θρησκεία δεν επιτίθεται τόσο σφοδρά όσο το Ισλάμ κατά της διδασκαλίας ότι ο Ιησούς ήταν Υιός του Θεού. Σύμφωνα δε με τη βιβλική μαρτυρία η διδασκαλία που αρνείται τον Πατέρα και τον Υιό είναι αντίχριστη (Ιωάννη Α' επιστολή 2,23).

Επίσης η σύγχρονη προφήτης Μπέρτα Ντούντε γράφει: «Μην πιστεύετε τις αποκαλύψεις που δεν τονίζουν σε πρώτο πλάνο το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού, γιατί είναι σφαλερές ακόμη και εάν εν μέρει περιέχουν κάποιες αλήθειες. Όμως ακριβώς αυτή η λύτρωση διά του Ιησού Χριστού έχει τέτοια (αποφασιστική) σημασία που μπορείτε να κρίνετε την αξιοπιστία κάθε πνευματικής αποκάλυψης με βάση αυτό το κριτήριο».

Αντίθετα το Κοράνι λέει για τη θεϊότητα του Ιησού Χριστού: «Λένε πως ο Φιλεύσπλαχνος έχει γιο και αυτό είναι τρομερή βλασφημία. Παρ' ολίγο να σχιστούν οι ουρανοί σε αυτά τα λόγια, να ανοίξει η γη στα δύο και τα βουνά να γκρεμιστούν γιατί αποδίδουν στον Φιλεύσπλαχνο ένα γιο που δεν είναι δυνατόν να έχει» (σούρα 19, 91-93).

Προφανώς είτε το Κοράνι λέει την αλήθεια είτε η Βίβλος. Αποκλείεται πάντως να έχουν και τα δύο βιβλία δίκιο, αφού ο Ιωάννης γράφει: «Όποιος πιστεύει στον Υιό του Θεού, αυτός έχει μέσα του αυτή τη μαρτυρία. Όποιος δελ' πιστεύει τον Θεό, τον θεωρεί ψεύτη, αφού δεν έχει πιστέψει τη μαρτυρία που έχει δώσει ο Θεός για τον Υιό Του» (Ιω. Α' 5, 18).

Επίσης το Κοράνι λέει ότι δεν σταυρώθηκε ο Ιησούς αλλά στη θέση του σταυρώθηκε ένα φανταστικό σώμα, μία γνωστική θεωρία, ή ανάλογα με την ερμηνεία του στίχου, «ένας που του έμοιαζε» (4, 156). Μάλιστα αυτός ο στίχος εξηγεί ότι ο Ιησούς δεν πέθανε παρά ανυψώθηκε από τον θεό ζωντανός στους ουρανούς. Εδώ υπάρχει μία ανακολουθία, αφού στη σούρα 19, 34 ο Ιησούς (ως βρέφος) μιλάει για την ημέρα του θανάτου και της ανάστασής του. Στην Καινή Διαθήκη λέγεται βέβαια ρητά ότι έπρεπε να πεθάνει «ως πρόβατον επί σφαγήν» (Πράξεις Απ. 8, 32). Ο Ιησούς έγινε άνθρωπος «για να καταργήσει με το θάνατό του αυτόν που έχει την εξουσία του θανάτου, δηλαδή τον διάβολο» (Προς Εβραίους 2,14). Αλλά εάν ο Χριστός δεν πέθανε, όπως κηρύσσει το Κοράνι, τότε δεν υπάρχει άφεση για τις αμαρτίες μας. Αυτές οι δύο διαψεύσεις στο Κοράνι, της θεϊκής φύσης και του σταυρικού θανάτου του Χριστού, δείχνουν κατάδηλα ότι κάθε εξωτερική ομοιότητα

μεταξύ των δύο θρησκειών είναι μόνο φαινομενική.

Είναι γεγονός ότι αντιπαραβάλλοντας κανείς τη Βίβλο με το Κοράνι διαπιστώνει ήδη με την πρώτη ματιά πολυάριθμες αντιφάσεις που δημιουργούν σοβαρά ερωτηματικά σε ζητήματα ουσίας. Εν μέρει το Κοράνι διηγείται τα ίδια με τη Βίβλο, αλλά συχνά με εντελώς διαφορετική κατάληξη. Μία πιθανή εξήγηση είναι ότι ο Μωάμεθ, όντας μάλλον αγράμματος (σούρα 7, 156) δεν είχε διαβάσει ο ίδιος τη Βίβλο. Εικάζεται ότι οι αποσπασματικές γνώσεις του περιεχομένου της προέρχονταν από την ελλιπή ίσως ανάμνηση από συζητήσεις του με Εβραίους και χριστιανούς που πιθανόν να είχαν και οι ίδιοι αλλοιώσει τις βιβλικές διδασκαλίες. Η Encyclopedia Britannica υποστηρίζει ότι επειδή ως φαίνεται ο Μωάμεθ δεν ήξερε ανάγνωση και βασιζόταν στις προφορικές διηγήσεις άλλων, γι' αυτό οδηγήθηκε σε τέτοια λάθη παρανόησης ή σύγχυσης. Έτσι π.χ. ο Μωάμεθ δίδασκε ότι ο Αβραάμ κατοικούσε κοντά στη Μέκκα και ήταν παρών στη θεμελίωση του ειδωλολατρικού τεμένους της Κάαμπα. Επίσης συγγέει τη Μαρία με τη Μίριαμ την αδελφή του Μωυσή και του Ααρών, τη γέννηση του Ιησού με τη φυγή της Αγάρ και άλλα τέτοια.

Γενικά οι κρίσεις του Κορανίου για τη Βίβλο αποτελούν στην ουσία μία μετωπική επίθεση ενάντια στα ιερά κείμενα ιουδαίων και χριστιανών καθώς υποστηρίζει ότι και οι μεν και οι δε παραχάραξαν τη Βίβλο (σούρες 2,70. 4,47-48. 5,18). Ασφαλώς, σε καθετί όπου βάζει το χέρι του άνθρωπος, εάν δεν ζητήσει τη θεϊκή προστασία ώστε να μην σφάλει, επιφορούν λάθη. Φυσικά το ίδιο ισχύει ως ένα βαθμό και για τη Βίβλο όπου είναι αναπόφευκτα τα λάθη κατά την αντιγραφή, μετάφραση κλπ. Όμως τα λάθη αυτά δεν είναι τέτοια που να αλλοιώνουν την ουσία του περιεχομένου και μάλιστα σε θεμελιώδη θέματα όπως ο σταυρικός θάνατος του Χριστού. Αυτή την εγκυρότητα των Γραφών άλλωστε υπογραμμίζει ο Παύλος στη Β' επιστολή του προς τον Τιμόθεο κεφ. 3, 14-16.

Από τη δική τους πλευρά οι χριστιανοί αμφισβήτησαν εξ αρχής την προφητική ιδιότητα του Μωάμεθ και ιδιαίτερα τον ισχυρισμό (βλ. Κοράνιο 61,6) ότι είναι ο Παράκλητος που υπεσχέθη ο Ιησούς να στείλει στον κόσμο (κατά Ιωάννη 14,26). Καθώς το θέμα αυτό ξεπερνά τα όρια αυτού του βιβλίου, προτείνουμε στον αναγνώστη δύο άλλα βιβλία, «Η Επιστροφή του Χριστού» και «Το Μεγάλο Μυστήριο».

Το βασικό χαρακτηριστικό του βιβλικού Θεού είναι η αγάπη. Αυτό σημαίνει ότι είναι ο σπλαχνικός «πατέρας που μας ελεεί» (Προς Κορ. 1,3) και ο «θεός πάσης χάριτος» (Πέτρου Α' επιστολή 5,1). «Η οργή του είναι αργή ενώ η καλοσύνη του είναι μεγάλη» (Ψαλμοί 103,8). Επειδή αγαπάει τον αμαρτωλό, γι' αυτό τον συγχωρεί, τον βοηθάει και τον σώζει. Αυτά δεν είναι μόνο βαρύγδουπα λόγια χωρίς περιεχόμενο, γιατί έχει αποδείξει επανειλημμένα την ευσπλαχνία και την καλοσύνη του. Από αγάπη δεν δίστασε να θυσιάσει ούτε τον Γιο του, που έτσι εξαγόρασε την ελευθερία των ανθρώπων από τα δεσμά του κακού (Ιωάννη 3, 16).

Ο Αλλάχ έχει 99 ονομασίες που θεωρούνται οι πιο ωραίοι χαρακτηρισμοί που μπορεί να έχει κάποιος (59, 23-24). Ποτέ όμως δεν ονομάζεται «πατέρας» ή «αγάπη». Ναι μεν προσφωνείται σταθερά «φιλεύσπλαχνος», μα η ευσπλαχνία του δεν του κόστισε ούτε του κοστίζει το παραμικρό. Άλλωστε η κορανική διδασκαλία του κισμέτ, του προκαθορισμού της μοίρας, αποδεικνύει ότι το φως και η αγάπη δεν χαρακτηρίζουν τον Αλλάχ, αφού σώζει ή καταδικάζει κάποιον στην καταστροφή εντελώς αυθαίρετα. Όσον αφορά στη συγχώρεση των αμαρτιών το Κοράνι δεν είναι σαφές. Σε ένα σημείο λέει ότι ο Αλλάχ συγχωρεί μόνο εκείνους που αμαρτάνουν εν αγνοία τους και μάλιστα μόνο όταν μετανοούν γρήγορα. Όμως το τι σημαίνει «εν αγνοία» και «γρήγορα» παραμένει αδιευκρίνιστο, ενώ αργότερα λέγεται ότι ο Αλλάχ

συγχωρεί όποιον θέλει εκείνος, προφανώς ανεξάρτητα από το είδος της αμαρτίας. Είναι τόσο απόμακρος από τον άνθρωπο που δεν τον ενδιαφέρει εάν τον σώζει ή εάν τον καταστρέφει. Μία χαντίθ, δηλαδή ένας λόγος του Μωάμεθ, λέει: «Ο Αλλάχ έπλασε τον άνθρωπο από ένα σβώλο χώμα, τον μοίρασε στα δύο, το ένα κομμάτι το πέταξε στην κόλαση και είπε: «Αυτός να πάει στο πυρ το αιώνιο, τι με νοιάζει εμένα; Το άλλο κομμάτι το πέταξε στον παράδεισο και είπε: αυτός να πάει στον παράδεισο, τι με νοιάζει εμένα»;

Οι προθέσεις του Αλλάχ παραμένουν πάντα μυστικές, στο σκοτάδι, και κανένας δεν μπορεί να γνωρίσει τους σκοπούς του. Το Κοράνι λέει: «Ο Αλλάχ φωτίζει όποιον θέλει ή παραπλανά όποιον θέλει» (74,34). Και: «Θέλετε να καθοδηγήσετε εκείνους που ο θεός παραπλάνησε; Δεν υπάρχει ποτέ δρόμος για όποιους γκρέμισε στα σκοτάδια» (4,90).

Ο Ελβετός ανατολιστής Emanuel Kellerhals σχολιάζει ως εξής την ισλαμική διδασκαλία για το κισμέτ: «Η έννοια της παντοδυναμίας του θεού στο Ισλάμ δεν είναι όπως στη Βίβλο, δεδομένου ότι στερείται κάθε αιτιότητας. Αντί για ένα μεγαλοδύναμο θεό που δείχνει έλεος, έχουμε την αυθαίρετη διάθεση ενός δεσπότη, ενός τύραννου. Αντί για την τέλεια ελευθερία που χαρακτηρίζει τον θεό, κυριαρχεί η υποδούλωση σε ένα αναίτιο μοιραίο».

Η αντίληψη αυτή του θεού είναι στενά συνυφασμένη με τη λέξη «Ισλάμ» που σημαίνει «υποταγή». Όμως δεν είναι η υποταγή στη γνωστή, αποκαλυμμένη θεϊκή βούληση, για την οποία εγγυάται η αποδεδειγμένη αξιοπιστία και σταθερότητα του θεού. Αντίθετα, πρόκειται για υποταγή σε ένα αναπόφευκτα μοιραίο, μία μοίρα (κισμέτ) που μένει πάντα σκοτεινή. Ο Αλλάχ προδιαγράφει την πορεία του ανθρώπου και αυτός πρέπει να την ακολουθεί παθητικά.

Αντίθετα, η σχέση του ανθρώπου με τον θεό της Βίβλου βασίζεται πάνω στο σεβασμό της ελευθερίας του ατόμου, στην ανάληψη πρωτοβουλίας από μέρους του και στη δικαιοσύνη: «Ζητάτε και θα σας δοθεί» (Ματθ. 7,7). «Για τον δίκαιο ανάβει ένα φως στο σκοτάδι» (Ψαλμοί 112,4). «Θα γίνει όπως πιστεύεις» (Ματθ. 8,13). «Ξέρω σε ποιον πιστεύω» (Προς Τιμ. Β' 1, 12). Αυτό σημαίνει πως ο χριστιανός ξέρει ποιον εμπιστεύεται και ποιες είναι οι συνέπειες της πίστης ή της απιστίας του. Ο θεός έχει αποκαλύψει τη βούλησή του και τη σκέψη του και δεν παύει να την αποκαλύπτει στον καθένα. Επιπλέον ο βιβλικός θεός δεσμεύεται από το λόγο του.

Ομοίως υπάρχουν επίσης ουσιαστικές διαφορές ηθικής τάξης ανάμεσα στη Βίβλο και στο Κοράνι. Έτσι λ.χ. η Καινή Διαθήκη απαγορεύει την εκδίκηση αφού η απόδοση δικαιοσύνης είναι αποκλειστικό έργο του Θεού (Ρωμ. 12,19. Θεσ. Α' 4,6. Θεσ. Β' 1, 5-9). Σε αντίθεση με τη Βίβλο, το Κοράνι όχι μόνο επιτρέπει αλλά και επιτάσσει την αντεκδίκηση: «Πιστοί! Η αντεκδίκηση είναι προδιαγεγραμμένη. Ο ελεύθερος άντρας θα θανατωθεί για έναν ελεύθερο, ο σκλάβος για ένα σκλάβο, η γυναίκα για μία γυναίκα» (σούρα 2, 173. Επίσης βλ. 17, 35).

Ο σύγχρονος πλουραλισμός επιβάλλει την ανεκτικότητα απέναντι σε άλλες αντιλήψεις, κουλτούρες και πεποιθήσεις, τις οποίες οφείλουμε να θεωρούμε ως ισότιμες και εξίσου αξιοσέβαστες. Πρέπει όμως να διευκρινιστεί τι σημαίνει στην ουσία «ανεκτικότητα». Γιατί προφανώς όποιος πιστεύει σε ένα μοναδικό θεό δεν μπορεί να αποδέχεται και έναν άλλον για λόγους «ανοχής». Ο χριστιανισμός υποστηρίζει ότι είναι η μοναδική αληθινή διδασκαλία που οδηγεί στη σωτηρία, υποστηρίζει με άλλα λόγια ότι κατέχει μία αποκλειστικότητα. Όμως από την άλλη πλευρά είναι ανεξίτηρος, αφού δεν χαρακτηρίζει τους αλλόθρησκους αυτομάτως εχθρούς που ο πιστός πρέπει να πολεμήσει.

Δεν προβλέπεται κάποια τιμωρία για όποιον δεν πιστεύει στον Ιησού Χριστό ή

αλλαξοπιστεί. Το θεμελιακό ερώτημα είναι, λοιπόν, κατά πόσον ένα δόγμα πίστης σέβεται ή όχι την ελευθερία και την προσωπική ευθύνη του ατόμου. Στο Ισλάμ όποιος αλλαξοπιστήσει πρέπει να τιμωρηθεί με το θάνατο. Επιπλέον, το Ισλάμ δεν είναι ανεξίτηρο, δεδομένου ότι στερεί τους αλλόδοξους από πολλά κοινωνικά δικαιώματα. Όταν οι μουσουλμάνοι καυχώνται για το πνεύμα «ανοχής» της θρησκείας τους, εννοούν ότι στις μουσουλμανικές χώρες δεν διώκονται επισήμως οι αλλόθρησκοι. Στο Ισλάμ έχει αναπτυχθεί ένα ολόκληρο σύστημα που ρυθμίζει τις σχέσεις των αλλόθρησκων υπηκόων με την υπόλοιπη κοινωνία και με τις αρχές του κράτους. Σύμφωνα με αυτό το σύστημα οι μη μουσουλμάνοι πρέπει να παραμένουν πολίτες β' κατηγορίας. Αυτό ίσχυε εξαρχής στο Ισλάμ και ισχύει ακόμη σε όλες τις χώρες με κυρίως ισλαμικό πληθυσμό.

Είναι φανερό ότι η έννοια της θρησκευτικής ανεκτικότητας είναι εντελώς άλλη στον χριστιανικό κόσμο. Εκτός ίσως από κάποιους ακροδεξιούς ή φονταμενταλιστικούς κύκλους, στη Δύση θεωρείται αυτονόητο ότι όλες οι μειονότητες, όπως και οι μουσουλμάνοι, γίνονται σεβαστές, απολαμβάνουν όλες τις πολιτικές ελευθερίες, δικαιούνται να ανεγείρουν τους ναούς τους και δεν παραγκωνίζονται λόγω της θρησκείας τους. Στις περισσότερες μουσουλμανικές χώρες αυτό δεν ισχύει. Μπορεί να υπάρχει μία ορισμένη ανεκτικότητα απέναντι στις μειονότητες, αλλά πολύ συχνά υφίστανται απειλές και διώξεις και αδικίες. Βεβαίως πρέπει να τονιστεί πως μετά την 11.9.2001 σημειώνονται πολλά ανάλογα κρούσματα και στις ΗΠΑ σε βάρος ατόμων μουσουλμανικής καταγωγής που δυστυχώς αποσιωπούνται συνήθως από τα ΜΜΕ.

Οι διαφορές ανάμεσα στο Κοράνι και στη Βίβλο δεν σταματούν εδώ. Μία άλλη βασική διαφορά είναι η θέση της γυναίκας. Η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι άντρες και γυναίκες είναι ίσοι απέναντι στον Θεό (προς Γαλ. 3, 28). Ο Θεός ανέθεσε και στους δύο πρωτόπλαστους το καθήκον να κατακυριεύσουν τη Γη. Επίσης η Βίβλος διδάσκει ότι άνδρας και γυναίκα μαζί πλάστηκαν κατ' ομοίωση του Θεού. (Μωυσή Γένεσις, 1, 26- 28). Φυσικά η Καινή Διαθήκη διδάσκει ότι άντρας και γυναίκα έχουν διαφορετικά καθήκοντα και σφαίρες δραστηριότητας αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ο άντρας είναι καλύτερος ή ανώτερος. Εν αντιθέσει, το Κοράνι δηλώνει ρητά πως οι άντρες αξίζουν περισσότερο από τις γυναίκες: «Οι άντρες είναι ανώτεροι από τις γυναίκες γιατί ο Αλλάχ τους έδωσε την υπεροχή και επιπλέον πρέπει να τις συντηρούν με τα χρήματά τους» (4,38).

Το πώς είναι διαμορφωμένη η πραγματικότητα στη μουσουλμανική κοινωνία περιγράφεται στο βιβλίο «Η θρησκεία του Ισλάμ» του ισλαμολόγου Richard Hartmann: «Στα βασικά σημεία η γυναίκα είναι ισότιμη με τον άνδρα από θρησκευτική και ηθική άποψη, αλλά από πολιτική και νομική άποψη είναι πολύ κατώτερη του. Αποκλείεται από τα δημόσια αξιώματα...Στο δικαστήριο η μαρτυρία της έχει τη μισή αξία από τη μαρτυρία ενός άνδρα και κληρονομεί τα μισά από όσα κληρονομεί αυτός».

Πλήρη δικαιοπρακτική ικανότητα διαθέτει μόνο ο άνδρας. Μόνο αυτός έχει το δικαίωμα να χωρίσει τη σύζυγό του χωρίς να χρειάζεται μάλιστα να το αιτιολογήσει. Σύμφωνα με τον Χρήστο Χαλαζία στο βιβλίο του «Το Πολιτικό Ισλάμ»: «στο Ιράκ ένας άντρας που πληγώνεται η τιμή του έχει το δικαίωμα να σκοτώσει τη γυναίκα του, την αδελφή και την εξαδέλφη της κατηγορώντας τις για μοιχεία»...

Ακόμη και στο δίκαιο της βεντέτας φαίνεται η κατώτερη θέση της γυναίκας (όπως και των αλλόθρησκων). Γράφει πάλι ο Richard Hartmann: «Η αξία μίας σκοτωμένης γυναίκας είναι μισή από εκείνη ενός άνδρα, ενώ ένας σκοτωμένος χριστιανός ή Εβραίος αξίζει το ένα τρίτο ενός μουσουλμάνου». Επίσης το Κοράνι προτρέπει τους άντρες να χτυπούν τις συζύγους τους όταν αυτές είναι απειθείς (4,38).

Επιπλέον, ιδιαίτερα ειδηχθής, εξευτελιστικός και επικίνδυνος για τη σωματική και ψυχική υγεία της γυναίκας είναι ο ακρωτηριασμός των γεννητικών οργάνων της σε τρυφερή ηλικία, που γίνεται με βάση τη Σούννα στις ισλαμικές χώρες της Αφρικής.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο θα σταθούμε λίγο σε μία άλλη ιδιαιτερότητα του Ισλάμ. Στο Κοράνι ο προφήτης κολακεύει τους πιστούς με τον παρακάτω αυτο-έπαινο: «Είσατε ο εξοχότερος λαός του σύμπαντος. Εσείς καθορίζετε το δίκαιο, απαγορεύετε το άδικο και πιστεύετε στον Αλλάχ» (3,105). Ο ισλαμολόγος Χάρτμαν γράφει για την επίδραση αυτού του αυτοδοξαισμού στον ψυχισμό και στην εικόνα που έχουν για τον εαυτό τους οι μουσουλμάνοι: «Η επίγνωση ότι όσοι δεν αναγνωρίζουν ή δεν ακολουθούν πιστά τις εντολές του Αλλάχ είναι καταδικασμένοι, χαρίζει στον ισλαμιστή την αίσθηση της υπεροχής. Αυτή η αίσθηση είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα του Ισλάμ που εύκολα οδηγεί σε έπαρση και εκφράζεται ως φανατισμός...» Αυτά γράφει ένας γνώστης του Ισλάμ που το αντιμετωπίζει με μεγάλη συμπάθεια.

Βλέπουμε επομένως σε αυτό το σημείο ότι παρά τις πολυειδείς διαφορές τους η εικόνα που έχει για τον εαυτό του τόσο ο φονταμενταλιστής Αμερικανός όσο και ο μέσος μουσουλμάνος βασίζεται στον αυτοθαυμασμό και στον έκδηλο αυτοδοξαισμό. Φυσικά ο αυτοθαυμασμός και η έπαρση είναι γνωρίσματα της ανθρώπινης φύσης. Οφείλουμε όμως να τα ξεπεράσουμε τόσο για τη δική μας πρόοδο όσο και για λόγους αρμονικής συμβίωσης με τους άλλους. Για την ψυχική μας υγιεινή είναι πολύ καλύτερη η αλήθεια, παρ' όλο που δεν είναι τόσο κολακευτική. Είναι ανάγκη να μην ξεχνάμε πως είμαστε απλώς άνθρωποι και ασφαλώς όχι καλύτεροι από τους άλλους. Ο απόστολος Παύλος έλεγε ότι μόνο μεταξύ των αμαρτωλών ήταν ο πρώτος. Επιπλέον υπενθύμισε στους Κορίνθιους ότι ο Θεός στον κόσμο «διάλεξε τους ανίσχυρους, τους παρακατιανούς, τα μηδενικά, για να καταργήσει όλους νομίζουν πως είναι κάτι». (Προς Κορ. ΑΙ, 27-28).

Στην Καινή Διαθήκη η αυτοκριτική και η αυτογνωσία αποτελούν βασικές επιταγές. Γι' αυτό η προτροπή να βγάλει ο καθένας πρώτα το δοκάρι από το δικό του μάτι πριν επιχειρήσει να βγάλει την αγκίδα από το μάτι του διπλανού του (Ματ- θ. 7, 1-5). Και η επιστολή στους Ρωμαίους λέει: «Αλλά κι εσύ, άνθρωπε, που κατακρίνεις την (κακή) διαγωγή, δεν είσαι λιγότερο ένοχος. Γιατί κρίνοντας τον άλλο, καταδικάζεις και τον εαυτό σου μαζί, αφού κι εσύ, που παριστάνεις τον κριτή, τα ίδια κάνεις» (2,1).

Στο Κοράνι δεν υπάρχει μία αντίστοιχη διδασκαλία, εξού και η ανικανότητα αυτοκριτικής αποτελεί ένα βασικό εμπόδιο για τους θρησκευόμενους στο ισλάμ.

Η επιβεβλημένη θεοκρατία

Στο Ισλάμ δεν υφίσταται διαχωρισμός μεταξύ θρησκείας και κράτους. Σε αντίθεση με το χριστιανισμό, στο Ισλάμ ανέκαθεν η άσκηση κρατικής και θρησκευτικής εξουσίας ήταν συνυφασμένες. Ήδη από τον καιρό του Μωάμεθ το Ισλάμ είχε ταυτιστεί με την πολιτική κυριαρχία στις κατακτημένες περιοχές, η δε επικράτειά του επεκτάθηκε εντυπωσιακά την περίοδο που κυβερνούσαν οι πρώτοι διάδοχοί του. Όπως είδαμε, ο ίδιος ο προφήτης Μωάμεθ υπήρξε πολέμαρχος και πολιτικός ηγέτης. Μάλιστα εδραίωσε μορφές πολιτειακής οργάνωσης που πέρασαν στο ισλαμικό δίκαιο ως διαχρονικό πρότυπο διακυβέρνησης και δεν μπορούν να τροποποιηθούν. Όσο περισσότερο φονταμενταλιστής είναι δε ένας μουσουλμάνος, τόσο περισσότερο εμμένει σε αυτές. Η πολιτειακή διάσταση του Ισλάμ είναι βασική στην ιδεολογία των φονταμενταλιστών. Την εποχή του Μωάμεθ και των διαδόχων του, το Ισλάμ αποτελούσε ένα είδος θεοκρατικού πολιτεύματος, γι' αυτό

θεωρούν ότι επιβάλλεται η παλινόρθωση του θεοκρατικού καθεστώτος πάνω στις βάσεις της σαρία. Θεωρούν ότι μόνο σε μία κρατική οντότητα που λειτουργεί πιστά σύμφωνα με τις προδιαγραφές του Αλλάχ μπορούν οι μωαμεθανοί να βρουν την ολοκλήρωση. Εδώ βρίσκεται ήδη η ρίζα ενός μεγάλου προβλήματος για τους οπαδούς του ισλαμικού φονταμενταλισμού, γιατί έχουν την απαίτηση να οικοδομήσουν μία θεοκρατία πάνω στη βάση ενός δικαίου που χρονολογείται από το 10ο αιώνα. Ευνόητα το δίκαιο αυτό φέρει πολλά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μιας εποχής που έχει ξεπεραστεί και εντούτοις η ισχύς του πρέπει θεωρητικά να είναι αμετάβλητη στο χρόνο. Επιπλέον δε, ένεκα του ότι πρόκειται για **τη θεάρεστη και θεόπνευστη** μορφή κράτους, πρέπει εξ ορισμού να υπερέχει των υπόλοιπων συστημάτων. Εάν αυτό δεν συμβαίνει στην πραγματικότητα, το μόνο που φταίει είναι ότι το θείο δίκαιο δεν εφαρμόζεται με την πρέπουσα αποφασιστικότητα και αυστηρότητα.

Το γεγονός είναι ότι στον ισλαμισμό η θρησκεία δεν έχει κύρος μόνο σε ένα μέρος του κοινωνικού βίου, αλλά καθορίζει και ελέγχει όλες τις πτυχές του, ακόμη και το ίδιο το κράτος. Είναι γνωστό ότι η σαρία δεν ρυθμίζει μόνο ζητήματα λατρείας και ηθικής τάξης. Περιλαμβάνει επίσης συγκεκριμένες διατάξεις μεταξύ άλλων για τον επαγγελματικό στίβο, το οικογενειακό και κληρονομικό δίκαιο, το διαζύγιο, την ένδυση και τη συμπεριφορά, τη διατροφή, την προσωπική υγιεινή κλπ. Στον κώδικα της σαρία περιέχονται επίσης οι γνωστές ποινές hudud, όπως η κοπή του χεριού σε περίπτωση κλοπής, ο λιθοβολισμός σε περίπτωση μοιχείας, κ.ο.κ.

Είναι προφανές λοιπόν ότι αυτός ο θεός που ενέπνευσε τη σαρία δεν μπορεί να έχει μεγάλη σχέση με τον θεό της αγάπης των χριστιανών, που βέβαια κι αυτός πόρρω απέχει από τον θεό των χριστιανών φονταμενταλιστών ή τον θεό των εκκλησιών που εξαρτούν τη μακαριότητα του ανθρώπου από την τήρηση εκκλησιαστικών κανόνων. Αναμφισβήτητα, σε όποια θρησκεία και εάν ανήκει κάποιος, εφόσον ακολουθεί τις επιταγές της καρδιάς του και όχι των άλλων ανθρώπων – ακόμη και εάν αυτές έχουν το κύρος μιας επίσημης, πατροπαράδοτης θρησκείας – είναι βέβαιο ότι θα βρει τον Θεό. Τον αληθινό Θεό.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ, Η ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

Ένας Ορατός Θεός και ένας Νέος Ουρανός

Η ψυχή του Ιησού ολοκλήρωσε την κάθαρση και τη μετουσίωσή της με την πλήρη, εκούσια υποταγή στο θέλημα του Πατέρα στη Γεθσημανή και στο Γολγοθά. Το Πνεύμα μπορούσε τώρα να ενωθεί με την εξαγνισμένη Ψυχή του Ιησού και ν' αποτελέσουν έναν ορατό Πατέρα-Θεό.

Ο αγαπημένος μαθητής του, ο Ιωάννης, μιλάει στον «Πνευματικό Ήλιο» του Λόρμπερ γι' αυτή την πρωτόγνωρη δυνατότητα να δούμε τον Πατέρα και «ν' ακουμπήσουμε στο στήθος του» όπως εκείνος: «Πριν τον ερχομό του Κυρίου, κανένας άνθρωπος δεν μπορούσε να μιλήσει με αυτή καθαυτή την οντότητα του Θεού. Κανένας δεν μπορούσε να δει το Θεό χωρίς να χάσει τη ζωή του' όπως είναι γραμμένο και στο Μωυσή, "το Θεό δεν μπορεί να τον βλέπει κανείς και να ζει!" Ο Κύριος είχε βέβαια εμφανισθεί προσωπικά στην εκκλησία των πατριαρχών, όπως επίσης στην εκκλησία του Μελχισεδέκ, στην οποία ανήκε και ο Αβραάμ. Σ' αυτές τις περιπτώσεις μιλούσε πρόσωπο με πρόσωπο με τους αγίους του και δίδασκε τα παιδιά του, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν ο ίδιος εκεί παρών. Συνήθως ήταν ένας άγγελος, πλημμυρισμένος απ' το Πνεύμα του Κυρίου, το οποίο μιλούσε από μέσα του σαν να μιλούσε ο ίδιος ο Δημιουργός. Ο άγγελος όμως δεν είχε μέσα του όλη την πληρότητα του Πνεύματος του Θεού, μόνο στο βαθμό που ήταν απαραίτητο για τη συγκεκριμένη περίπτωση. Σας λέω αλήθεια, πως εκείνο τον καιρό ούτε οι πιο αγνοί άγγελοι δεν είχαν τη δυνατότητα να δουν τη Θεότητα πιο κοντά απ' όσο βλέπετε εσείς τον ήλιο στον ουράνιο θόλο. Μήτε κανένας άγγελος τολμούσε ποτέ να φτιάξει στο μυαλό του μία συγκεκριμένη εικόνα του Θεού. Όπως ξέρετε, μέχρι και την εποχή του Μωυσή απαγορευόταν αυστηρά να φτιάξει κανείς ένα ομοίωμά του ή να το φαντασθεί καν.

Ακούστε όμως: κάποια στιγμή, τούτο το απέραντο θεϊκό Ον είχε μια ιδέα που το ευχαρίστησε πολύ. Η ιδέα ήταν να ενοποιήσει όλη την πληρότητά του, να συγκεντρώσει δηλαδή όλη αυτή την ατέλειωτη πληρότητα και σ' αυτή την ενοποίηση να πάρει την τέλεια ανθρώπινη μορφή. Για βάλτε το καλά με το νου σας· ο Θεός, που δεν τον έχει δει ποτέ κανένα μάτι, έρχεται στον κόσμο σαν Ιησούς, η προσωποποίηση της υπέρτατης Αγάπης Και Σοφίας! Αυτός ο απέραντος, ο αιώνιος, που με μια ανάσα του σκορπάει τις αιωνιότητες σαν να λιχνίζει μια χούφτα άχυρα, έχει έρθει στη γη. Και διδάσκει τα παιδιά του, όχι πια σαν Πατέρας αλλά σαν αδερφός! Αλλά και πάλι λίγα είναι όλα αυτά. Αυτός ο Παντοδύναμος, επιτρέπει στα μηδαμινά πλάσματά του να τον καταδιώξουν, να τον πιάσουν και να του νεκρώσουν το σώμα! Πέστε μου αληθινά, μπορείτε να φαντασθείτε μεγαλύτερη Αγάπη, μεγαλύτερη Ταπείνωση απ' αυτή του Ιησού;

Μ' αυτή την ασύλληπτη πράξη, έδωσε καινούργια μορφή σ' όλα τα πράγματα στον Ουρανό. Κατοικεί και τώρα μέσα στον Ήλιο του Ελέους του, απ' όπου ακτινοβολεί αστείρευτα το Φως της Χάρης του στους Ουρανούς. Κι όμως είναι ο ίδιος Ιησούς, όπως περπάτησε στη γη, με όλη τη θεϊκότητά του: σαν αληθινός Πατέρας και αδερφός, σαν τέλειος άνθρωπος ανάμεσα στα παιδιά του. Τώρα δίνει προσωπικά στα παιδιά του όλο το Έλεος, την Αγάπη και τη Δύναμη που χρειάζονται, και τα καθοδηγεί με την παρουσία του να υπηρετούν και να ενεργούν όλο δύναμη στο Νοικοκυριό του!

Πρωτότερα υπήρχε ένα αγεφύρωτο χάσμα ανάμεσα στο Δημιουργό και στο δημιούργημά του, τον άνθρωπο. Αλλ' αυτό το χάσμα καταργήθηκε σχεδόν ολότελα με τον ερχομό του Ιησού. Μας το έδειξε εξάλλου και ο ίδιος χειροπιαστά, όταν σκίστηκε στο Ναό το παραπέτασμα που χωρίζε το ιερό από το λαό.

Για τούτο το λόγο, Αυτός είναι ο μόνος Δρόμος, η Ζωή, το Φως και η Αλήθεια. Είναι η πόρτα απ' όπου μπορούμε να φθάσουμε το Θεό. Διαβαίνοντας αυτή την πόρτα, πηδάμε πάνω από το απύθμενο χάσμα που μας χωρίζει από το Θεό και βρίσκουμε εκεί τον Ιησού, τον αιώνιο, πανάγιο αδερφό μας!

Χωρίς άλλο, Αυτόν που θέλησε να γεφυρώσει εκείνο το χάσμα, δεν μπορούμε παρά να Τον λατρεύουμε ολόψυχα και πάνω απ' όλα!»

Μεσάζοντος και συμφιλιωτής

Στο εξής όλοι μπορούν να πλησιάσουν το Θεό, ακόμη κι εκείνοι που έχουν βυθισθεί βαθιά μέσα στην ύλη. Όλοι, όσοι ακολουθούν τον Υιό του Ανθρώπου, αυτοί δηλαδή που σαν Εκείνον υπηρετούν τα αδέρφια τους με αγάπη.

Ο Πατέρας μέσα στον Ιησού ήθελε η θυσία της ευγενέστερης ανθρώπινης ψυχής να είναι ο εξιλασμός για όλα τα πνεύματα που είχαν αποστατήσει. Άρα ο θάνατος του Ιησού δεν λειτούργησε μόνο σαν παράδειγμα αλλά και σαν εξιλαστήρια πράξη η οποία άνοιξε το δρόμο σε όλους για να γνωρίσουν τη μέγιστη δυνατή ανάταση κι ευδαιμονία.

Γι' αυτό λέει στην Αγία Γραφή: «Κοίτα, τα κάνω όλα καινούργια!» Και στο «Μ.Ε.Ι.» ακούμε τα λόγια: «Τώρα ακριβώς λύνεται το παλιό ανάθεμα που βάραινε επάνω σας (της πτώσης και υποδούλωσης στην ύλη), γιατί Εγώ ο ίδιος μπαίνω μέσα στο ανάθεμα κι έτσι το μετατρέπω σ' ευλογία, ευλογώντας όλη την ύλη. Αυτά που ίσχυαν σαν Τάξη πριν στους Ουρανούς, δεν ισχύουν πια. Τώρα ευλόγησα την ύλη και θα φτιαχθεί μία καινούργια Τάξη κι ένας καινούργιος Ουρανός. Όλη η Κτίση -σαν αυτή εδώ τη γη- θα μπει σε νέα σειρά.

Το πιο μεγάλο απ' όλα τα ονόματα

Ο Ιησούς Χριστός είναι επομένως τα πάντα. Αυτός είναι το ενσαρκωμένο προαιώνιο Κέντρο Δύναμης και η πληρότητα της Θεότητας. Είναι ο Κύριος όλων των πνευμάτων, ο Λυτρωτής και ο ουράνιος Πατέρας.

«Σας βεβαιώνω», λέει ο Ιωάννης, «πως ο Ιησούς είναι κάτι τόσο ασύλληπτα μεγάλο, που στο άκουσμα του ονόματος Του όλο το σύμπαν ριγεί από δέος! Λέγοντας βέβαια “Θεός”, ονομάζετε πάλι το Ύψιστο Ον αλλά έτσι το ονομάζετε σε όλη του την απεραντοσύνη, αυτό δηλαδή που γεμίζει το απέραντο σύμπαν με την απεριόριστη δύναμή του από τη μία αιωνιότητα στην άλλη. Αλλά με το όνομα «Ιησούς» χαρακτηρίζετε το τέλει, πανίσχυρο Κέντρο του Θεού, που έχει συγκεκριμένη οντότητα. Ή, ακόμα πιο καθαρά: ο Ιησούς είναι ο Θεός ως άνθρωπος, εντελώς αληθινός, ουσιαστικός και με πλήρη υπόσταση. Απ' αυτόν εκπορεύεται όλη η Θεότητα σαν το Πνεύμα της απεριόριστης Δύναμης και Εξουσίας του που γεμίζει όλη την απεραντοσύνη, όπως οι ακτίνες του ήλιου. Ο Ιησούς είναι επομένως η πεμπουσία της πληρότητας της Θεότητας. Ή, με άλλα λόγια, μέσα στον Ιησού κατοικεί η Θεότητα με την απεριόριστη πληρότητά της, με υπαρκτή, σωματική υπόσταση. Γι' αυτό το λόγο δονείται κάθε φορά η απεραντοσύνη του Θεού, όταν κάποιος προφέρει με αληθινή Αγάπη τούτο το ιερό όνομα!» («Πνευματικός Ήλιος», τομ. Β).

Ο Θεός είναι Ένας!

«Γι' αυτό πάντα υπήρχε και θα υπάρχει στον αιώνα τον άπαντα μόνο ένας Θεός με ένα πρόσωπο! Τούτο εδώ το σώμα Μου είναι η τρισεύγενη μορφή του Πατέρα, η οποία υλοποιήθηκε για χάρη των ανθρώπων και αγγέλων. Ο σκοπός ήταν να γίνω ένας Θεός χειροπιαστός και ορατός, για να μπορούν να Με βλέπουν, να Μ' ακούνε και να Μου μιλούν χωρίς να πρέπει να χάσουν τη ζωή τους!

Γι' αυτό Εγώ, ο Ιησούς, είμαι Θεός πέρα για πέρα! Μέσα Μου είναι ο "Πατέρας"· και η Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, το ίδιο ισχυρή με την Αγάπη, τη Σοφία και την παντοδύναμη Θέλησή Μου, είναι το "Άγιο Πνεύμα"! Αυτή είναι η Δύναμη που πλημμυρίζει το αέναο άπειρο, δρώντας απ' άκρου σ' άκρο.

Εγώ, όπως Με βλέπετε ανάμεσά σας σαν Θεάνθρωπο σ' αυτή την αίθουσα στο όρος των Ελαιών, βρίσκομαι ολόκληρος κι αδιαίρετος μαζί σας, με όλο το αρχέγονο, προαιώνιο Κέντρο Μου. Δηλαδή, σαν αληθινός Θεός και άνθρωπος συνάμα, δεν βρίσκομαι αυτοπροσώπως πουθενά αλλού αυτή τη στιγμή, ούτε σ' αυτή τη γη ούτε σε κάποια άλλη. Όμως με τη Δύναμη που πηγάζει από Εμένα, που είναι το "Άγιο Πνεύμα", γεμίζω με την Ενέργειά Μου όλους τους ουρανούς κι όλο το άπειρο.

Βλέπω τα πάντα, από το πιο μεγάλο ως το πιο μικρό. Δεν Μου διαφεύγει τίποτα και γνωρίζω και το παραμικρό. Βάζω όλα τα πράγματα σε Τάξη και δημιουργώ το καθετί. Κατευθύνω τις μοίρες όλων και κρατάω όλα τα ηνία του σύμπαντος στο χέρι Μου.

Τώρα που τ' ακούσατε από το στόμα Μου, καταλαβαίνετε για ποιο λόγο πρέπει να δυναμώνετε τους ανθρώπους που πιστεύουν σ' Εμένα, ακουμπώντας τα χέρια σας πάνω τους στο όνομα του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Άμα τους διδάσκετε παράλληλα την Αλήθεια σωστά, δεν πρόκειται να τους μπερδέψουν τα ονόματα από τις τρεις ιδιότητες του Θεού και να πιστέψουν λανθασμένα πως πρόκειται για τρεις εντελώς ξεχωριστές θεϊκές Οντότητες. Αλλά σας το τονίζω και θέλω να το βάλετε καλά μέσα στην καρδιά σας, πως πρέπει παντού και πάντα να λέτε την Αλήθεια γι' αυτά τα πράγματα. Όπου εκλείπει η Αλήθεια απ' τους ανθρώπους, θα φτωχύνουν πνευματικά και θα παραστρατίσουν, ακολουθώντας κάθε λογής λανθασμένες δοξασίες. Και τότε θα είναι πολύ δύσκολο να τους ξαναφέρει κανείς στο δρόμο της Αλήθειας!»

Ο Ιησούς είναι ο Πατέρας και Θεός

Στο «Ρόμπερτ Μπλουμ» του Λόρμπερ διαβάζουμε για έναν καθολικό μοναχό, ο οποίος στον άλλο κόσμο αναθεωρεί σιγά-σιγά τις παλιές εκκλησιαστικές δοξασίες του, ακούγοντας κάποιες αόρατες, ουράνιες φωνές να του ψιθυρίζουν:

«Ο Εσταυρωμένος Ιησούς είναι ο μοναδικός Θεός στους ουρανούς και σ' όλη την απεραντοσύνη. Αυτός είναι ο Πρωτοπλάστης όλων των πραγμάτων, αυτός μοναχός του έφτιαξε όλους τους αγγέλους, τους ανθρώπους, τα ζώα, τα φυτά και όλη την ύλη. Είναι ο Πατέρας ως προς την προαιώνια Αγάπη του, ο αιώνιος Υιός ως προς τη Σοφία του και το Άγιο Πνεύμα ως προς την απεριόριστη Ισχύ, Ενέργεια κι Εξουσία του. Άνοιξε την καρδιά σου σ' αυτόν τον Ιησού και μίλα του ελεύθερα! Αγάπα Αυτόν που τόσο σ' αγάπησε και σ' αγαπάει, που από Αγάπη για όλους τους ανθρώπους, έγινε άνθρωπος και γεύθηκε στο σώμα του τον πιο πικρό θάνατο, για να ανοίξει το δρόμο σε όλους σας για την αθανασία. Η αθανασία είναι Ζωή αιώνιας ευδαιμονίας, όπως είναι η Ζωή του Θεού. Αυτόν λοιπόν το θησαυρό ανυπολόγιστης αξίας, έκανε δώρο ο Ιησούς σ' όλα τα πλάσματα. Και το μόνο που χρειάζεται πια για να πάρει ο καθένας στα χέρια του τούτο το δώρο, είναι να το ζητήσει με αγάπη απευθείας απ' τον άγιο Πατέρα και να το δεχτεί μ' ευγνωμοσύνη. Μ' αυτό γίνεται δική του η ευδαιμονία και ζει αιώνια στη συντροφιά του σαν ένας δεύτερος Θεός. Ο

Ιησούς, ο Πατέρας και Θεός όλων μας, είναι η Αγάπη στην πιο αγνή μορφή της, που δεν καταδικάζει κανέναν και άλλο δεν ποθεί απ' το να κάνει τον καθένα ευτυχισμένο. Αλλά πρέπει και ο άνθρωπος να θέλει αυτό που θέλει και η Αγάπη του Θεού, για να μπορέσει να ευτυχήσει. Γιατί ο Θεός δεν εξαναγκάζει κανέναν, κι ακόμα λιγότερο στον κόσμο των πνευμάτων. Γι' αυτό και στον καθένα δίνεται αυτό που θέλει ο ίδιος. Με άλλα λόγια, ό,τι ζητάς, θα λάβεις! Μακριά απ' την Αγάπη του Θεού δεν υπάρχει για κανέναν ούτε ζωή ούτε ευτυχία. Όποιος την έχει κάνει κτήμα του και θέλει ό,τι θέλει αυτή η ιερή Αγάπη, ζει και ευτυχεί για πάντα» («Ρόμπερτ Μπλουμ» 1, 126).

«Η δεύτερη είναι να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Στις δύο αυτές εντολές στηρίζεται όλος ο Νόμος και οι Προφήτες.»

Γιατί ο Χριστός εδώ τοποθετεί την αγάπη προς τον πλησίον αμέσως μετά την αγάπη για τον Θεό και της δίνει την ίδια βαρύτητα; Στο γεγονός αυτό πρέπει να δοθεί μεγάλη προσοχή, αφού προφανώς ο ίδιος ο Κύριος του έδινε τη μεγαλύτερη σημασία.

Ο λόγος που η αγάπη για τον πλησίον έρχεται μετά την αγάπη για τον Θεό, ως προς τη σημασία της είναι ότι η αγάπη για τα δημιουργήματα του Θεού είναι η μόνη χρήσιμη απόρροια της αγάπης μας γι' αυτόν τον Θεό, ουσιαστικά μάλιστα είναι το πιο σημαντικό στο σχέδιό Του για τη Δημιουργία.

Ο Δημιουργός και η Δημιουργία του ουσιαστικά δεν κερδίζουν τίποτα από την πίστη, ούτε και από την αγάπη μας, αν αυτές είναι ανενεργές και κλεισμένες στην καρδιά μας. Μόνον όταν επιδράσουμε πάνω στους συνανθρώπους μας ελεύθερα, με τις γνώσεις και τα συναισθήματα που αποκτήσαμε χάρη σ' αυτές, θα έχουμε γίνει τέλειοι, όπως Εκείνος σκόπευε.

Στον «Ρόμπερτ Μπλουμ» διαβάζουμε: «Κανένας νόμος δεν διασφαλίζει τα δικαιώματα του καθενός καλύτερα από τον άγιο νόμο της αγάπης για τον πλησίον, εφόσον αυτός εφαρμοσθεί στην πράξη, γιατί σύμφωνα μ' αυτόν, ο καθένας θέτει πάντα με χαρά στη διάθεση των άλλων όσα κατέχει, για να τα χρησιμοποιήσουν ελεύθερα. Όμως, αυτό που κάνει ένας, το κάνουν όλοι (στις σφαίρες της τελείωσης). Έτσι, εδώ είναι εντελώς αδύνατο κάποιος να ζημιωθεί. Εδώ επαληθεύεται εντελώς η ρήση: “Τι ωραία που είναι όταν τ' αδέρφια μένουν μαζί μονιασμένα!”»

Παρόμοια λέγεται στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο»: «Η αληθινή αγάπη για τον πλησίον είναι το μόνο αληθινό πνευματικό στοιχείο ζωής, που διατηρεί την τάξη μέσα στην οποία υπάρχουν όλοι οι αισθητοί κόσμοι και όλοι οι ουρανοί. Αν ένας άνθρωπος ασκεί τη γνήσια αγάπη για τον πλησίον, ζει μέσα στη σωστή τάξη και θεμελιώνει μέσα του την αιώνια ζωή της ψυχής του.

Λοιπόν, να έχεις και συ από δω και πέρα αληθινή αγάπη για όλους τους ανθρώπους. Τότε θα αφυπνιστείς από τη δύναμη του πνεύματός Μου στην αιώνια ζωή, θα εισδύσεις στα βάθη της Θεότητάς Μου, ώστε κι εσύ θα αγαπάς αληθινά στο πρόσωπό Μου τον Θεό σου πάνω απ' όλα- αυτό είναι το μόνο που ζητάω από τους ανθρώπους προκειμένου να κερδίσουν την αιώνια ζωή! Όποιος έχει αυτή την αγάπη, αυτός είναι για Μένα αναμάρτητος και δεν χρειάζεται να κάνει μεγάλες, κενές και χωρίς αξία για Μένα προσευχές, ούτε να ρίχνει πάνω του στάχτη και να κυκλοφορεί φορώντας πένθιμα ρούχα σε ένδειξη μετάνοιας».

Ενεργή αγάπη: ο αληθινός δρόμος προς την τελείωση

Για το λόγο αυτό, στα γραπτά της νέας αποκάλυψης η ενεργή αγάπη για τον πλησίον βρίσκεται, μαζί με την αγάπη για τον Θεό, στην ψηλότερη θέση. Τα σημεία όπου στα έργα του Λόρμπερ κηρύσσεται και ερμηνεύεται αυτή η διδασκαλία αγάπης, είναι σχεδόν αμέτρητα. Εδώ μπορούμε ν' αναφέρουμε μόνο μερικά από αυτά. Έτσι,

στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» γράφει:

«Η αγάπη για τον Θεό εξαρτόπα από την αγάπη για τον πλησίον. Όποιος λέει ότι αρκεί για τη μακαριότητα το ν' αγαπά κανείς τον Θεό πάνω απ' όλα, ενώ παράλληλα κλείνει την πόρτα και την καρδιά του στον φτωχό διπλανό του, αυτός βρίσκεται μέσα στη μεγαλύτερη πλάνη. Γιατί η αγάπη για τον Θεό είναι αιώνια αδύνατη χωρίς την αγάπη για τον πλησίον. Όποιος δεν αγαπάει το συνάνθρωπό του που υποφέρει, ενώ τον βλέπει, πώς μπορεί να αγαπά τον Θεό πάνω απ' όλα, αφού δεν τον βλέπει; Γι' αυτό, να αγαπάτε τον συνάνθρωπό σας, γιατί είσαστε κι οι δυο παιδιά του Θεού. Έτσι θα αγαπά.τε και τον Θεό πάνω απ' όλα!»

Υπηρετώντας ο ένας τον άλλον

Στη νέα αποκάλυψη εξηγείται πολλές φορές, προκειμένου να κατανοηθεί καλύτερα η εντολή της αγάπης, πόσο διαφορετικοί είναι οι άνθρωποι ως προς τις ικανότητες, τα χαρίσματα, τις γνώσεις και την περιουσία που τους έχει δώσει ο Θεός και ποιος είναι ο σοφός λόγος αυτών των διαφορών. Μόνον έτσι μπορεί ο κάθε άνθρωπος να προσφέρει κάτι στον άλλον, ώστε να υπάρχει αμοιβαία υπηρεσία και ανταλλαγή. Αυτό πάλι αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την αφύπνιση και την άσκηση της αγάπης για τον πλησίον και συνάμα για την αληθινή τελείωση των όντων ολόκληρης της Δημιουργίας, προ πάντων :: των ανθρώπων αυτής της γης.

«Ο Κύριος χάρισε στους ανθρώπους αυτής της γης διαφορετικές ικανότητες, σε άλλους μεγαλύτερες, σε άλλους μικρότερες. Όμως, η πύλη της τελείωσης δεν είναι για κανέναν κλειστή, παρά έχει δοθεί στον καθένα ο δρόμος που οδηγεί εκεί. Συνεπώς, κανείς δεν μπορεί να παραπονυθεί λέγοντας: "Κύριε, γιατί δεν έδωσες και σε μένα τα ταλέντα που έδωσες στον αδελφό μου σε τόσο μεγάλο βαθμό;" Γιατί Εκείνος τότε θα απαντούσε: Αν αισθάνεσαι ότι σου λείπει κάτι, πήγαινε στον αδελφό σου για να σε βοηθήσει! Αν είχα δώσει τα πάντα εξίσου στους ανθρώπους, τότε κανένας δεν θα είχε ελλείψεις συγκριτικά με τους άλλους, επομένως κανένας δεν θα χρειαζόταν τον αδελφό του. Πώς θα αφυπνιζόταν και θα δυνάμωνε τότε μέσα στον άνθρωπο η ζωοποιός αγάπη για τον πλησίον;

Αλλά τι θα ήταν ένας άνθρωπος χωρίς την αγάπη για τον πλησίον, και πώς θα έφθανε χωρίς αυτήν στην καθαρή αγάπη για τον Θεό, χωρίς την οποία δεν είναι νοητή η αιώνια ζωή της ψυχής; Για να μπορεί ένας άνθρωπος να υπηρετεί τους άλλους κερδίζοντας έτσι την αγάπη τους, πρέπει να έχει τη δυνατότητα να προσφέρει κάτι που ο άλλος δεν μπορεί να το πετύχει το ίδιο εύκολα, επειδή του λείπουν τα αναγκαία γι' αυτό χαρίσματα. Με τον τρόπο αυτό, ο ένας άνθρωπος γίνεται απαραίτητος στον άλλο, και από την αμοιβαία υπηρεσία ξυπνά η αγάπη και δυναμώνει από το καλό που προκύπτει από την υπηρεσία αυτήν. Όμως, πάντοτε η εσώτατη αποκάλυψη της καθαρής, θείας αγάπης και της αιώνιας ζωής μέσα σ' αυτή βρίσκεται στη δύναμη της αγάπης για τον πλησίον».

Γι' αυτό, η υπηρεσία είναι η γενική επιταγή, παντού σε όλη τη Δημιουργία, μέσα από όλες τις σφαίρες του απείρου.

«Για το λόγο αυτό», λέει ο Χριστός στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο», «τα πνεύματα του ανώτατου ουρανού λαμβάνουν δύναμη και εξουσία σχεδόν σαν τη δική Μου, για να μπορούν δηλαδή να προσφέρουν τις μέγιστες υπηρεσίες σε Μένα και σε όλους τους ανθρώπους. Αλλά κι Εγώ δεν ήρθα σε σας για να σας κάνω αργόσχολους ή να σας εκπαιδεύσω μόνο για την καλλιέργεια, την κτηνοτροφία και άλλα παρόμοια, παρά για να σας κάνω φιλόπονους εργάτες του μεγάλου αμπελώνα των ουρανών. Έτσι, η διδασκαλία Μου έχει ως στόχο να σας τελειοποιήσει αληθινά στον τομέα της εσωτερικής ζωής σας. Έχει επίσης ως δεύτερο στόχο να μπορέσετε, αφού γίνετε τέλειοι, να είσαστε για Μένα οι πιο καλοί εργάτες, ήδη από δω, αλλά ιδιαίτερα κάποτε στο

Βασίλειό Μου.

Γι' αυτό, στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» του Λόρμπερ διαβάζουμε για παράδειγμα:

«Το θέλημα του Θεού για όλους τους ανθρώπους (πνεύματα και αγγέλους) είναι εν συντομία το εξής: Να αναζητάς και να γνωρίσεις τον Θεό, και να τον αγαπάς πάνω απ' όλα, τον δε πλησίον σου, δηλαδή κάθε άλλο δημιουργήμα που χρειάζεται τη βοήθειά σου, να το αγαπάς σαν τον εαυτό σου. Και αυτό που θέλεις να κάνουν οι άλλοι σε σένα σύμφωνα με τη λογική, αυτό να κάνεις κι εσύ στους συνανθρώπους σου. Έτσι θα έχετε μεταξύ σας ενότητα και ειρήνη, η δε ευλογία και ευαρέσκεια του Θεού θα ακτινοβολεί πάνω από τα κεφάλια σας ως αληθινό φως της ζωής.»

Η ίδια βασική σκέψη εκφράζεται από τον Χριστό στον τόμο 3, με λόγια: *«Κατά τ' άλλα, η διδασκαλία Μου μπορεί να συνοψιστεί στο πρέπει κανείς ν' αγαπά τον Θεό πάνω απ' όλα και τον πλησίον σαν εαυτό του.*

Όμως, το ν' αγαπά κανείς τον Θεό πάνω απ' όλα σημαίνει να προταθεί με όλη του την καρδιά να αναγνωρίσει τον Θεό και το αποκομμένο θέλημά Του, ύστερα να δρα από αληθινή αγάπη στον Θεό ι γνώρισε και να φέρεται σε κάθε συνάνθρωπο όπως κάθε λογικός άνθρωπος φέρεται στον εαυτό του. Φυσικά, εδώ εννοείται μια αγάπη ??αρή και όσο το δυνατόν πιο ανιδιοτελής, τόσο για τον Θεό, όσο και κάθε συνάνθρωπο. Όπως κάθε τι το καλό κι αληθινό πρέπει να το πάμε μόνον επειδή είναι καλό κι αληθινό, έτσι και ο Θεός θέλει να αγαπάμε επειδή μόνον Εκείνος είναι στον ύψιστο βαθμό καλός κι αληθινός. Όμως, τον πλησίον πρέπει να τον αγαπάς, επειδή είναι σαν εσένα όμοιος με τον Θεό και φέρει όπως κι εσύ το θείο πνεύμα μέσα σου.

Αυτός, λοιπόν, είναι ο βασικός πυρήνας της διδασκαλίας Μου. είναι εύκολο να τον σεβαστείς, πολύ ευκολότερο από το να τη-?? τις χιλιάδες νόμων του Ναού, που συνήθως έχουν επινοηθεί από νεύμα ιδιοτέλειας των υπηρετών του Ναού και είναι γεμάτοι από ??»

Χάρη ή μέσα χάριτος

Άραγε χρειάζεται ο άνθρωπος την θεία χάρη και βοήθεια για την ψυχική τελειώσή του; Στη γεμάτη αυτοπεποίθηση και υποτιθέμενη φωτισμένη εποχή μας, πολλοί απαντούν με ένα αποφασιστικό «όχι». Άλλωστε, δεν είναι σπάνια η άποψη ότι η ωρίμανση και η τελείωση επαφίεται στον ίδιο τον άνθρωπο και μόνο. Αρκεί, λένε, να του δείξει κανείς με σωστό τρόπο το ορθό και το αληθινό. Ύστερα εκείνος, χάρη στην ανώτερη αυτή γνώση, θα το επιδιώκει από μόνος του και θα εξελιχθεί προς το καλό και το αληθινό χωρίς σωτήρα και λυτρωτή.

Η Αγία Γραφή ανέκαθεν ήταν αντιτιθέμενη στην αυταπάτη του λεγόμενου «ιδεαλισμού». Ήδη ο Μωυσής είχε πει: *«Η σκέψη και οι επιδιώξεις του ανθρώπου είναι κακές από τη νεαρή του ηλικία».* Με το ίδιο πνεύμα, ο Ιησούς λέει στην Καινή Διαθήκη: *«Και όταν θα τα έχετε κάνει όλα, τότε πείτε ότι εμείς είμαστε άχρηστοι υπηρέτες!»* Αλλά επίσης ο Παύλος τονίζει: *«Γιατί γνωρίζω καλά ότι μέσα μου, δηλαδή μέσα στη σάρκα μου, δεν ενοικεί τίποτα καλό. Γιατί μπορεί να θέλω, αλλά δεν επιτελώ το καλό, επειδή δεν κάνω το καλό που θέλω, παρά κάνω το κακό, που δεν το θέλω».*

Αυτός ο Απόστολος μπορεί επίσης να διακρίνει ευκρινέστερα τους λόγους αυτού του παράξενου διχασμού μέσα στην ανθρώπινη ψυχή. *«Ο εσωτερικός άνθρωπος μέσα μου επιθυμεί, βέβαια, το θείο νόμο»,* συνεχίζει. *«Βλέπω, όμως, στη σάρκα μου έναν άλλο νόμο, που αντιμάχεται το νόμο της ψυχής μου και με αιχμαλωτίζει μέσα στο νόμο της αμαρτίας, που λειτουργεί μέσα, στη σάρκα μου».*

«Ποιος θα με λυτρώσει, εμένα τον άθλιο, από αυτό το σώμα του θανάτου; Ευχαριστώ τον Θεό - ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριός μας!»

Το ερώτημα γιατί η ανθρώπινη ψυχή δεν μπορεί εξ ιδίων δυνάμεων, χωρίς τη θεία χάρη, χωρίς σωτήρα και λυτρωτή, να φθάσει το στόχο της τελείωσης, διαφωτίζεται με σαφήνεια στα γραπτά της νέας αποκάλυψης με τη διδασκαλία για την πτώση του Εωσφόρου και για την εξέλιξη της ψυχής.

Γνωρίζουμε από τον Λόρμπερ ότι η ανθρώπινη ψυχή είναι ένα πλάσμα σύνθετο, που εξήλθε από την τάξη αγάπης του Θεού μαζί με τον Εωσφόρο και έπεσε στον έσχατο εγωισμό και αυτολατρεία. Τα στοιχεία της ή σπινθήρες ζωής, ως συστατικά στοιχεία εκείνου του μεγάλου, αρχέγονου πνεύματος, έπεσαν μαζί μ' αυτό στην καταδίκη που συνεπάγεται η εναντίωση προς την τάξη κι αναγκάστηκαν να στερεοποιηθούν μακριά από τον Θεό, αποτελώντας την πρωταρχική ουσία της λεγόμενης ύλης. Αλλά η ευσπλαχνία της Αιώνιας Αγάπης δεν τα άφησε στην κατάσταση αυτή την παρόμοια με το θάνατο, παρά ελευθέρωνε διαδοχικά σπινθήρες από τη στερεοποίηση αυτή και τους οδηγούσε από τις βαθμίδες του φυσικού βασιλείου μέχρι την ανθρώπινη βαθμίδα. Στο διάστημα αυτό, μέσα από διάφορες μορφές ζωής οι σπινθήρες διδάσκονταν πώς να ξεπεράσουν τον παλιό εγωισμό και την αυθαίρετη δράση τους, για να γίνουν ταπεινόφρονες και με καθαρή αγάπη. Στην ανθρώπινη βαθμίδα, οι ψυχές έχουν καθήκον να βρουν με δική τους πρωτοβουλία τον Θεό και να μάθουν να τηρούν τις εντολές του με τη δική τους ελεύθερη θέληση. Για το σκοπό αυτό, στην ανθρώπινη ψυχή εμφανίζεται λίγο πριν τη γέννησή της ένα καθαρό θείο πνεύμα που ποτέ πριν δεν έχει περάσει από την καταδίκη της ύλης, ως μυστικός οδηγός που θα την κάνει τέλεια.

Επομένως, ο Παύλος έχει δίκιο αντιπαράθετοντας στον «κακό» νόμο της σάρκας του τον «καλό» νόμο του εσωτερικού του ανθρώπου. Με τον πρώτο εννοεί την ψυχή και έχει ανάγκη να τελειοποιηθεί. Με τον «καλό» νόμο ή τον εσωτερικό άνθρωπο εννοεί το καθαρό, θείο πνεύμα, χωρίς την καθοδήγηση του οποίου η ανθρώπινη ψυχή δεν θα μπορούσε ν' ανυψωθεί στο φως της θείας αλήθειας και στο νόμο της ταπεινότητας και της αγάπης, ούτε να φθάσει ποτέ το στόχο της θέωσης.

Στο φως της νέας αποκάλυψης βλέπουμε, λοιπόν, καθαρά, γιατί έχουμε ανάγκη τη θεία χάρη, καθώς επίσης τι από την εξελικτική πορεία μας είναι έργο της ίδιας της ψυχής και τι έργο του Θεού.

Η θεμελιώδης χάρη του Θεού είναι ότι απελευθέρωσε την ψυχή μας από τα δεσμά της καταδίκης, από τη φυλάκιση στην ύλη. Ακόμη, ότι άφησε τα διάφορα στοιχεία της να διατρέξουν αμέτρητους δρόμους εκπαίδευσης και εμπειρίας, ότι συνέλεξε τις μυριάδες των σπινθήρων που αποτελούν την ανθρώπινη ψυχή, μέσα από τη γήινη και τις αστρικές σφαίρες, την ψυχή του πατέρα και της μητέρας, και τις συνέθεσε μετά από σοφό σχεδιάσμά μέσω των αγγέλων Του.* Επίσης, ότι μας εμφύτευσε ένα καθαρό θείο πνεύμα γεμάτο αγάπη, σοφία και ισχύ, για να μας οδηγήσει και να μας τελειοποιήσει, ενώ παράλληλα διαρκώς μας προστατεύει, μας επηρεάζει και μας οδηγεί προς το στόχο του καλού και του αληθινού με τη βοήθεια των προστατευτικών πνευμάτων και των φυλάκων- αγγέλων. Και τέλος, ότι έγινε άνθρωπος ως Χριστός, για να μας διδάξει προσωπικά, να καταλύσει την αμαρτία της πτώσης μας και ν' ανοίξει για μας ένα νέο δρόμο προς ένα νέο ουρανό απόλυτης ευδαιμονίας.

Αυτή η χάρη και το έλεος είναι τόσο θεμελιακά και αποφασιστικά, ώστε ο Παύλος να μπορεί να πει τα εξής λόγια: «Ο Θεός είναι η αιτία και των δύο μέσα μας: της θέλησης και της επίτευξης, σύμφωνα με το θέλημά του». Μπορεί ν' αναπτύξουμε

* Βλέπε «Θεός και Δημιουργία» και «Η πατρίδα της ψυχής» του ίδιου συγγραφέα.

μέσα μας καλές σκέψεις και μία εξαγνισμένη βούληση, και πάλι, όμως, ο Δημιουργός είναι που μας τα χάρισε με μεγάλη αγάπη και σοφία, στη μακρά πορεία της διαμόρφωσης της ψυχής μας. Επομένως, με τη νέα αποκάλυψη διασαφηνίζεται απόλυτα ο ρόλος της χάρης του Θεού στην εξέλιξη του ανθρώπου, ότι εκείνη εν τέλει εξυγιαίνει και λυτρώνει, και κανένας Χριστιανός που διαθέτει κριτική ικανότητα δεν θα μπορεί να πει ότι είναι δυνατή η αυτολύτρωση.

Χάρη και αυτολύτρωση

Από την άλλη μεριά, βέβαια, τα γραπτά της νέας αποκάλυψης τονίζουν επίσης ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει, παρ' όλ' αυτά, να επαφίεται άπραγος στη λυτρωτική χάρη και τελείωση μέσω μίας εξωτερικής πίστης. Η θεία χάρη κάνει πολλά, κάνει μάλιστα τα κυριότερα για την τελείωσή μας. Ωστόσο, ο άνθρωπος πρέπει να κάνει με ελεύθερη βούληση και ο ίδιος κάτι γι' αυτήν, και μάλιστα αυτό που είναι σημαντικό για την αιώνια θεία αγάπη στις προσπάθειές της για την τελείωσή μας: Πρέπει ν' αναζητεί τον Θεό και τη φωνή του που τον οδηγεί, κατόπιν δε ν' αναλάβει τη σοβαρή πρωτοβουλία για να πράξει σύμφωνα μ' αυτά -με δυο λόγια, πρέπει να ακολουθεί έμπρακτα όλα αυτά που αναλύσαμε στο κεφάλαιο για την προσευχή.

Ο Θεός ουσιαστικά δεν κερδίζει τίποτα από την απλή, χωρίς πρακτική εφαρμογή, πίστη μας στα χριστιανικά γεγονότα (ενανθρώπιση, σταύρωση, ανάσταση κ.λπ.). Άλλωστε, θα μπορούσε να μας αναγκάσει να τα πιστέψουμε όλ' αυτά με ισχυρές, ακατάρριπτες αποκαλύψεις. Τότε, όμως, δεν θα είμαστε τίποτα περισσότερο από σκλάβοι ή ζωντανές μηχανές, χωρίς δική μας ελεύθερη σκέψη και βούληση. Όμως ο Πατέρας θέλει να μας κάνει με την αγωγή όμοιους με τη δική του θεία φύση, ελεύθερους, ανεξάρτητους και αυτόβουλους, δηλαδή αληθινά παιδιά του Θεού. Έτσι, το σημαντικότερο γι' Αυτόν είναι να ξεπεράσουμε ελεύθερα όλες τις μορφές αγάπης για τον εαυτό μας μέσω της έμπρακτης αγάπης γι' Αυτόν και για όλα τα δημιουργήματα. Γι' αυτό αρκεί να βασιστούμε στη λογική, την προσφερόμενη διδασκαλία αγάπης και ν' αποφασίσουμε σταθερά να ενεργούμε στα σοβαρά σύμφωνα μ' αυτήν, με την ενίσχυση και τη βοήθεια της χάρης Του.

Αυτή η συνδυασμένη δράση της θείας χάρης και της ανθρώπινης ακλόνητης θέλησης φέρνει την αληθινή πνευματική πρόοδο και την ακόλουθη τελείωση του ανθρώπου, την πνευματική του «αναγέννηση» και την είσοδό του στη λαμπρότητα και μακαριότητα του θείου βασιλείου.

Επομένως, ο υψηλός στόχος που έχει θέσει ο ουράνιος Πατέρας σε όλη τη Δημιουργία επιτυγχάνεται μέσα στον άνθρωπο όχι με τη μονόπλευρη λύτρωση από τη θεία χάρη, ούτε με τη μονόπλευρη αυτολύτρωση, παρά με τη στενή αλληλοδιαπλοκή των δύο αυτών επιδιώξεων.

Η εκκλησιαστική διδασκαλία για τη θεία χάρη

Φυσικά, όλες οι χριστιανικές εκκλησίες διδάσκουν επίσης την αναγκαιότητα της σωτήριας θείας χάριτος. Όμως, ειδικά στην καθολική εκκλησία, η αληθινή διδασκαλία γι' αυτήν έχει διευρυνθεί και μεταβληθεί σε ένα εκκλησιαστικό δόγμα μυστηρίου ή μέσων χάριτος.

Αυτή η καθολική αντίληψη των μέσων χάριτος και της μονοπωλιακής παροχής τους από τον ιερέα της εκκλησίας δίνει, φυσικά, στην εκκλησία μία μεγάλη πνευματική εξουσία, παρέχοντάς της συγχρόνως μία πλούσια πηγή εσόδων. Γι' αυτό, δεν είναι απορίας άξιο το ότι η Ρώμη δίνει το μεγαλύτερο βάρος ειδικά στη διδασκαλία περί μέσων χάριτος και την υπερασπίζει ως βασικό της θεμέλιο. Όμως, ακριβώς αυτή η σπασμωδική προσκόλληση σε μεσαιωνικά, εσφαλμένα δόγματα

αποξενώνει σήμερα από την καθολική εκκλησία πολλά μέλη της, αφού οι σκεπτόμενοι άνθρωποι προσκρούουν στην παροχή των μέσων χάριτος από τον ιερέα, διαβλέπουν τους ανθρώπινους λόγους που κρύβονται πίσω της και ζητούν μία άμεση σύνδεση της καρδιάς με την Αιώνια Αγάπη, τον Πατέρα μέσα στον Ιησού.

Η νέα αποκάλυψη αποσαφηνίζει το θέμα της εκκλησιαστικής διδασκαλίας για τα μυστήρια. Από τη μία, διδάσκει το μόνο αληθινό δρόμο τελείωσης της άμεσης, ενεργού επικοινωνίας της καρδιάς με τον Πατέρα μέσα στον Ιησού' από την άλλη, καθορίζει με αυτό το πνεύμα την αληθινή αξία και σημασία καθενός ξεχωριστά από τα ονομαζόμενα μέσα χάριτος.

«Όποιος δεν θέλει να βαδίσει αυτόν το δρόμο της τελείωσης, της ενεργού αγάπης προς τον Θεό και τον πλησίον, θα παραμείνει μέσα στην αμαρτία και τις σοβαρές συνέπειες της, ακόμη κι αν σφάζονταν γι' αυτόν δέκα χιλιάδες τράγοι και ρίχνονταν στον Ιορδάνη. Ούτε αυτό, ούτε τ' άλλα εξωτερικά μέσα εξαγνισμού και τελείωσης, μπορούν να κάνουν τους ανθρώπους καθόλου πιο καλούς και πιο άγιους, παρά μόνον η ζωντανή, αληθινή πίστη και η αγάπη που δρα πάνω σ' αυτό το έδαφος». Η, για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του Παύλου: «Για τον Χριστό, δεν παίζει ρόλο ούτε η περιτομή, ούτε η παράλειψή της, παρά μόνον η πίστη που εκδηλώνεται με έργα αγάπης».

Στα επόμενα κεφάλαια θα δούμε αναλυτικά τα διάφορα μέσα χάριτος της εκκλησίας, δηλαδή τη βάπτιση, την άφεση αμαρτιών, τη θεία ευχαριστία κ.λπ.

Όμως το δικό Μου Ευαγγέλιο μπορούν και επιτρέπεται να το διδάσκουν κατά τρόπο ωφέλιμο και ευλογημένο μόνον εκείνοι οι δάσκαλοι και αγγελιοφόροι που διαθέτουν στο μέγιστο βαθμό τις πνευματικές ιδιότητες τις απαραίτητες για το λειτούργημα αυτό.»

Φυσικά, κύρια και βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι η απόλυτη ανιδιοτέλεια του υπηρέτη απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο. Αυτό εκφράζεται με μεγάλη σοβαρότητα στην εισαγωγή του θεμελιώδους έργου *«Η Οικονομία του Θεού»*. Εκεί λέει:

«Πες στους υπηρέτες Μου: Τα λειτούργηματά Μου δεν είναι ούτε τράπεζες συναλλαγών ούτε θέσεις με αργομισθία. Γατί όποιος Με υπηρετεί για χάρη του χρήματος, δεν Με υπηρετεί από αγάπη. Αλλά όποιος δεν Με υπηρετεί από αγάπη, αυτού η υπηρεσία είναι για Μένα ξένη, όπως κι Εγώ αναγκαστικά είμαι ξένος γΤ' αυτόν. Έχω κλείσει ήδη το λογαριασμό Μου μαζί του. Έχω πει, βέβαια, μέσω του αγαπημένου Μου Παύλου, ότι όποιος υπηρετεί το ναό, πρέπει επίσης να ζει από το ναό, αλλά μόνον από τα έργα της αγάπης, που επιτελεί οτιδήποτε καλό! Η αγάπη είμαι Εγώ ο ίδιος, και ποτέ δεν μπορεί κανείς να Με αποκτήσει με κανένα άλλο τίμημα από την αγάπη. Όλους εσάς σας εξαγόρασα μέσω της αγάπης, γι' αυτό ζητάω από σας και πάλι αγάπη. Όποιος δε θέλει να Με υπηρετεί, ας Με υπηρετεί μέσα στην αγάπη, στην οποία Εγώ πέθανα για χάρη του πάνω στο σταυρό.»

Επίσης, στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»* ο Χριστός λέει στους Αποστόλους: *«Γι' αυτό να προσέχετε πολύ, όταν θα επιλέξετε στο όνομά Μου τους διαδόχους σας, πρώτον να μην εξαναγκάσετε κανέναν και δεύτερον να μη δεχθείτε κανέναν που από μακριά του φαίνεται ότι θέλει να αναλάβει το λειτούργημά σας για χάρη του εγκόσμιου συμφέροντος.»*

Εσείς ασφαλώς θα τα προσέξετε αυτά. Ωστόσο αργότερα θα έρθουν παρ' όλ' αυτά πάρα πολλοί τέτοιοι άνθρωποι στις τάξεις σας, είτε από εξωτερικό καταναγκασμό είτε επειδή περιμένουν να βρουν με το αξίωμα αυτό καλή και χωρίς φροντίδες εξασφάλιση. Στ' αλήθεια σας λέω: όλους τους διαδόχους σας που δεν θα έχουν προετοιμαστεί από Μένα, παρά μόνο από ανθρώπους, σε κάποιες εγκόσμιες σχολές, για να σας διαδεχθούν στο λειτούργημά σας, δεν θα τους κοιτάζω καν».

...δεν λείπει από πουθενά περισσότερο απ' ό,τι στην περιοχή της Θρησκείας. Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν ότι πρέπει να υπηρετούν αυτό που αναγνωρίζουν ως αλήθεια με το να αντιμάχονται όσους σκέφτομαι διαφορετικά, αν χρειαστεί, μάλιστα, χρησιμοποιώντας βία ή σκοτώνοντάς τους.

Ένα τέτοιο πνεύμα βίας χωρίς ανεκτικότητα είναι εντελώς αντίθετο προς τη φύση της θείας Αγάπης. Τίποτε δεν θα ήταν ευκολότερο για τη Θεότητα -εφόσον το ήθελε- από το να δώσει μεμιάς τις σωστές γνώσεις σε όλους τους ανθρώπους, με μία γεμάτη δύναμη αποκάλυψη που δεν θα επιδεχόταν αμφιβολίες. Όμως, ποιο θα ήταν τότε το κέρδος ως προς την ελευθερία, την ανεξαρτησία, την αληθινή τελείωση και τη μακαριότητα των ανθρώπων; Γι' αυτό, οι άνθρωποι που δεν έχουν ανεκτικό πνεύμα απέναντι στους αλλόθρησκους ή ετερόπιστους, βρίσκονται πολύ μακριά από την αληθινή, αρεστή στο Θεό αγάπη για τον πλησίον.

Ο Χριστός λέει στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»*: *«Η διδασκαλία Μου σας παρέχει τη μέγιστη ελευθερία, επομένως δεν μπορεί να κηρύσσεται με το ξίφος ή με τις αλυσίδες της σκλαβιάς. Γι' αυτό ο άνθρωπος πρέπει να αναγνωρίσει και να αποδεχθεί εντελώς ελεύθερα αυτό, που σκοπό έχει να του προσδώσει τη μέγιστη ελευθερία στη ζωή».*

«Γι' αυτό, να θυμάστε πάντοτε ότι η μεγαλύτερη ισχύς και δύναμη του πνεύματος φανερώνεται με την αγάπη, την υπομονή, την ηπιότητα και την ευσπλαχνία. Αν δεν μπορείτε να διορθώσετε έναν ανόητο με την αγάπη και την υπομονή, τότε δεν θα το κατορθώσετε ούτε με το θυμό και την οργή. Πότε-πότε είναι, βέβαια, αναγκαίο, όταν το απαιτούν οι περιστάσεις, να αντιδράσετε εντονότερα, όμως πάντα πρέπει πίσω από την αντίδραση αυτή να φαίνεται η αγάπη και η καλή θέληση. Αν δεν ισχύει αυτό, τότε η αντίδραση δεν είναι παρά θόρυβος χωρίς αποτέλεσμα, που βλάπτει πολύ περισσότερο απ' ό,τι ωφελεί. Όταν, όμως, εύκολα διαπιστώνετε ότι ένας άνθρωπος είναι υπερβολικά προσκολλημένος στον υλικό κόσμο, μην ακούοντας και μη νιώθοντας πια - η φωνή της αλήθειας, τότε να απομακρυνθείτε από αυτόν και να μην τον συναναστρέψετε, εκτός αν εκείνος έρθει σε σας και ζητήσει να σας ακούσει ή αν έχει κάποιο πρόβλημα και ζητήσει τη βοήθειά σας. Αν τυχόν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε δείξτε του με λογικό και κατανοητό γι' αυτόν τρόπο τις ανοησίες του. Αν τυχόν παραδεχτεί, τότε δώστε του τη Βοήθεια που ζητάει.

Μαζί όμως με τη βοήθεια, να του δώσετε με αγάπη και τη συμβουλή να μην παραμείνει και στο μέλλον στην παλιά του ανοησία και αμαρτία, γιατί η δυστυχία στην οποία θα πέσει τότε θα είναι χειρότερη από την τωρινή. Αν ακολουθήσετε αυτήν τη συμβουλή, τότε θα μπορείτε να δράσετε πιο εύκολα στο όνομά Μου και θα έχετε τα καλύτερα αποτελέσματα.

Πρωτίστως, όμως, σας επισημαίνω και πάλι ότι κανείς σας δεν πρέπει να ξεπερνάει τα όρια της αληθινής αγάπης, του μέτρου, της υπομονής, της ηπιότητας και της ευσπλαχνίας. Γιατί μια τέτοια παράβαση θα είχε σύντομα ως αποτέλεσμα να προκαλέσετε το μίσος, την καταδίωξη και τον πόλεμο. Συνεπώς, αυτό πρέπει να το προσέχετε πολύ, αν δεν θέλετε να σπείρετε ανάμεσα στους ανθρώπους διχόνοια, οργή, μίσος και καταδίωξη αντί για την ευλογία!»

Αυτοκαλλιέργεια και θεϊκή καθοδήγηση

Γι' αυτό το θέμα παραπονέθηκε ο Ιούδας στον Ιησού: *«Κύριε, Εσύ ξυπνάς τους νεκρούς από τους τάφους τους και παίρνουν πάλι ζωή! Γιατί αφήνεις τότε την καρδιά μου να μαραζώνει στη σκοτεινιά και τη φθορά του τάφου της; Εγώ θέλω να γίνω καλύτερος άνθρωπος, αλλά δεν μπορώ, γιατί δεν μπορώ ν' αλλάξω την καρδιά μου. Γι' αυτό πλάσε Εσύ αλλιώς την καρδιά μου, και θα γίνω άλλος άνθρωπος στη στιγμή!»*

Κι ο Ιησούς αποκρίνεται: «Σ' αυτό που λες βρίσκεται ακριβώς το μυστικό της αυτοκαλλιέργειας του ανθρώπου! Μπορώ να του κάνω τα πάντα και θα μείνει άνθρωπος. Αλλά η καρδιά είναι καταδική του, για να την καλλιεργήσει μόνος του, αν θέλει να γίνει αθάνατος. Αν θα έβαζα το χέρι Μου στην καρδιά του, ο καθένας θα γινόταν μία μηχανή και δεν θα κατάφερνε ποτέ να γίνει ανεξάρτητος. Όταν όμως ο άνθρωπος δεχθεί τη διδασκαλία, δηλαδή τι χρειάζεται να κάνει ώστε να καλλιεργήσει την καρδιά του για το Θεό, πρέπει να την ακολουθήσει ελεύθερα, προκειμένου να διαμορφώσει ανάλογα την καρδιά του!

Αφού λοιπόν καλλιεργήσει, καθαρίσει και νοικοκυρέψει την καρδιά του, τότε μόνο πια μπαίνω Εγώ να κατοικήσω εκεί πνευματικά. Τότε ολόκληρος ο άνθρωπος είναι αναγεννημένος στο πνεύμα κι αποκλείεται να χαθεί πια. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο έγινε ένα μαζί Μου, όπως Εγώ είμαι ένα με τον Πατέρα. Σταλμένος απ' αυτόν τον Πατέρα, ήρθα στον κόσμο για να δείξω σε όλα τα ανθρώπινα παιδιά το δρόμο που πρέπει να πάρουν και να πρωτοπορευθώ για να δουν πώς θα φθάσουν στο Θεό και σ' ολόκληρη την Αλήθεια! Άρα πρέπει να βάλεις μόνος σου το χέρι σου για να καλλιεργήσεις την καρδιά σου, όπως ο κάθε άλλος. Αλλιώς είσαι χαμένος, ακόμη κι αν σε ξυπνήσω χίλιες φορές από τον τάφο της σάρκας!»

Επομένως ο άνθρωπος δεν κατακτάει την τελειότητα μόνο με τις δικές του δυνάμεις, αλλά ούτε χάρη στη μεγαλοψυχία του Θεού, αλλά χρειάζεται η σύμπραξη και των δύο παραγόντων. Το στερεό υπόβαθρο είναι η Αγάπη, η Σοφία και η Παντοδυναμία του Θεού, αλλά ο στόχος είναι η αυτοτέλεια του ανθρώπου. Γι' αυτό δεν πρέπει να υποτιμάται η προσωπική ευθύνη και προσπάθεια ή να υπερτονίζεται η θεία Χάρη και να επαναπαύεται κανείς ότι θα «σωθεί» επειδή απλά «πιστεύει».

Η ΕΣΧΑΤΗ ΕΠΟΧΗ

Μέχρι σ' αυτό το σημείο αναλύσαμε πιο διεξοδικά τι πιστεύουν για την Έσχατη Εποχή οι κύριες θρησκείες και ειδικότερα ο ιουδαϊσμός. Οποιοσδήποτε παρατηρεί με κάποια προσοχή και οξυδέρκεια αφενός τα παγκόσμια τεκταινόμενα και αφετέρου γενικά της ανθρωπότητας από ηθική – πνευματική άποψη, μπορεί να συμπεράνει τι δείχνει το παγκόσμιο ρολόι όσον αφορά τα έσχατα γεγονότα.

Το πώς θα εξελιχθούν στο πραγματικό επίπεδο αυτά τα γεγονότα περιγράφεται λεπτομερώς σε δύο εσχατολογικά βιβλία, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ! ΚΑΙ ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ. Περιλήψεις αυτών των βιβλίων θα βρει ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης και στο Διαδίκτυο: profitia-simera.gr

Hapokalypshsimera.gr

Εδώ θα παραθέσουμε εν συντομία τα κύρια σημεία, από το βιβλίο ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ.

Οι ακραίες, χαοτικές συνθήκες και οι δυσκολίες της επιβίωσης μετά τη φυσική καταστροφή θα προσφέρουν το κατάλληλο έδαφος για την επικράτηση ενός χαρισματικού ηγέτη. Αυτός θα καταφέρει με τις ικανότητες και το δυναμισμό του να δώσει πάλι ελπίδα στους ανθρώπους. Στην απελπιστική κατάσταση που βρίσκονται είναι με το παραπάνω πρόθυμοι να ακολουθήσουν αυτή την ηγετική προσωπικότητα που προφανώς κατορθώνει να τους εξασφαλίσει πάλι τα απαραίτητα για να ζήσουν. Αυτός ο άνθρωπος τους μιλά για την ισχύ που έχουν ενωμένοι και για τη δύναμη της

ανθρώπινης θέλησης. Αναμφίβολα ξέρει πώς να κερδίσει τους περισσότερους με το μέρος του, ακόμη και πολλούς που στο μεταξύ στην απόγνωσή τους είχαν ανυψώσει πάλι τις σκέψεις τους στον Θεό. Όμως ο άνθρωπος εκείνος τους κατηχεί να εμπιστευτούνται μόνο τις δικές τους δυνάμεις και όχι τον Θεό. Επιπλέον πετυχαίνει να βάλει κάποια τάξη στο χάος ώστε να λειτουργούν πάλι ορισμένοι τομείς της δημόσιας ζωής.

Σκοπός του είναι να κάνει τους ανθρώπους να επιστρέφουν στον προηγούμενο υλιστικό και άθεο τρόπο ζωής, που σε τελευταία ανάλυση υπήρξε η αιτία για το χάος που δημιουργήθηκε.

Σε αυτό το σημείο θα γίνει μια σύντομη επανενθύμηση των συνωμοσιολογικών θεωριών που παρουσιάστηκαν στην εισαγωγή. Όπως προαναφέρθηκε, είναι πολύ δύσκολο να εξακριβώσει κάποιος κατά πόσο αυτές οι θεωρίες έχουν ένα πραγματικό υπόβαθρο ή κατά πόσον είναι προϊόν φαντασίας των συνωμοσιολόγων. Γεγονός είναι πάντως ότι μετά τη μεγάλη φυσική καταστροφή θα επιβληθεί μια παγκόσμια δικτατορία, της οποίας θα ηγείται μια χαρισματική, από αρνητική άποψη, προσωπικότητα. Η τυραννία και η ωμότητα αυτού του ανθρώπου θα ξεπερνά κατά πολύ τους μεγαλύτερους φόβους και τις πιο παράτολμες υποθέσεις της πιο εξημμένης φαντασίας. Συν τοις άλλοις θα επιβάλει μια δική του θρησκεία με την οποία θα απαιτεί να τον λατρεύουν ως θεό.

Όποιος διαβάζει με προσοχή το Νοστράδαμο βρίσκει πολλές ενδείξεις γι' αυτό το πολυτάλαντο άτομο που θα είναι η ενσάρκωση του κακού. Αργότερα δε, θα ιχνηλατήσουμε την πορεία του με βάση την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Επίσης η μεγάλη μυστικίστρια του Μεσαίωνα η Χίλντεγκαρντ του Μπίνγκεν, περιέγραψε συγκλονιστικά τη φυσιογνωμία του τύραννου, όπως την είδε στα οράματά της. Στη σύγχρονη εποχή είναι η Μπέρτα Ντούντε εκείνη που έδωσε τις πιο πολλές πληροφορίες για τον αναμενόμενο αντίχριστο ηγέτη που μετά τη μεγάλη καταστροφή θα εγκαταστήσει την προσωποπαγή παγκόσμια δικτατορία, η οποία θα είναι όμως μικρής διάρκειας. Πολλοί εκκλησιαστικοί πατέρες και μυστικοί κάνουν επίσης λόγο για τον Αντίχριστο που θα έρθει στο τέλος αυτής της κοσμικής περιόδου.

Ο αντίχριστος και η παγκόσμια δικτατορία του

«Ενάντια στις κόκκινες ορδές θα πολεμούν φωτιά, νερό και σίδηρο. Οι καρδιές θα λαχταρούν την ειρήνη. Την κατάλληλη στιγμή θα πεθάνουν οι αυτουργοί του πολέμου, εκτός από έναν, ο οποίος θα κάνει συντρίμμια όλη τη Γη». (9,51)

«Ολόκληρος ο κόσμος θα αποτελέσει μια μοναδική μοναρχία, που δεν θα έχει ειρήνη ούτε θα διαρκέσει πολύ. Τότε θα χαθεί η ψαρόβαρκα καθώς θα την οδηγήσουν στον όλεθρο». (1,4)

«Από τα τρία ζώδια του νερού σημαδεμένος θα γεννηθεί εκείνος που θα κάνει την Πέμπτη αργία. Η ιαχή του, η φήμη του, η εξουσία του και η ισχύς του θα μεγαλώσουν σε θάλασσα και σε στεριά, σαν τον τυφώνα στην Ανατολή». (1,50)

Νοστράδαμος

Αυτές είναι οι συντεταγμένες του «θηρίου που θα βγει από τη θάλασσα», του αντίχριστου από την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Κατά τη γέννησή του οι πλανήτες βρίσκονταν στον Καρκίνο, στο Σκορπιό και στους Ιχθείς. Θα ιδρύσει μια νέα θρησκεία που θα γιορτάζει την Πέμπτη ως ημέρα αφιερωμένη στον ίδιο.

Η Μπέρτα Ντούντε έγραφε στις 24.1.1964 για την εμφάνιση του αντίχριστου: «Δεν αργεί να έρθει η εποχή όπου ο αντίμαχός Μου θα πάρει για τελευταία φορά στα

χέρια του την εξουσία σε αυτή τη Γη. Προηγουμένως όμως θα μιλήσω Εγώ ο Ίδιος με βροντερή φωνή ούτως ώστε μπροστά στον έσχατο κίνδυνο να βρουν λίγοι ακόμη το δρόμο προς Εμένα. Αυτοί θα Μου μείνουν και στη συνέχεια αφοσιωμένοι, καθώς θα Με αναγνωρίσουν από τη φανερή βοήθεια που θα τους δώσω και έτσι δεν θα απαρνηθούν ποτέ πια την πίστη τους σε Εμένα. Μα αυτοί θα είναι λιγιστοί ενώ ο αντίπαλος θα έχει μεγάλη δύναμη. Γιατί οι άνθρωποι θα έχουν έλθει σε τέτοια απελπιστική κατάσταση εξαιτίας της τεράστιας φυσικής καταστροφής, που θα ακολουθούν οποιονδήποτε τους υποσχεθεί να τους βοηθήσει να βγουν από τη δυστυχία τους.

Η εμφάνιση του αντίχριστου ηγέτη

Οι Ιουδαίοι την εποχή του Χριστού είχαν τη δυνατότητα να συμπεράνουν με βάση τις προφητείες που και τότε θα γεννιόταν ο Μεσσίας, ποια έργα και ποια θαύματα θα πραγματοποιούσε και πώς θα ήταν ο θάνατός του. Αντίστοιχα, στη σύγχρονη εποχή με βάση την Αποκάλυψη του Ιωάννη και τα κείμενα των προφητών - όπου εξέχουσα θέση καταλαμβάνουν τα προφητικά κείμενα της Χίλντεγκαρντ του Μπίγκεν και της Μπέρτα Ντούντε - γνωρίζουμε πολλά για τον αντίχριστο. Μεταξύ άλλων γνωρίζουμε π.χ. για τη δράση, για τα «θαύματα» και για το τέλος του. Οι πρώτοι χριστιανοί είχαν μάθει πολλά γι' αυτό τον αντίπαλο του Χριστού από τους αποστόλους. Οι πρώτοι εκκλησιαστικοί πατέρες είχαν γνώση αυτών των προφορικών παραδόσεων και τις είχαν καταγράψει. Στη συνέχεια θα διαπιστώσουμε κατά πόσον αυτές συμφωνούν ή συμπληρώνουν επίσης τις προρρήσεις των προφητών.

Κυρίως εδώ έχει το λόγο η Μπέρτα Ντούντε, καθώς αυτή έχει αποκαλύψει τα περισσότερα στοιχεία με τη μεγαλύτερη ακρίβεια για τον αναμενόμενο κυρίαρχο του κόσμου. Πρώτα όμως θα προηγηθεί η πολύ προγενέστερη Χίλντεγκαρντ του Μπίγκεν. Αυτή η καταπληκτική γυναίκα υπήρξε μια εντελώς ξεχωριστή προσωπικότητα, όχι μόνο για την εποχή της, αλλά και διαχρονικά. Έζησε από το 1098 έως το 1179 και δεν υπήρξε απλώς ηγουμένη και ιδρύτρια μιας μονής, αλλά επίσης εκπληκτικός φυσιοδίφης και εμπνευσμένος γνώστης των φυσικών θεραπευτικών μεθόδων, μεγάλη συνθέτρια κ.α.

Η Χίλντεγκαρντ του Μπίγκεν λέει ότι την εποχή της γέννησης του αντίχριστου κυριαρχεί μεγάλη αναστάτωση στη Γη: «Από την ημέρα που θα γεννηθεί ο αντίχριστος, θα γίνουν πολλοί πόλεμοι και η τάξη θα ανατραπεί. Η δικαιοσύνη και η αγάπη ανάμεσα στους ανθρώπους θα χαθούν. Θα ευδοκιμούν οι πλάνες και οι ψευδοδιδάσκαλοι ανενόχλητοι θα διαλαλούν ανοιχτά τις σφαλερές θεωρίες τους. Στους χριστιανούς θα υπάρχει αμφιβολία και αβεβαιότητα για το ποια είναι η σωστή πίστη. Θα υπάρξουν επίσης πολλοί οιωνοί στον ήλιο, στη σελήνη και στα άστρα και στα υπόλοιπα στοιχεία της φύσης που σαν σε ένα ζωγραφικό πίνακα θα προαγγέλουν τα δεινά που θα έρθουν».

Πολλοί εκκλησιαστικοί πατέρες, όπως ο Αυγουστίνος, ο Γρηγόριος ο Μέγας, ο Άνσελμος κ.ά. λένε ότι ο Αντίχριστος θα είναι Εβραίος στην καταγωγή, ενώ πιο συγκεκριμένα ο Ιερώνυμος και ο Άνσελμος λένε ότι θα είναι γεννημένος στην περιοχή της Βαβυλώνας. Ο προορατικός Βαρθολομαίος Χολτσχάουζερ (1613-1658) προσθέτει μάλιστα ότι ο Αντίχριστος θα είναι Εβραίος από τη φυλή Δαν.

Ο Ιωάννης Δαμασκηνός αναφέρει ότι η μητέρα του Αντίχριστου θα ισχυρίζεται ότι ο γιος της προέρχεται από παρθενογένεση. Μάλιστα η Χίλντεργκαρντ λέει ειδικά: «Μια ακάθαρτη γυναίκα θα συλλάβει έναν ακάθαρτο γιο. Ο κακός όφιος που εξαπάτησε τον Αδάμ θα χειραγωγεί αυτό το παιδί έτσι που δεν θα μπορεί να πάρει τίποτα καλό ούτε και να έχει τίποτα καλό». Επίσης και ο Ιερώνυμος λέει ότι: «Ο Σατανάς θα επηρεάζει όλες τις δυνάμεις του Αντίχριστου, τις σωματικές και τις πνευματικές, δηλαδή τη θέληση, τη νοημοσύνη και τη μνήμη του».

Μετά την πάροδο λίγου χρόνου ο Αντίχριστος θα δηλώσει ότι είναι ο μεσσίας που περιμένουν οι Ιουδαίοι. Και οι Ιουδαίοι που απέκρουσαν κάποτε τον αληθινό Μεσσία και δεν πίστεψαν την αλήθεια θα πιστέψουν τότε το ψέμα. (βλ. προς Θεσσ. Β' 2,9). Γι' αυτό το λόγο είχε πει ο Χριστός στους Ιουδαίους: «Εγώ ήρθα εξουσιοδοτημένος από τον Πατέρα μου, αλλά εσείς δεν με δέχεστε, ενώ εάν έρθει κάποιος άλλος από δική του πρωτοβουλία, αυτόν θα τον δεχθείτε». (Κατά Ιωάννη 5,43)

Ο νέος προφητικός λόγος δια στόματος της Γιοχάνα Χέντσελ (1901-1981) δίνει μια περαιτέρω ερμηνεία γι' αυτό το στίχο του Ιωάννη: «Μόλις ενωθούν οι λαοί, ο Αντίχριστος εμφανίζεται επίσημα. Μέσα του είναι το πνεύμα του Σατανά, αλλά προσποιείται ότι έχει μεγάλη αγάπη, καλοσύνη, δικαιοσύνη και φιλανθρωπία για να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους. Στην προσπάθειά του θα τον βοηθά σημαντικά ο ψευδοπροφήτης που παραχαράζει το λόγο Μου... Ο Αντίχριστος έρχεται από την άβυσσο και φέρνει τον όλεθρο, όμως πολλοί θα γίνουν δούλοι του και θα τον λατρέψουν... Στην καταγωγή του είναι Εβραίος από τη φυλή Δαν. Θα αποκτήσει μεγάλη δύναμη και θα δυναστεύει τους λαούς. Στο πλευρό του θα έχει τον ψευδοπροφήτη που θα κάνει μεγάλα θαύματα.

Πολλοί άνθρωποι θα λατρέψουν τον Αντίχριστο, ακόμη και πολλοί Ιουδαίοι θα τον δεχτούν σαν τον υπεσχημένο Μεσσία. Μεταξύ άλλων και οι λαοί της Ανατολής θα κάνουν ό,τι τους ζητά και θα τον προσκυνούν. Ακόμη και οι χριστιανοί στην πλειοψηφία τους θα ξεγελαστούν και θα υποκύψουν σε αυτόν, καθώς δεν έχουν ιδέα τι τους γίνεται γιατί κοιμούνται πνευματικά. Ακριβώς επειδή τόσο πολλοί χριστιανοί βρίσκονται πλέον σε τέτοιο βαθύ ύπνο, γι' αυτό μπορούν ο Αντίχριστος και ο ψευδοπροφήτης να τους εξαπατήσουν. Γιατί όποιος δεν έχει γερά θεμέλια μέσα Μου, μέσα στην αγάπη Μου, θα ξεγελαστεί και θα ασπαστεί τη διδασκαλία του Αντίχριστου και του ψευδοπροφήτη. Και τότε θα κυνηγήσουν τα παιδιά Μου και θα κάνουν τα πάντα για να σβήσουν τη διδασκαλία Μου».

Επίσης σε μια μεταγενέστερη αποκάλυψη από τις 2.11.1963 λέει η Χέντσελ: «Ο καιρός του Αντίχριστου πλησιάζει με βήματα γοργά. Το βλέπω ήδη πώς στον ορίζοντα διαγράφεται η σκιά του Αντίχριστου με όλα τα μαγικά του δέλεαρ. Από εκεί μπορείτε να καταλάβετε ότι σε λίγο θα έχει φθάσει η ώρα του.

(...) Σας το έχω πει στο παρελθόν και θα το πω τώρα πάλι: Ο Αντίχριστος είναι εβραϊκής καταγωγής. Θα καταλάβετε εύκολα το λόγο που είναι έτσι, όπως και το λόγο που όλες οι επαγγελίες Μου έχουν δοθεί στους Εβραίους, και γιατί επίσης θα αποδειχθούν αληθινές σε αυτόν ακριβώς το λαό. Οι Εβραίοι δεν θα αναγνώριζαν ποτέ έναν μεσσία που δεν είναι από το αίμα τους. Σας το αποκαλύπτω αυτό για να είσαστε ενήμεροι και να το προσέξετε αυτό το σημείο.

(...) Όμως ακόμα και οι ξεροκέφαλοι Εβραίοι Μου θα αφήσουν τον Αντίχριστο να τους πλανέψει και θα τον δεχτούν σαν τον μεσσία τους. Θα εμφανιστεί δημόσια σαν υπεράνθρωπος, αλλά προέρχεται από την κατώτατη κόλαση και είναι ο γιος του Σατανά. Μην κάνετε το λάθος να τον υποτιμήσετε...

(...) Για ποιο λόγο εκείνη την εποχή οι Ιουδαίοι δεν δέχτηκαν ως Μεσσία τους Εμένα τον Ιησού, τον τότε Υιό του Ανθρώπου; Γιατί περίμεναν έναν μεσσία που θα

τους έδινε ένα γήινο βασίλειο. Τότε καταπιέζονταν από άλλους λαούς και λαχταρούσαν να έρθει ένας ελευθερωτής, ένας μεσσίας που θα τους ανύψωνε πάνω από όλους τους λαούς του κόσμου. Εγώ όμως ήρθα για τη λύτρωσή τους και ήθελα να τους προσφέρω το πνευματικό βασίλειο. Έτσι αυτοί Με απέρριψαν επειδή τους μιλούσα για ένα ουράνιο και όχι για ένα γήινο βασίλειο.

Τώρα έρχεται ο καιρός όπου και ο Ιουδαϊκός λαός θα αποκτήσει τον ηγέτη που λαχταρούσε, αυτόν που θα αρπάξει την εξουσία του κόσμου. Τούτον τον “μεσσία”, που θα είναι τότε παγκόσμιος κυρίαρχος, θα τον επευφημήσουν καθότι θα τους υπόσχεται ένα γήινο βασίλειο. Όλοι οι λαοί του κόσμου θα είναι υποτελείς του. Τότε κι Εγώ θα επιτρέψω να πλανέψει εκείνους που δεν πίστεψαν στην αλήθεια Μου ενώ πιστεύουν στα ψέματα του Αντίχριστου.

Αυτά σας τα λέω εκ των προτέρων για να ξυπνήσετε από τώρα κιόλας και να ενωθείτε μαζί Μου με την αγάπη σας. Μόνο ενωμένοι μαζί Μου μπορείτε να ξεπεράσετε τη μεγαλύτερη δοκιμασία χωρίς να υποκύψετε και να επευφημήσετε κι εσείς τον Αντίχριστο πιστεύοντας στις υποσχέσεις του.

Θα κάνει μεγάλα θαύματα, γι’ αυτό θα κερδίσει τους Χριστιανούς που θα τον εμπιστευτούν επειδή θα είναι της γνώμης ότι είμαι Εγώ που έχω επιστρέφει στη Γη».

Οι εκκλησιαστικοί πατέρες συμφωνούν ότι οι Εβραίοι θα δεχθούν τον Αντίχριστο σαν τον μεσσία τους, μια άποψη που υποστηρίζουν μεταξύ άλλων ο Ειρηναίος, ο Ιλάριος, ο Αμβρόσιος, ο Αυγουστίνος, ο Ιερώνυμος και ο Ιωάννης Δαμασκηνός. Ο Αμβρόσιος έλεγε ότι ο Αντίχριστος θα προσπαθήσει να αποδείξει με βάση την Αγία Γραφή ότι αυτός είναι ο μεσσίας.

Ο Παύλος τον χαρακτηρίζει έτσι: «Ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απώλειας, θα εναντιωθεί και θα σηκώσει κεφάλι μπροστά σε κάθε τι που λέγεται Θεός ή είναι αντικείμενο λατρείας. Θα το κάνει αυτό για να στήσει ο ίδιος το θρόνο του στο ναό του Θεού και να αποδείξει πως είναι Θεός». (Προς Θεσσ. β' 2,3-4)

«Τον τελευταίο καιρό πριν έρθει το τέλος θα κηρυχθεί ανοικτός πόλεμος ενάντια σε κάθε εκδήλωση του πνεύματος. Από αυτό θα καταλάβετε ποια ώρα έχει σημάνει για τις κοσμικές εξελίξεις, ότι δηλαδή η μέρα πλησιάζει στη δύση της. Θα έχετε τότε ν’ αντιμετωπίσετε τεράστια προβλήματα εξαιτίας των βάνουσων καταπιεστικών μέτρων που θα επιβάλει η εγκόσμια εξουσία. Θα σας κατατρέχουν με ερωτήσεις και με απειλές για τη σχέση σας με τον Χριστό και γενικά με την πίστη. Δεν θα διστάσουν να σας παρακολουθήσουν ή να λαθρακούσουν τις συνομιλίες σας και να σας σύρουν στα δικαστήρια, προκειμένου να λογοδοτήσετε για τα λόγια και τις πράξεις σας. Και τότε θα έχει έρθει η ώρα που θα πρέπει να διακηρύξετε ανοιχτά την πίστη σας σε Μένα και να μιλήσετε χωρίς φόβο για το πώς σκέφτεστε και τοποθετήστε απέναντι Μου.

Αυτή την ανοικτή διακήρυξη μπροστά στον κόσμο την απαιτώ από σας ως απόδειξη ότι είσαστε δικοί Μου. Φυσικά Εγώ ξέρω τι σκέφτεστε και τι αισθάνεστε μέσα στην καρδιά σας, αλλά από εκείνη την ώρα πρόκειται για έναν ύστατο αγώνα, για να πραγματοποιηθεί ο διαχωρισμός ανάμεσα στα πρόβατα και τα ερίφια». (15.9.1948)

Μηνύματα δύναμης και ελπίδας

«Ορισμένοι τρέφουν ελπίδες ότι μπορεί ακόμα στο μέλλον να αλλάξει η πνευματική τοποθέτηση των κατοίκων αυτής της Γης· ελπίζουν ότι ακόμη υπάρχει δυνατότητα να πιστέψουν οι άνθρωποι στον Ιησού Χριστό και στο λυτρωτικό Του

έργο και χάρη σε αυτή την πίστη να αλλάξουν ζωή, ούτως ώστε ο προσανατολισμός και οι προσπάθειές τους να πάρουν πνευματική κατεύθυνση. Όμως αυτοί θα παραμείνουν ευσεβείς πόθοι λίγων ατόμων οι οποίοι δεν θα πραγματοποιηθούν ποτέ. Γιατί την εξουσία την έχει ο πολέμιός Μου αφού του την έχουν παραχωρήσει από μόνοι τους οι άνθρωποι. Η δε δράση του θα γίνει τόσο ανεξέλεγκτη που στο τέλος θα χρειαστεί να δεθεί με δεσμά. Ήδη γι' αυτό και μόνο το λόγο πρέπει να έρθει το τέλος ώστε να εμποδιστεί η δράση του, γιατί διαφορετικά κανένας άνθρωπος δεν θα είχε δυνατότητα να γίνει μακάριος.

Από την αρχή αυτής της λυτρωτικής περιόδου γινόταν συνεχώς αναφορά σε αυτή την εποχή. Μπορεί σε σας τους ανθρώπους οι προαγγελίες αυτές να φαίνονται πολύ μακρινές, όμως κάποια στιγμή το μέλλον γίνεται παρόν, αυτό σας το επαναλαμβάνω συνεχώς. Για τούτους τους λόγους είναι αναγκαίο να έρθει μια πνευματική αλλαγή, μια στροφή προς το καλύτερο, αλλά αυτό δεν θα γίνει πια σε αυτή τη Γη, παρά σε ένα κόσμο ειρήνης και ευδαιμονίας. Θα αρχίσει μια νέα εποχή εξέλιξης για την ανθρωπότητα. Σε αυτή θα συμμετέχουν άνθρωποι που πνευματικά θα στέκονται πολύ υψηλά, τους οποίους θα αρπάζω από την παλαιά Γη επειδή θα Μου έχουν μείνει πιστοί και θα τους επαναφέρω στη νέα Γη. Τότε θα υπάρχει μια πνευματική αλλαγή και οι άνθρωποι θα ζουν πάλι με ειρήνη και ομόνοια. Θα έχουν μόνιμη σύνδεση μαζί Μου τον Θεό και Πατέρα τους, όπως και με τις μακάριες οντότητες στο βασίλειό Μου. Γιατί τότε θα κυβερνά πάλι η αγάπη στον κόσμο, αφού ο πολέμιός Μου δεν θα μπορεί να επηρεάζει τους ανθρώπους στη νέα Γη. Διότι θα δεθεί για ένα πολύ μεγάλο διάστημα ώσπου οι ίδιοι οι άνθρωποι να λύσουν πάλι τις αλυσίδες του δίνοντάς του τη δυνατότητα να τους επηρεάζει εκ νέου. Μέχρι τότε όμως θα κυριαρχεί μια μακρά περίοδος ειρήνης και μακαριότητας». Αποκάλυψη προς την Μπέρτα Ντούντε (26.11.1960)

«Επίκειται σύντομα η κοσμική αλλαγή. Το τι σημαίνει αυτό δεν το ξέρετε εσείς οι άνθρωποι, γιατί βαίνει προς το τέλος της μια χρονική περίοδος στην ιστορία της Γης πράγμα που εσείς θεωρείτε αδύνατο να συμβεί. Αρχίζει μια νέα λυτρωτική περίοδος για την ανθρωπότητα κάτω από εντελώς διαφορετικές συνθήκες, εγκαινιάζεται μια νέα εποχή η οποία δεν συγκρίνεται με την τωρινή. Ένας νέος κόσμος θα προκύψει καθώς η Γη θα φέρει εντελώς νέα δημιουργήματα. Άνθρωποι που γνώρισαν εκείνα της παλαιάς Γης θα αξιωθούν να δουν τα δημιουργήματα αυτά και θα απολαύσουν τα θαύματα του Θεού που μαρτυρούν την άπειρη δύναμη, σοφία και αγάπη Του.

Η ανθρωπότητα βαίνει προς αυτό το τέλος, καθώς μόνο λιγοστοί θα αξιωθούν να βιώσουν τη νέα Γη και να ζήσουν σε αυτήν. Γιατί οι κάτοικοι της νέας Γης θα πρέπει να διαθέτουν ένα υψηλό επίπεδο ωριμότητας (ή πνευματικότητας) επειδή η ζωή εκεί θα έχει τελείως άλλη μορφή. Θα βρίσκονται σε επαφή με το βασίλειο των μακάριων πνευμάτων, θα μπορούν να επικοινωνούν μαζί τους και να διδάσκονται από αυτά και έτσι θα στέκονται σε ένα υψηλό επίπεδο γνώσης, το οποίο μόνο απολύτως ώριμες ψυχές είναι ικανές να το χειριστούν. Γι' αυτό απαιτείται ένας πολύ υψηλός βαθμός πνευματικής ανάπτυξης, τον οποίο λίγοι μόνο άνθρωποι θα αποκτήσουν στην παλαιά Γη μέχρι να έρθει το τέλος αυτής της περιόδου.

Ο χρόνος βαίνει προς το τέλος του... Επειδή δε η συνειδητότητα των ανθρώπων είναι πολύ χαμηλή, δεν το πιστεύουν, ούτε το διανοούνται και έτσι ούτε κάνουν και τίποτα για να ανεβάσουν την πνευματικότητά τους... Επιπλέον, εν μέρει προσμένουν ότι θα ανατείλει μια καλύτερη εποχή- ελπίζουν ότι η ανθρωπότητα θα αλλάξει κι ότι συνεπώς θα υπάρξει μια πνευματική αλλαγή προς το καλύτερο στην τωρινή Γη, επειδή τους φαίνεται απίστευτο ένα τέτοιο τέλος σαν αυτό που επίκειται.

Δεν θέλουν να το συνειδητοποιήσουν, όμως το τέλος θα έρθει αμετάκλητα.

Η έννοια και το νόημα της ζωής είναι η πνευματική ανάπτυξη και όχι η γήινη πρόοδος, την οποία όλοι θεωρούν ως το πιο σημαντικό πράγμα. Έτσι όμως η πνευματική ανάπτυξη παραμελείται με αποτέλεσμα η ζωή σε αυτή τη Γη να είναι άχρηστη. Για τούτο το λόγο αυτή η Γη θα πάρει ένα τέλος, έστω και εάν στους ανθρώπους φαίνεται αδιανόητο ότι μπορεί να πάψει να υπάρχει. Η κατάσταση στη Γη έχει φθάσει στο απροχώρητο, παντού έχει απλωθεί ένα σκοτάδι που είναι σχεδόν αδιαπέραστο. Αυτός ο πλανήτης δεν είναι πια κατάλληλος για να αποτελεί σχολείο για τα πνεύματα και επομένως είναι ανάγκη να αναμορφωθεί ώστε να μπορεί πάλι να εκπληροί το σκοπό του. (...)

Άτομα που αναζητούν ενδόμυχα το δεσμό με τον Θεό θα επιζήσουν του τέλους αυτής της Γης' θα ανυψωθούν από εκεί και θα οδηγηθούν στον παράδεισο της νέας Γης, καθώς δεν θα τους εμποδίζει πλέον η γήινη βαρύτητα. Στο πνευματικό βασίλειο θα βρίσκουν υποστήριξη τις τελευταίες δύσκολες ημέρες που περιμένουν την ανθρωπότητα. Επομένως η συγκεκριμένη μερίδα ανθρώπων θα βιώσει την πνευματική αλλαγή εποχής, αλλά σε μορφή διαφορετική από αυτή που φαντάζονται οι άνθρωποι. Θα μεταμορφωθούν τα πάντα, θα διαλυθεί το κάθε δημιούργημα, ενώ το πνευματικό στοιχείο που είναι έγκλειστο στις υλικές φόρμες, στη νέα Γη θα πάρει νέα μορφή για να συνεχίσει την εξέλιξή του. Εξαισία δημιουργήματα θα συναρπάζουν τα μάτια των ανθρώπων και αυθόρμητοι ύμνοι θα πηγάζουν από τα χείλη εκείνων που θα έχουν την τιμή να αντικρίσουν με τα μάτια τους τα νέα δημιουργήματα και να τα συγκρίνουν με τα παλαιά της τωρινής Γης.

Όλα θα έρθουν όπως έχουν προφητευτεί, η Γη με την τωρινή της μορφή θα εξαφανιστεί. Όμως τη θέση της θα πάρει μια νέα που θα μαρτυρεί τη σοφία, την παντοδυναμία και την αγάπη του Θεού στο ανθρώπινο γένος που θα προέλθει από τους καλύτερους κατοίκους της σημερινής Γης. Θα είναι αυτοί που αναγνωρίζουν τον Θεό, Τον αγαπούν και Του μένουν αφοσιωμένοι στην περίοδο του σφοδρότατου πολέμου για την πίστη ο οποίος θα διεξαχθεί πριν έρθει τελικά το τέλος.

Άνθρωποι, βρίσκεστε λίγο πριν την αλλαγή από τον ένα κόσμο στον άλλο. Βάλτε τα δυνατά σας να βιώσετε αυτή την αλλαγή με τη δύναμη της πίστης και με το φως της γνώσης. Φροντίστε να συμπεριληφθείτε σε εκείνους που θα αρπαχθούν από αυτή τη Γη για να γίνουν μάρτυρες της δύναμης και της δόξας του Θεού στη νέα Γη.

Απλώστε Του τα χέρια για να σας σώσει από το σκοτάδι, για να σας πάρει στο βασίλειό Του όπου θα σας αναθέσει νέα καθήκοντα, ώστε να δοξάζετε το όνομα Αυτού που κυβερνά τον κόσμο από την μια αιωνιότητα στην άλλη». (4.11.1952)

«...Μην θλίβεστε για εκείνους που φεύγουν πριν από εσάς, που τους παίρνω πρόωρα από τη ζωή. Μην τους λυπάστε γιατί η δική τους η μοίρα είναι καλύτερη από τη δική σας που θα ζήσετε έως το τέλος αλλά δεν πιστεύετε. Εκείνοι έχουν τη δυνατότητα να βρουν το φως στον άλλο κόσμο, ενώ οι άλλοι που μένουν στη Γη πέφτουν ολοένα πιο χαμηλά. Γιατί Εγώ ξέρω ότι αυτοί και στον άλλο κόσμο επίσης θα επέλεξαν το δρόμο προς τα έγκατα και δεν θα αξιοποιούσαν τις χάρες που συνεπάγεται ένας πρόωρος θάνατος. Μα ασφαλώς Εγώ γνωρίζω σε τι κατάσταση βρίσκεται κάθε ψυχή και έτσι διαμορφώνω αντίστοιχα το γήινο πεπρωμένο της...»